

PREZES RADY MINISTRÓW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Donald Tusk

Warszawa, dnia 9 stycznia 2014 r.

RM-10-117-13

Pani Ewa KOPACZ
Marszałek Sejmu

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi

projekt ustawy o zmianie ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego oraz niektórych innych ustaw z projektami aktów wykonawczych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z poważaniem

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego oraz niektórych innych ustaw^{1),2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3:

a) w pkt 3:

– lit. h otrzymuje brzmienie:

„h) spółkę zarządzającą, o której mowa w art. 2 pkt 10 ustawy o funduszach inwestycyjnych, lub inny podmiot z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, który, w przypadku gdyby jego siedziba znajdowała się w państwie członkowskim Unii Europejskiej, byłby obowiązany uzyskać zezwolenie właściwego organu na prowadzenie wykonywanej działalności zgodnie z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz. Urz. UE L 302 z 17.11.2009, str. 32, z późn. zm.),”

¹⁾ Niniejsza ustawa wdraża częściowo dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/89/UE z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/78/WE, 2002/87/WE, 2006/48/WE i 2009/138/WE w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego (Dz. Urz. UE L 326 z 08.12.2011, str. 113).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej oraz ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2009 r. Nr 42, poz. 341, z 2012 r. poz. 1385 oraz z 2013 r. poz. 1036.

– dodaje się lit. i w brzmieniu:

„i) zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. b dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz. Urz. UE L 174 z 01.07.2011, str. 1, z późn. zm.), który uzyskał zezwolenie, o którym mowa w art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, lub inny podmiot z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim, który, w przypadku gdyby jego siedziba znajdowała się w państwie członkowskim, byłby obowiązany uzyskać zezwolenie na prowadzenie wykonywanej działalności zgodnie z przepisami tej dyrektywy;”

b) pkt 10–13 otrzymują brzmienie:

„10) sektor usług inwestycyjnych – sektor, który tworzą firmy inwestycyjne w zakresie określonym w pkt 3 lit. a–f;

11) sektor finansowy – sektor, który tworzy co najmniej jeden podmiot z sektora bankowego, ubezpieczeniowego lub usług inwestycyjnych, zwanych dalej „sektorami”, lub co najmniej jeden z podmiotów, o których mowa w pkt 3 lit. g–i;

12) podmiot dominujący – podmiot, który sprawuje nad innym podmiotem kontrolę w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 37 lit. a–d ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330 i 613), lub podmiot, który w ocenie krajowego organu nadzoru sprawuje w inny sposób kontrolę nad innym podmiotem;

13) podmiot zależny – podmiot, wobec którego inny podmiot jest podmiotem dominującym;”

c) pkt 21 otrzymuje brzmienie:

„21) zainteresowane organy nadzoru:

a) krajowy organ nadzoru lub zagraniczne organy nadzoru, sprawujące nadzór skonsolidowany lub dodatkowy nad podmiotami wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, w rozumieniu regulacji sektorowych, w szczególności nadzór nad podmiotem dominującym najwyższego szczebla w sektorze,

- b) koordynatora lub koordynatora zagranicznego,
- c) inne organy nadzoru wskazane przez organy, o których mowa w lit. a i b;”;

2) w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Konglomerat finansowy stanowi grupa, na czele której stoi podmiot regulowany, albo grupa, w której co najmniej jeden z podmiotów zależnych jest podmiotem regulowanym, która:

- 1) w przypadku gdy na czele grupy stoi podmiot regulowany, spełnia łącznie następujące warunki:
 - a) podmiot stojący na czele grupy jest podmiotem dominującym wobec podmiotu sektora finansowego, podmiotem posiadającym znaczący udział kapitałowy w podmiocie sektora finansowego lub podmiotem powiązany z podmiotem sektora finansowego przez umowę o zarządzanie, o której mowa w art. 7 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, lub inną umowę o podobnym charakterze,
 - b) co najmniej jeden z podmiotów w grupie prowadzi działalność w sektorze ubezpieczeniowym i co najmniej jeden z nich prowadzi działalność w sektorze bankowym lub w sektorze usług inwestycyjnych lub jest podmiotem, o którym mowa w art. 3 pkt 3 lit. g–i,
 - c) skonsolidowana lub zagregowana działalność wchodzących w skład grupy podmiotów prowadzących działalność w sektorze ubezpieczeniowym oraz podmiotów prowadzących działalność w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych jest znacząca w rozumieniu art. 6 ust. 2 lub 3;
- 2) w przypadku gdy co najmniej jeden z podmiotów zależnych w grupie jest podmiotem regulowanym, spełnia łącznie następujące warunki:
 - a) działalność grupy jest prowadzona głównie w sektorze finansowym w rozumieniu art. 6 ust. 1,
 - b) co najmniej jeden z podmiotów w grupie prowadzi działalność w sektorze ubezpieczeniowym i co najmniej jeden z nich prowadzi działalność w sektorze bankowym lub w sektorze usług inwestycyjnych lub jest podmiotem, o którym mowa w art. 3 pkt 3 lit. g–i,
 - c) skonsolidowana lub zagregowana działalność wchodzących w skład grupy podmiotów prowadzących działalność w sektorze ubezpieczeniowym oraz

podmiotów prowadzących działalność w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych jest znacząca w rozumieniu art. 6 ust. 2 lub 3.”;

3) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. 1. Krajowy organ nadzoru wyraża ocenę, o której mowa w art. 3 pkt 12, w formie decyzji. Podmiot uznany za podmiot dominujący może zwrócić się do krajowego organu nadzoru o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. Od decyzji krajowego organu nadzoru rozstrzygającej wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy podmiot uznany za podmiot dominujący może wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji.”;

4) w art. 6 po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Podmiot wymieniony w art. 3 pkt 3 lit. g–i zalicza się do tego sektora, do którego należy on w ramach grupy. Jeżeli podmiot ten nie należy wyłącznie do jednego sektora w ramach grupy, zalicza się go do najmniej istotnego sektora w konglomeracie finansowym.”;

5) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. Koordynator może, jeżeli jest to szczególnie przydatne dla celów nadzoru uzupełniającego i po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, zastąpić lub uzupełnić kryterium, o którym mowa w art. 6 ust. 1, kryterium opartym na:

- 1) strukturze przychodów lub
- 2) działalności pozabilansowej, lub
- 3) sumie zarządzanych aktywów.”;

6) w art. 8 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Podmioty wchodzące w skład konglomeratu finansowego podlegają nadzorowi uzupełniającemu do dnia doręczenia podmiotowi wiodącemu informacji, o której mowa w art. 12 ust. 1, albo upływu okresu, na jaki została wydana decyzja, o której mowa w art. 10 ust. 1, albo doręczenia decyzji o uchyleniu tej decyzji.”;

7) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. 1. Jeżeli grupa, spełniając warunek, o którym mowa w art. 6 ust. 2, nie spełnia warunku, o którym mowa w art. 6 ust. 3, koordynator, po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, może, w drodze decyzji skierowanej do podmiotu wiodącego, ustalić, że grupa nie będzie podlegała nadzorowi uzupełniającemu albo że nie będą podlegać nadzorowi znaczące transakcje wewnątrzgrupowe, znacząca

koncentracja ryzyka lub zarządzanie ryzykiem i kontrola wewnętrzna, o których mowa w art. 29–45, jeżeli ze względu na cele nadzoru uzupełniającego byłoby to niewłaściwe lub mylące.

2. Jeżeli grupa, spełniając warunek, o którym mowa w art. 6 ust. 3, nie spełnia warunku, o którym mowa w art. 6 ust. 2, koordynator, po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, może, w drodze decyzji skierowanej do podmiotu wiodącego, ustalić, że grupa nie będzie podlegała nadzorowi uzupełniającemu albo że nie będą podlegać nadzorowi znaczące transakcje wewnątrzgrupowe, znacząca koncentracja ryzyka lub zarządzanie ryzykiem i kontrola wewnętrzna, o których mowa w art. 29–45, jeżeli ze względu na cele nadzoru uzupełniającego byłoby to niewłaściwe lub mylące.

3. O decyzjach podjętych zgodnie z ust. 1 lub 2 koordynator informuje zainteresowane organy nadzoru sprawujące nadzór nad podmiotami wchodzącymi w skład grupy, której dotyczą te decyzje.”;

8) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Art. 9a. Koordynator, po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, może, w drodze decyzji skierowanej do podmiotu stojącego na czele grupy:

- 1) w przypadkach określonych w art. 26 pkt 1–3 nie uwzględnić podmiotu wchodzącego w skład grupy przy obliczaniu wskaźników, o których mowa w art. 6, chyba że podmiot przeniósł siedzibę z państwa członkowskiego do państwa niebędącego państwem członkowskim, a istnieją przesłanki pozwalające na stwierdzenie, że podmiot przeniósł siedzibę, aby nie być objętym nadzorem uzupełniającym;
- 2) uwzględniać osiągnięcie progów procentowych określonych w art. 6 ust. 1 i 2 przez określony czas, nie dłuższy niż 3 kolejne lata obrotowe, w przypadku gdy istnieją uzasadnione podstawy do stwierdzenia, że osiągnięcie tych progów może mieć charakter przejściowy, albo nie uwzględniać osiągnięcia takich progów, jeżeli w strukturze grupy zachodzą znaczące zmiany;
- 3) wyłączyć jeden znaczący udział kapitałowy lub większą liczbę znaczących udziałów kapitałowych w mniej istotnym sektorze, jeżeli udziały te mają decydujące znaczenie dla zidentyfikowania konglomeratu finansowego i łącznie nie są istotne ze względu na cele nadzoru uzupełniającego.”;

9) w art. 10 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W okresie, na jaki wydano decyzję, o której mowa w ust. 1, przejściowe niespełnienie kryteriów określonych w tym przepisie nie wywołuje skutków dla utrzymania nadzoru uzupełniającego.”;

10) w art. 12:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli grupa przestała spełniać warunki, o których mowa w art. 4 ust. 1, koordynator niezwłocznie informuje o tym podmiot wiodący.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Podmiot wiodący informuje podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego o zaprzestaniu spełniania przez grupę warunków, o których mowa w art. 4 ust. 1.”;

11) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Art. 42. 1. Wchodzące w skład konglomeratu finansowego podmioty regulowane podlegające nadzorowi sprawowanemu przez krajowy organ nadzoru są obowiązane wdrożyć adekwatne systemy zarządzania ryzykiem oraz systemy kontroli wewnętrznej.

2. Podmiot wiodący przekazuje koordynatorowi na piśmie, w terminie 90 dni od dnia kończącego rok obrotowy, szczegółowe informacje o strukturze prawnej, strukturze zarządzania i strukturze organizacyjnej podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego, w tym o podmiotach zależnych niebędących podmiotami regulowanymi oraz istotnych oddziałach instytucji kredytowych, o których mowa w art. 141f ust. 12, 13 i 17 ustawy – Prawo bankowe, i domów maklerskich, o których mowa w art. 98a ust. 12a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

3. Podmiot regulowany wchodzący w skład konglomeratu finansowego w terminie 90 dni od dnia kończącego rok obrotowy, ujawnia opis struktury prawnej, struktury zarządzania i struktury organizacyjnej w pełnej formie albo przez zamieszczenie odniesień do informacji równoważnych.”;

12) w art. 55 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Porozumienia dotyczące współpracy, o których mowa w ust. 1, są uwzględniane w uzgodnieniach koordynacyjnych zawartych na podstawie regulacji sektorowych.”;

13) po art. 55 dodaje się art. 55a w brzmieniu:

„Art. 55a. Odpowiednią koordynację nadzoru uzupełniającego i współpracę z właściwymi organami nadzoru państw niebędących państwami członkowskimi zapewniają kolegia nadzorcze powołane na podstawie regulacji sektorowych.”;

14) w art. 57:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) struktury prawnej grupy, jej struktury zarządzania i struktury organizacyjnej, w tym o wszystkich podmiotach regulowanych, podmiotach zależnych niebędących podmiotami regulowanymi oraz istotnych oddziałach instytucji kredytowych, o których mowa w art. 141f ust. 12, 13 i 17 ustawy – Prawo bankowe, i domów maklerskich, o których mowa w art. 98a ust. 12a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, wchodzących w skład konglomeratu finansowego, podmiotach posiadających bezpośrednio lub pośrednio akcje lub prawa z akcji podmiotów regulowanych w liczbie zapewniającej osiągnięcie albo przekroczenie 10% ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym lub udziału w kapitale zakładowym danego podmiotu regulowanego, a także organów nadzoru właściwych dla podmiotów regulowanych wchodzących w skład grupy;”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Koordynator przekazuje Wspólnemu Komitetowi informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i art. 42 ust. 2, niezwłocznie po ich otrzymaniu.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w ust. 1:

a) pkt 28 i 29 otrzymują brzmienie:

„28) instytucja dominująca w państwie członkowskim – instytucję kredytową lub bank krajowy, w stosunku do których podmiotem zależnym lub blisko powiązany w rozumieniu pkt 15 lit. a jest instytucja kredytowa, instytucja finansowa lub bank krajowy, oraz które nie są podmiotami zależnymi w stosunku do instytucji kredytowej działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie ani w stosunku do instytucji finansowej

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 1385 i 1529 oraz z 2013 r. poz. 777, 1036 i 1289.

lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym mających siedzibę na terytorium tego samego państwa, ani w stosunku do banku krajowego;

- 29) podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim – podmiot dominujący w holdingu finansowym lub hybrydowym, który nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie ani w stosunku do instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym mających siedzibę na terytorium tego samego państwa, ani w stosunku do banku krajowego, jeżeli podmiot ten ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”;
- b) po pkt 29a dodaje się pkt 29b w brzmieniu:
- „29b) dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim – dominujący podmiot nieregulowany w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, który nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie ani w stosunku do dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym mającego siedzibę na terytorium tego samego państwa, ani w stosunku do banku krajowego, jeżeli podmiot ten ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”;
- c) pkt 30 i 31 otrzymują brzmienie:
- „30) unijna instytucja dominująca – instytucję dominującą w państwie członkowskim, która nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej lub banku krajowego ani w stosunku do instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego;
- 31) unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym – podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim, który nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej lub banku krajowego ani w stosunku do instytucji finansowej lub dominującego podmiotu

nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego;”,

d) dodaje się pkt 32 w brzmieniu:

„32) unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej – dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w państwie członkowskim, która nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej lub banku krajowego ani w stosunku do instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego.”;

2) w art. 141f:

a) w ust. 6 pkt 2–7 otrzymują brzmienie:

„2) podmiotem dominującym wobec banku jest podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim, dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym albo unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej – sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego;

3) podmiotem dominującym wobec instytucji kredytowej jest podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim, dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym albo unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej – sprawuje władza nadzorcza, która udzieliła zezwolenia na prowadzenie działalności instytucji kredytowej;

4) unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim albo dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim jest podmiotem dominującym wobec instytucji kredytowych, działających na podstawie zezwoleń udzielonych w państwach członkowskich – sprawuje władza nadzorcza, która udzieliła zezwolenia na prowadzenie działalności instytucji kredytowej z państwa, w którym ma siedzibę unijny

podmiot dominujący w holdingu finansowym, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim albo dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim;

- 5) unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest podmiotem dominującym wobec banku krajowego i instytucji kredytowych – sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego;
- 6) instytucje finansowe z siedzibą w różnych państwach członkowskich lub dominujące podmioty nieregulowane w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym z siedzibą na terytorium różnych państw członkowskich są podmiotami dominującymi wobec banku lub instytucji kredytowych działających na podstawie zezwoleń udzielonych w państwach członkowskich, w których mają siedziby te instytucje finansowe lub dominujące podmioty nieregulowane – sprawuje władza nadzorcza, która udzieliła zezwolenia na prowadzenie działalności bankowi lub instytucji kredytowej o najwyższej sumie bilansowej;
- 7) instytucja finansowa lub dominujący podmiot nieregulowany w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym jest podmiotem dominującym wobec banku lub instytucji kredytowych działających na podstawie zezwoleń udzielonych w państwach członkowskich innych niż państwo siedziby tej instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego – sprawuje władza nadzorcza, która udzieliła zezwolenia na prowadzenie działalności bankowi lub instytucji kredytowej o najwyższej sumie bilansowej, a bank lub instytucję kredytową uważa się za podmioty zależne od unijnego podmiotu dominującego w holdingu finansowym albo unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.”,

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. W celu dokonania uzgodnienia, o którym mowa w ust. 8, właściwe władze nadzorcze mogą zasięgnąć opinii unijnej instytucji dominującej, unijnego podmiotu dominującego w holdingu finansowym, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej albo instytucji kredytowej lub banku o najwyższej sumie bilansowej, o których mowa w ust. 6.”,

c) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Komisja Nadzoru Finansowego informuje unijną instytucję dominującą, unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym, unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej albo bank o najwyższej sumie bilansowej, o których mowa w ust. 6, o sprawowaniu przez siebie nadzoru skonsolidowanego.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 950 i 1289) w art. 2 w ust. 1 w pkt 5c lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) jest podmiotem zależnym od dominującego podmiotu ubezpieczeniowego lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym, lub zakładu ubezpieczeń mającego siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, lub zakładu reasekuracji mającego siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, lub”.

Art. 4. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2010 r. Nr 211, poz. 1384, z późn. zm.⁵⁾) w art. 98a:

1) w ust. 2:

a) pkt 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„18) firma inwestycyjna dominująca w państwie członkowskim – rozumie się dom maklerski lub zagraniczną firmę inwestycyjną, od której podmiotem zależnym jest firma inwestycyjna, bank lub instytucja finansowa, lub która posiada udział kapitałowy w takich podmiotach, oraz która nie jest podmiotem zależnym od innej instytucji działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie członkowskim ani od finansowej spółki holdingowej

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 106, poz. 622, Nr 131, poz. 763 i Nr 234, poz. 1391, z 2012 r. poz. 836 i 1385 oraz z 2013 r. poz. 433, 984 i 1289.

lub dominującego podmiotu nieregulowanego mających siedzibę na terytorium tego samego państwa członkowskiego;

- 19) finansowa spółka holdingowa dominująca w państwie członkowskim – rozumie się finansową spółkę holdingową działającą na podstawie zezwolenia, która nie jest podmiotem zależnym od instytucji działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie członkowskim ani od finansowej spółki holdingowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego mających siedzibę na terytorium tego samego państwa członkowskiego;”,
- b) po pkt 19 dodaje się pkt 19a w brzmieniu:
- „19a) dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim – rozumie się dominujący podmiot nieregulowany, który nie jest podmiotem zależnym od instytucji działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie członkowskim ani dominującego podmiotu nieregulowanego mającego siedzibę na terytorium tego samego państwa członkowskiego;”,
- c) pkt 20 i 21 otrzymują brzmienie:
- „20) unijna dominująca firma inwestycyjna – rozumie się firmę inwestycyjną dominującą w państwie członkowskim, która nie jest podmiotem zależnym od instytucji, finansowej spółki holdingowej ani dominującego podmiotu nieregulowanego mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego;
- 21) unijna dominująca finansowa spółka holdingowa – rozumie się finansową spółkę holdingową dominującą w państwie członkowskim, która nie jest podmiotem zależnym od instytucji, finansowej spółki holdingowej ani dominującego podmiotu nieregulowanego mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego;”,
- d) po pkt 21 dodaje się pkt 21a w brzmieniu:
- „21a) unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej – rozumie się dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w państwie członkowskim, która nie jest podmiotem zależnym od instytucji, finansowej spółki holdingowej ani dominującego podmiotu nieregulowanego mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego;”;

2) w ust. 7 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) podmiotem zależnym od finansowej spółki holdingowej dominującej w państwie członkowskim, dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej;”;

3) w ust. 8 pkt 2–5 otrzymują brzmienie:

„2) od finansowej spółki holdingowej dominującej w państwie członkowskim, dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej podmiotem zależnym jest dom maklerski lub zagraniczna firma inwestycyjna, a jednocześnie podmiotami zależnymi w stosunku do tej spółki nie są banki krajowe lub instytucje kredytowe – sprawuje organ nadzoru, który udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności tego domu maklerskiego lub tej zagranicznej firmy inwestycyjnej;

3) od finansowej spółki holdingowej dominującej w państwie członkowskim, dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej podmiotami zależnymi są domy maklerskie lub zagraniczne firmy inwestycyjne, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności w dwóch lub więcej państwach członkowskich, a jednocześnie podmiotami zależnymi w stosunku do tej spółki nie są banki krajowe lub instytucje kredytowe – sprawuje organ nadzoru, który udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności tego domu maklerskiego lub tej zagranicznej firmy inwestycyjnej w państwie członkowskim, w którym siedzibę posiada ta spółka;

4) od dwóch lub więcej finansowych spółek holdingowych dominujących w państwach członkowskich, dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej w państwach członkowskich, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych lub unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, posiadających siedziby w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podmiotami zależnymi są domy maklerskie lub

zagraniczne firmy inwestycyjne, które uzyskały zezwolenia na prowadzenie działalności w tych państwach członkowskich, a jednocześnie podmiotami zależnymi w stosunku do tej spółki nie są banki krajowe lub instytucje kredytowe – sprawuje organ nadzoru, który udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności tego domu maklerskiego lub tej zagranicznej firmy inwestycyjnej, która ma najwyższą sumę bilansową;

5) podmiotem dominującym wobec dwóch lub więcej domów maklerskich lub zagranicznych firm inwestycyjnych jest finansowa spółka holdingowa dominująca w państwie członkowskim, dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, która posiada siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym te domy maklerskie lub te zagraniczne firmy inwestycyjne uzyskały zezwolenia na prowadzenie działalności, a jednocześnie podmiotami zależnymi w stosunku do tej spółki nie są banki krajowe lub instytucje kredytowe – sprawuje organ nadzoru, który udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności tego domu maklerskiego lub tej zagranicznej firmy inwestycyjnej, która ma najwyższą sumę bilansową.”;

4) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. W celu dokonania uzgodnienia, o którym mowa w ust. 9, właściwe organy nadzoru mogą zasięgnąć opinii unijnej dominującej firmy inwestycyjnej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, a także tego domu maklerskiego lub tej zagranicznej firmy inwestycyjnej, która ma najwyższą sumę bilansową.”;

5) ust. 12 otrzymuje brzmienie:

„12. Komisja informuje unijną dominującą firmę inwestycyjną, unijną dominującą finansową spółkę holdingową, unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej albo dom maklerski, który ma najwyższą sumę bilansową, o sprawowaniu przez siebie nadzoru w ujęciu skonsolidowanym.”.

Art. 5. 1. Do kwartalnych i dodatkowych rocznych sprawozdań finansowych i statystycznych oraz rocznych sprawozdań dotyczących transakcji przeprowadzanych w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej, o których mowa w art. 169 ust. 1, art. 173 ust. 1, art. 223zdz ust. 1 i art. 223zdf ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, sporządzanych za kwartalne

lub roczne okresy sprawozdawcze kończące się przed rozpoczęciem pierwszego rocznego okresu sprawozdawczego po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, których podmiotem dominującym jest dominujący podmiot nieregulowany, objęte nadzorem dodatkowym zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 5c ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, sporządzają roczne sprawozdania dotyczące transakcji przeprowadzanych w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej, o których mowa w art. 173 ust. 1 i art. 223zzf ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, po raz pierwszy za rok kalendarzowy rozpoczynający się po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 6. Dotychczasowe akty wykonawcze wydane na podstawie upoważnień ustawowych zawartych w art. 148 ust. 8, art. 169 ust. 2, art. 173 ust. 2, art. 223zw ust. 12, art. 223zdz ust. 2 i art. 223zzf ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3, zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 148 ust. 8, art. 169 ust. 2, art. 173 ust. 2, art. 223zw ust. 12, art. 223zdz ust. 2 i art. 223zzf ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt przewiduje zmiany w przepisach ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o nadzorze uzupełniającym”, ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, z późn. zm.), ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 950, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2010 r. Nr 211, poz. 1384, z późn. zm.) – w związku z koniecznością wdrożenia do polskiego systemu prawa postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/89/UE z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/78/WE, 2002/87/WE, 2006/48/WE i 2009/138/WE w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego, zwanej dalej „dyrektywą 2011/89/UE”. Przepisy projektowanej ustawy wynikają więc bezpośrednio z implementacji przedmiotowej dyrektywy. Dyrektywa 2011/89/UE ma na celu zwiększenie spójności między celami dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego¹⁾, zwanej dalej „dyrektywą w sprawie konglomeratów finansowych”, a celami dyrektyw sektorowych: dyrektywy 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji w grupach ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych²⁾, zwanej dalej „dyrektywą w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych”, dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji³⁾, zwanej dalej „dyrektywą w sprawie reasekuracji”, dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe⁴⁾, zwanej dalej „dyrektywą w sprawie instytucji kredytowych”, dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych⁵⁾, zwanej dalej „dyrektywą w sprawie adekwatności kapitałowej”, dyrektywy Parlamentu Europejskiego

¹⁾ Dz. Urz. UE L 35 z 11.02.2003, str. 1, z późn. zm.

²⁾ Dz. Urz. WE L 330 z 05.12.1998, str. 1, z późn. zm.

³⁾ Dz. Urz. UE L 323 z 09.12.2005, str. 1, z późn. zm.

⁴⁾ Dz. Urz. UE L 177 z 30.06.2006, str. 1, z późn. zm.

⁵⁾ Dz. Urz. UE L 177 z 30.06.2006, str. 201, z późn. zm.

i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłatalność II)⁶⁾, zwanej dalej „dyrektywą Wyłatalność II”, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi⁷⁾, zwanej dalej „dyrektywą w sprawie ZAFI”, oraz innych dyrektyw⁸⁾. Ponadto ma umożliwić odpowiedni dodatkowy nadzór nad zakładami ubezpieczeń i grupami bankowymi, w tym również w przypadku, gdy są one częścią finansowej struktury holdingowej o działalności mieszanej. W związku z powyższym zmiany wprowadzone dyrektywą 2011/89/UE zmierzają głównie do aktualizacji przepisów odnoszących się do dodatkowego nadzoru nad podmiotami konglomeratu finansowego i zapewnienia ich spójności z przepisami sektorowymi. Należy więc podkreślić, że nie wszystkie przepisy wprowadzone dyrektywą 2011/89/UE wymagają transpozycji do prawa polskiego. Zbędne jest na gruncie prawa polskiego wprowadzanie tych przepisów, które harmonizują brzmienie dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych z dyrektywami sektorowymi, a także przepisów skierowanych do organów Unii Europejskiej, zwłaszcza Komisji Europejskiej i Europejskich Urzędów Nadzoru.

W art. 1 projektu proponuje się zmiany ustawy o nadzorze uzupełniającym. Art. 1 pkt 1 lit. a tiret drugie projektu wprowadza do zakresu podmiotowego ustawy o nadzorze uzupełniającym zgodnie z przepisem art. 2 pkt 1 dyrektywy 2011/89/UE zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym. Regulująca funkcjonowanie tych podmiotów dyrektywa w sprawie ZAFI, do której odsyła dyrektywa w sprawie konglomeratów finansowych w zakresie zdefiniowania tego podmiotu, nie została jeszcze wdrożona do polskiego porządku prawnego. W konsekwencji powyższego pojęcie to nie ma swojego desygnatu na gruncie prawa polskiego. O ile jednak do czasu wdrożenia dyrektywy w sprawie ZAFI może nie być zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi mających

⁶⁾ Dz. Urz. UE L 335 z 17.12.2009, str. 1, z późn. zm.

⁷⁾ Dz. Urz. UE L 174 z 01.07.2011, str. 1, z późn. zm.

⁸⁾ Chodzi o pierwszą dyrektywę Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz. Urz. WE L 228 z 16.08.1973, str. 3, z późn. zm.), dyrektywę Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz. Urz. WE L 228 z 11.08.1992, str. 1, z późn. zm.), dyrektywę 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącą ubezpieczeń na życie (Dz. Urz. WE L 345 z 19.12.2002, str. 1, z późn. zm.), dyrektywę 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych (Dz. Urz. UE L 145 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.) oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz. Urz. UE L 302 z 17.11.2009, str. 32, z późn. zm.).

siedzibę w Polsce, to podmioty takie mogą już funkcjonować w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Wskazane podmioty powinny więc być uwzględniane w zakresie stosowania ustawy o nadzorze uzupełniającym. Niemożność odesłania celem zdefiniowania tych podmiotów do właściwych przepisów prawa polskiego uzasadnia w tym przypadku zastosowanie odesłania do przepisów prawa UE, do czasu ich wdrożenia.

W ramach prac nad implementacją do krajowego systemu prawa przepisów dyrektywy w sprawie ZAFI stwierdzono, że jako zarządzający alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w rozumieniu ww. przepisów będą występować przede wszystkim towarzystwa funduszy inwestycyjnych posiadające zezwolenie wydane na podstawie ustawy o funduszach inwestycyjnych. W świetle powyższego może wystąpić sytuacja, iż polskie towarzystwa funduszy inwestycyjnych po przyjęciu przepisów implementujących ww. dyrektywę będą występowały również jako zarządzający alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi. Niemniej, mając na uwadze, iż w chwili obecnej towarzystwa funduszy inwestycyjnych, o ile są spełnione wymagania wynikające z przepisów o nadzorze uzupełniającym, są już uwzględniane przy sporządzaniu list konglomeratów, powyższe okoliczności nie powinny mieć wpływu na proces identyfikowania konglomeratów finansowych na rynku polskim.

Do zakresu podmiotowego nadzoru uzupełniającego nie zostały włączone natomiast przewidziane w dyrektywie 2011/89/UE spółki celowe (podmioty specjalnego przeznaczenia) uregulowane w dyrektywie Wyłącalność II. Termin implementacji dyrektywy został ustalony na dzień 30 czerwca 2013 r., a termin rozpoczęcia stosowania przepisów krajowych na dzień 1 stycznia 2014 r. Jednakże należy oczekiwać przesunięcia obu ww. terminów. Po wejściu w życie Traktatu z Lizbony (1 grudnia 2009 r.) i nowej architektury nadzoru finansowego na szczeblu Unii Europejskiej (1 stycznia 2011 r.) niektóre postanowienia tej dyrektywy zdezaktualizowały się i konieczne stało się opracowanie jej nowelizacji. Dlatego podjęto prace nad projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nowelizującej dyrektywę Wyłącalność II i dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniającą dyrektywę 2001/34/WE w świetle uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych i Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych („dyrektywa Omnibus II”), która wprowadza do niej niezbędne zmiany. Prace nad tym projektem są na zaawansowanym etapie. W ostatnim kwartale 2012 r.

organy legislacyjne Unii Europejskiej postanowiły jednak poprzedzić nadanie ostatecznego kształtu dyrektywie Omnibus II przeprowadzeniem badania technicznego mającego na celu dokonanie oceny wpływu niektórych zawartych w niej rozwiązań na długoterminowe produkty ubezpieczeniowe zawierające gwarancje dla ubezpieczonych. Wyniki badania zostały opublikowane na przełomie czerwca i lipca 2013 r. Po opracowaniu wyników tego badania możliwe jest dokończenie prac nad projektem dyrektywy Omnibus II oraz całym systemem wypłacalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. Ponadto w dniu 12 kwietnia 2013 r. do Komisji Europejskiej został złożony wspólny wniosek 23 państw członkowskich Unii Europejskiej o opracowanie dyrektywy przesuwającej termin implementacji i termin wejścia w życie systemu przewidzianego w dyrektywie Wypłacalność II. W odpowiedzi na złożony wniosek, udzielonej w piśmie z dnia 28 czerwca 2013 r., Komisja Europejska zapewniła, że nie będą wszczynane postępowania wobec poszczególnych Państw Członkowskich w związku z brakiem implementacji dyrektywy Wypłacalność II w terminie (tj. do dnia 30 czerwca 2013 r.). Komisja stwierdziła, że należy ustalić nowe daty implementacji i wejścia w życie dyrektywy Wypłacalność II, które będzie można uznać za realistyczne i wiarygodne. Równocześnie Komisja wyraziła opinię, że przeprowadzenie przez Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych badania technicznego mającego na celu dokonanie oceny wpływu niektórych zawartych w niej rozwiązań na długoterminowe produkty ubezpieczeniowe zawierające gwarancje dla ubezpieczonych pozwoli poprawić proponowane brzmienie przepisów dyrektywy Omnibus II.

W dniu 2 października 2013 r. został złożony wniosek Komisji Europejskiej w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) w odniesieniu do terminu jej transpozycji i daty rozpoczęcia jej stosowania oraz daty uchylecia niektórych dyrektyw (tzw. Dyrektywa Quick Fix 2). We wniosku tym Komisja Europejska zaproponowała jako termin transpozycji dyrektywy Wypłacalność II datę 31 stycznia 2015 r., a jako termin rozpoczęcia stosowania przepisów krajowych datę 1 stycznia 2016 r. Podczas trilogu w dniu 24 października 2013 r. Prezydencja litewska stwierdziła, że w ocenie wielu państw członkowskich Unii Europejskiej proponowany termin transpozycji jest zbyt krótki i powinien zostać przełożony na dzień 31 marca 2015 r. Komisja Europejska wyraziła gotowość uwzględnienia sugestii Prezydencji.

Art. 211 ust. 1 dyrektywy Wypłatność II zobowiązuje państwa członkowskie Unii Europejskiej do implementacji przepisów dotyczących wykonywania działalności przez spółki celowe, przy czym regulacje w zakresie takich podmiotów (udzielanie zezwoleń, zakres udzielanego zezwolenia; obowiązkowe warunki, które muszą być zamieszczone we wszystkich sporządzanych umowach; wymogi dotyczące kompetencji i reputacji osób faktycznie zarządzających spółką celową; wymogi dotyczące akcjonariuszy lub wspólników posiadających znaczny pakiet akcji w spółce celowej, wymogi dotyczące kontroli wewnętrznej i zarządzania ryzykiem, wymogi dotyczące raportowania, wymogi wypłacalności) zostaną określone w środkach wykonawczych do dyrektywy Wypłatność II wydanych w formie rozporządzenia Komisji Europejskiej. Środki te nie będą mogły zostać wydane przed uchwaleniem dyrektywy Omnibus II.

Obecnie kwestie spółek celowych reguluje dyrektywa w sprawie reasekuracji. Art. 46 ust. 1 tej dyrektywy pozostawił wprowadzenie do prawodawstwa krajowego przepisów dotyczących wykonywania działalności przez spółki celowe (podmioty specjalnego przeznaczenia) do decyzji poszczególnych państw członkowskich Unii Europejskiej. W przypadku ich wprowadzenia, zgodnie z art. 46 ust. 2 dyrektywy w sprawie reasekuracji, przepisy dotyczące wykonywania działalności przez spółki celowe powinny określać m.in.: zakres udzielanego zezwolenia, obowiązkowe warunki, które muszą być zamieszczone we wszystkich sporządzanych umowach, wymogi dotyczące kompetencji i reputacji osób faktycznie zarządzających spółką celową, wymogi dotyczące akcjonariuszy lub wspólników posiadających znaczny pakiet akcji w spółce celowej, wymogi dotyczące kontroli wewnętrznej i zarządzania ryzykiem, wymogi dotyczące sprawozdawczości spółek celowych, wymogi wypłacalności, które musiałyby spełniać spółki celowe. Polska, implementując dyrektywę w sprawie reasekuracji, nie skorzystała z możliwości wprowadzenia przepisów dotyczących wykonywania działalności przez spółki celowe do prawodawstwa krajowego odnoszącego się do wykonywania działalności ubezpieczeniowej i działalności reasekuracyjnej.

Rozszerzenie zakresu podmiotowego ustawy o nadzorze uzupełniającym o spółki celowe w trakcie obecnych prac legislacyjnych wymagałoby wprowadzenia tego pojęcia do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i istotnej nowelizacji tej ustawy przez opracowanie przepisów dotyczących podejmowania i wykonywania działalności przez spółki celowe oraz sprawowania nadzoru nad tymi podmiotami przez organ nadzoru, zgodnie z wymogami dyrektywy w sprawie reasekuracji, jak również nowelizacji poszczególnych przepisów

dotyczących gospodarki finansowej zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. Art. 310 dyrektywy Wypłacalność II uchyla dyrektywę w sprawie reasekuracji (obecnie z dniem 1 stycznia 2014 r.). W związku z omówionymi powyżej planowanymi zmianami prawa UE dotyczącego działalności ubezpieczeniowej i działalności reasekuracyjnej (dyrektywy Wypłacalność II i Omnibus II) nie jest celowe dokonywanie niniejszym projektem implementacji uchylanej dyrektywy w sprawie reasekuracji ani zmienianej dyrektywy Wypłacalność II.

W art. 1 pkt 1 i 2 projektu proponuje się ponadto transponowanie do ustawy o nadzorze uzupełniającym zmienionych przepisów dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych dotyczących definicji:

1) „spółki zarządzającej” i „sektora finansowego” (art. 1 pkt 1 lit. a tiret pierwsze i lit. b projektu);

2) „podmiotu dominującego” oraz „podmiotu zależnego” (art. 1 pkt 1 lit. b projektu), celem uzyskania spójności z definicją zawartą w art. 2 pkt 9 i 10 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych. Proponowane definicje „podmiotu dominującego” oraz „podmiotu zależnego” w ustawie o nadzorze uzupełniającym będą zawierały odwołania do przepisów ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330, z późn. zm.), stanowiącej implementację dyrektywy Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych do krajowego porządku prawnego. Proponowana zmiana rodzi konieczność uregulowania trybu uznania danego podmiotu za podmiot dominujący (art. 1 pkt 3 projektu); w tym zakresie skorzystano z rozwiązania przyjętego w art. 4a ustawy – Prawo bankowe;

3) „zainteresowanych organów nadzoru” (art. 1 pkt 1 lit. c projektu), przy czym przez użyte w tej definicji określenie „podmiot dominujący najwyższego szczebla” należy rozumieć podmiot dominujący, który nie jest podmiotem zależnym innego podmiotu dominującego;

4) „konglomeratu finansowego” (art. 1 pkt 2 projektu). Proponowana definicja, określając warunki, jakie musi spełnić grupa podmiotów, aby uznać je za konglomerat finansowy (analogicznie do art. 2 pkt 14 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych), wskazuje dwa przypadki: gdy na czele grupy stoi podmiot regulowany albo gdy co najmniej jeden z podmiotów zależnych w grupie jest podmiotem regulowanym. W definicji posłużono się określeniem „podmiot, który stoi na czele grupy”, należy bowiem podkreślić, że tłumaczenie odpowiadającego mu w dyrektywie 2011/89/UE pojęcia „*the head of the group*” jako

„podmiotu wiodącego” mogłoby doprowadzić do niejasności przy odróżnianiu podmiotu wiodącego w grupie (stojącego na czele grupy) od podmiotu wiodącego w konglomeracie, wyznaczanego zgodnie z art. 4 ustawy o nadzorze uzupełniającym. Istnienie „podmiotu stojącego na czele grupy” jest stanem faktycznym i zależy od struktury organizacyjnej grupy. Natomiast „podmiot wiodący w konglomeracie/grupie, która spełnia kryteria identyfikujące ją jako konglomerat”, jest wyznaczany na zasadach art. 4 ustawy o nadzorze uzupełniającym w celu ułatwienia nadzorcy i konglomeratowi realizacji uprawnień i obowiązków wynikających z nadzoru uzupełniającego. Pojęcie „podmiot stojący na czele grupy” nie jest też tożsame z pojęciem „podmiot dominujący najwyższego szczebla” („*ultimate parent undertaking*”). Podmiot stojący na czele grupy może nie być, zgodnie ze strukturą grupy, podmiotem dominującym najwyższego szczebla wszystkich podmiotów wchodzących w skład grupy. Ilustruje to następujący przykład: w skład grupy wchodzi stojący na jej czele zgodnie ze strukturą grupy zakład ubezpieczeń będący podmiotem dominującym najwyższego szczebla innego zakładu ubezpieczeń oraz zakładu reasekuracji, zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji, które są jego podmiotami zależnymi, oraz instytucja kredytowa, w której zakład ubezpieczeń (będący podmiotem dominującym najwyższego szczebla innych podmiotów sektora ubezpieczeniowego) posiada znaczący udział. Zakład ubezpieczeń nie jest wówczas podmiotem dominującym (a tym bardziej podmiotem dominującym najwyższego szczebla) instytucji kredytowej wchodzącej w skład grupy.

Art. 1 pkt 4 projektu implementuje art. 2 pkt 2 lit. a dyrektywy 2011/89/UE w zakresie klasyfikacji do danego sektora towarzystwa funduszy inwestycyjnych, spółki zarządzającej, zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym oraz podmiotu spoza UE, który, w przypadku gdyby jego siedziba znajdowała się w państwie członkowskim UE, byłby obowiązany uzyskać zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odpowiadającym działalności prowadzonej przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych, spółki zarządzające i zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym. Proponowana zmiana rodzi konieczność ponownego zdefiniowania „sektora usług inwestycyjnych” (art. 1 pkt 1 lit. b projektu).

Art. 1 pkt 5 projektu wdraża art. 2 pkt 2 lit. c dyrektywy 2011/89/UE dotyczący dodatkowych parametrów wykorzystywanych do celów nadzoru uzupełniającego. Konieczne jest monitorowanie i kontrolowanie potencjalnego ryzyka grupowego, na które narażony jest konglomerat finansowy.

Art. 1 pkt 7 i 8 projektu implementują art. 2 pkt 2 dyrektywy 2011/89/UE w zakresie możliwości decydowania przez koordynatora o niepodleganiu przez grupę nadzorowi uzupełniającemu bądź ograniczeniu zakresu takiego nadzoru.

Art. 1 pkt 9 projektu ma na celu uzyskanie zgodności art. 10 ust. 1 ustawy o nadzorze uzupełniającym z odpowiadającym mu art. 3 ust. 6 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych; konsekwencją proponowanej zmiany jest usunięcie w art. 12 ust. 1 i 3 ustawy o nadzorze uzupełniającym odesłania do art. 10 ust. 1 tej ustawy (art. 1 pkt 10 projektu) oraz zmiana art. 8 ust. 3 ustawy o nadzorze uzupełniającym (art. 1 pkt 6 projektu), która ma na celu objęcie tym przepisem wszystkich przypadków doręczenia decyzji o uchyleniu nadzoru uzupełniającego (proponowana redakcja przepisu obejmie także decyzję o uchyleniu nadzoru uzupełniającego wydaną na podstawie art. 10 ust. 3 tej ustawy, o której mowa w obecnie obowiązującym art. 8 ust. 3).

Art. 1 pkt 11 projektu implementuje art. 2 pkt 8 dyrektywy 2011/89/UE. W celu zapewnienia odpowiedniego nadzoru uzasadnione jest monitorowanie struktury prawnej, struktury zarządzania oraz struktury organizacyjnej wszystkich podmiotów regulowanych należących do konglomeratu finansowego, a także struktury podmiotów niebędących podmiotami regulowanymi i będących ich podmiotami zależnymi oraz istotnych oddziałów instytucji kredytowych i domów maklerskich.

Art. 1 pkt 12 i 13 projektu wdraża art. 2 pkt 11 dyrektywy 2011/89/UE. Proponowane przepisy dotyczą koordynacji nadzoru uzupełniającego i współpracy organów nadzoru.

Art. 1 pkt 14 lit. a projektu stanowi implementację art. 2 pkt 12 dyrektywy 2011/89/UE. Projektowany przepis zmienia zakres informacji gromadzonych i przekazywanych w ramach współpracy między krajowymi a zagranicznymi organami nadzoru.

Art. 1 pkt 14 lit. b projektu implementuje art. 2 pkt 13 dyrektywy 2011/89/UE. Dodatkowy nadzór nad dużymi, złożonymi, prowadzącymi działalność na skalę międzynarodową konglomeratami finansowymi, wymaga koordynacji w całej Unii, aby mógł przyczynić się do stabilności międzynarodowego rynku usług finansowych.

W art. 2 i art. 4 projektu proponuje się równoległe zmiany w ustawie – Prawo bankowe oraz w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi. Art. 2 pkt 1 oraz art. 4 pkt 1 projektu wdrażają art. 3 pkt 2 dyrektywy 2011/89/UE do ustawy – Prawo bankowe oraz do ustawy o obrocie instrumentami finansowymi w zakresie zmienionych definicji podmiotów dominujących w grupie kapitałowej, których zakres i sposób prowadzonej działalności

decyduje o sposobie sprawowania nadzoru skonsolidowanego. Art. 2 pkt 2 oraz art. 4 pkt 2–5 projektu stanowią wdrożenie art. 3 pkt 15 i 16 dyrektywy 2011/89/UE w kontekście nadzoru skonsolidowanego nad bankami krajowymi i firmami inwestycyjnymi. Zmiany zaproponowane w art. 4 projektu w zakresie art. 98a ustawy o obrocie instrumentami finansowymi wynikają też z art. 2 dyrektywy w sprawie adekwatności kapitałowej, który określa stosowanie wybranych przepisów dyrektywy w sprawie instytucji kredytowych, w tym przepisów, które są zmieniane przez dyrektywę 2011/89/UE.

W art. 3 projektu proponuje się zmianę w ustawie o działalności ubezpieczeniowej będącą konsekwencją nowelizacji dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych wprowadzonej przepisem art. 1 dyrektywy 2011/89/UE. W związku z rozszerzeniem zakresu podmiotowego nadzoru dodatkowego (art. 1 pkt 2 dyrektywy 2011/89/UE) na krajowe zakłady ubezpieczeń, krajowe zakłady reasekuracji, zagraniczne zakłady ubezpieczeń mające siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej i zagraniczne zakłady reasekuracji mające siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, będące podmiotami zależnymi dominujących podmiotów nieregulowanych, powstaje konieczność zmiany definicji nadzoru dodatkowego zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 5c ustawy o działalności ubezpieczeniowej. W związku z powyższym proponuje się zmianę art. 2 ust. 1 pkt 5c lit. b tej ustawy. Konsekwencją zmiany definicji nadzoru dodatkowego będzie zmiana zakresu podmiotowego definicji ubezpieczeniowej grupy kapitałowej. W skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej będą mogły wchodzić również: zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji podlegający nadzorowi dodatkowemu oraz dominujący podmiot nieregulowany, jeżeli jest on podmiotem dominującym zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji podlegającego nadzorowi dodatkowemu.

Zgodnie z art. 1 pkt 2 dyrektywy 2011/89/UE, zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, którego podmiot dominujący jest dominującym podmiotem nieregulowanym, podlega nadzorowi dodatkowemu zgodnie z art. 5 ust. 2 oraz art. 6, 8 i 10 dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych. W konsekwencji zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, których podmiotem dominującym jest dominujący podmiot nieregulowany, będą obowiązane do składania rocznych sprawozdań dotyczących transakcji przeprowadzanych w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej, o których mowa w art. 173 ust. 1 i art. 223zzf ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Zmianie ulegną również zasady ustalania środków własnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji wchodzących w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej (art. 148 i art. 223zw ustawy o działalności

ubezpieczeniowej). Z kolei zgodnie z art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, zarządy takich krajowych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji będą obowiązane do opracowania, wprowadzenia i zapewnienia funkcjonowania zgodnych z przepisami ustawy regulacji wewnętrznych, zapewniających:

- 1) należyte gromadzenie i przekazywanie informacji i danych na potrzeby sprawowania nadzoru dodatkowego;
- 2) identyfikowanie, mierzenie, monitorowanie i kontrolę nad transakcjami przeprowadzonymi z udziałem tego zakładu w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej.

W związku z powyższym konieczne będzie również wydanie rozporządzeń Ministra Finansów na podstawie:

- 1) art. 173 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej;
- 2) art. 223zzf ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.

Art. 1 pkt 6 dyrektywy 2011/89/UE (w odniesieniu do zmian w art. 10 ust. 1 dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych) oraz art. 1 pkt 7 dyrektywy 2011/89/UE zostaną implementowane w rozporządzeniach Ministra Finansów wydanych na podstawie:

- 1) art. 148 ust. 8 ustawy o działalności ubezpieczeniowej;
- 2) art. 223zw ust. 12 ustawy o działalności ubezpieczeniowej;
- 3) art. 169 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej;
- 4) art. 223zdz ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.

Nie jest konieczne implementowanie art. 1 pkt 1 dyrektywy 2011/89/UE. Definicja mieszanego dominującego podmiotu ubezpieczeniowego w art. 2 ust. 1 pkt 5b ustawy o działalności ubezpieczeniowej odpowiada definicji zawartej w przedmiotowym przepisie dyrektywy.

Nie zostanie także implementowany art. 1 pkt 3 dyrektywy 2011/89/UE. Zgodnie z dodanym tym przepisem art. 2a dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, w przypadku gdy dominujący podmiot nieregulowany podlega równoważnym przepisom na mocy dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych oraz dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych, w szczególności w zakresie nadzoru opartego na ryzyku, właściwy organ odpowiedzialny za sprawowanie nadzoru dodatkowego, po skonsultowaniu się z innymi zainteresowanymi organami nadzoru, może stosować

w odniesieniu do tego dominującego podmiotu nieregulowanego jedynie stosowny przepis dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych. W przypadku zatem, gdyby dominujący podmiot nieregulowany podlegał równoważnym do wymagań wynikających z nadzoru dodatkowego wymaganiom wynikającym z nadzoru uzupełniającego, możliwe byłoby stosowanie do takiego podmiotu wyłącznie wymagań z zakresu nadzoru uzupełniającego. Wymagania wynikające z przepisów ustawy o działalności ubezpieczeniowej dotyczących sprawowania nadzoru dodatkowego oraz z przepisów ustawy o nadzorze uzupełniającym nie są jednak równoważne – różnice dotyczą w szczególności rozwiązań dotyczących:

- 1) wymogów, które muszą spełniać członkowie organu zarządzającego dominującego podmiotu nieregulowanego na terytorium RP;
- 2) nadzoru nad znaczącymi transakcjami wewnątrzgrupowymi;
- 3) nadzoru nad znaczącą koncentracją ryzyka;
- 4) obowiązków podmiotów regulowanych w zakresie zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej.

W związku z powyższym do dominującego podmiotu nieregulowanego powinny być stosowane zarówno przepisy o nadzorze dodatkowym, jak i przepisy o nadzorze uzupełniającym. Wymogi, które muszą spełniać członkowie organu zarządzającego dominującego podmiotu nieregulowanego mającego siedzibę na terytorium RP, zostały określone w art. 13 ustawy o nadzorze uzupełniającym. Ustawa o działalności ubezpieczeniowej nie zawiera analogicznych przepisów.

Oddział 3 rozdziału 3 ustawy o nadzorze uzupełniającym (art. 29–34) zawiera przepisy dotyczące nadzoru nad znaczącymi transakcjami wewnątrzgrupowymi w konglomeracie finansowym. Poszczególne przepisy tego oddziału stanowią implementację art. 8 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych. Art. 173 oraz art. 223zzf ustawy o działalności ubezpieczeniowej, stanowiące implementację art. 8 dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, określają zasady nadzoru dodatkowego nad wewnątrzgrupowymi znaczącymi transakcjami w ramach ubezpieczeniowej grupy kapitałowej. W obu ww. ustawach i wydanych na ich podstawie rozporządzeniach wykonawczych inny jest tryb ustalania oraz wielkość progu, według którego transakcje wewnątrzgrupowe uznaje się za znaczące. Zgodnie z art. 31 ust. 2, 3 i 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, próg uznania transakcji wewnątrzgrupowej za znaczącą jest ustalany przez koordynatora albo wynosi 5% wymogu z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu

finansowego. Zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 2009 r. w sprawie rocznych sprawozdań zakładów ubezpieczeń dotyczących transakcji przeprowadzanych w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej (Dz. U. Nr 172, poz. 1336) wydanego na podstawie art. 173 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej obowiązkowi sprawozdawczemu podlegają transakcje, z tytułu których po stronie zakładu ubezpieczeń podlegającego dodatkowemu nadzorowi powstało w okresie sprawozdawczym (a w przypadku transakcji warunkowych może powstać) zobowiązanie lub wierzytelność o wartości przekraczającej 3% wysokości kapitału gwarancyjnego zakładu ubezpieczeń podlegającego dodatkowemu nadzorowi lub o wartości przekraczającej 1 mln zł. W odniesieniu do towarzystw ubezpieczeń wzajemnych uznanych za małe, obowiązkowi sprawozdawczemu podlegają transakcje, z tytułu których powstało w okresie sprawozdawczym zobowiązanie lub wierzytelność o wartości przekraczającej 50 tys. zł. Analogiczne przepisy odnoszące się do zakładów reasekuracji wchodzących w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej są zawarte w § 3 rozporządzenia wydanego na podstawie art. 223zzf ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.

Przepisy oddziału 4 rozdziału 3 ustawy o nadzorze uzupełniającym (art. 35–40) określają zasady nadzoru nad znaczącą koncentracją ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego. Przepisy te stanowią implementację art. 7 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych. Dyrektywa w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych nie zawiera przepisów dotyczących nadzoru nad koncentracją ryzyka w ramach ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, a w szczególności w ramach ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, w skład której wchodzi dominujący podmiot nieregulowany. W związku z powyższym ustawa o działalności ubezpieczeniowej nie zawiera przepisów regulujących nadzór dodatkowy nad koncentracją ryzyka na poziomie ubezpieczeniowej grupy kapitałowej.

Przepisy oddziału 5 rozdziału 3 ustawy o nadzorze uzupełniającym (art. 41–45) dotyczą obowiązków podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego i podlegających nadzorowi uzupełniającemu sprawowanemu przez krajowy organ nadzoru w zakresie zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej. Przepisy te stanowią implementację art. 9 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych. W szczególności art. 45 zobowiązuje podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego (w tym zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji) podlegające nadzorowi sprawowanemu przez krajowy organ nadzoru do wprowadzenia procedur kontroli wewnętrznej zapewniających efektywne uzyskiwanie i przekazywanie wszelkich danych i informacji, które mogą być

istotne dla celów nadzoru uzupełniającego. Natomiast art. 30 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej zobowiązuje zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji wchodzące w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej podlegające nadzorowi dodatkowemu, aby wymagane w odniesieniu do każdego zakładu ubezpieczeń (zakładu reasekuracji) regulacje wewnętrzne, w tym regulaminy kontroli wewnętrznej, zapewniały należyte gromadzenie i przekazywanie informacji i danych na potrzeby sprawowania nadzoru dodatkowego oraz identyfikowanie, mierzenie i kontrole nad transakcjami przeprowadzanymi z udziałem tego zakładu ubezpieczeń (zakładu reasekuracji) w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej. Powyższy przepis stanowi implementację art. 5 dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych.

W związku z tym należy stwierdzić, że wymogi wynikające z przepisów omawianych ustaw nie mogą być uznane za równoważne, ponieważ informacje i dane istotne dla nadzoru dodatkowego nie są tożsame z informacjami i danymi, które są istotne dla nadzoru uzupełniającego (dotyczy to np. koncentracji ryzyka), inny jest również tryb ustalania i wysokość progu, według którego transakcje wewnątrzgrupowe uznaje się za znaczące.

Zgodnie ze zmienionym przez art. 1 pkt 4 dyrektywy 2011/89/UE przepisem art. 3 dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych sprawowanie nadzoru dodatkowego przez właściwe organy nadzoru nie oznacza sprawowania nadzoru nad podmiotami będącymi podmiotami dominującymi zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji objętych nadzorem dodatkowym, tzn.: zakładami ubezpieczeń z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, zakładami reasekuracji z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, dominującymi podmiotami ubezpieczeniowymi, dominującymi podmiotami nieregulowanymi oraz mieszanymi dominującymi podmiotami ubezpieczeniowymi rozpatrywanymi indywidualnie. W związku z powyższym nie zachodzi potrzeba wprowadzenia zmian w ustawie o działalności ubezpieczeniowej polegających na wprowadzeniu przepisów dotyczących sprawowania nadzoru przez organ nadzoru nad ww. podmiotami rozpatrywanymi indywidualnie. Z ustawy o działalności ubezpieczeniowej wynika, że krajowy organ nadzoru nie sprawuje nadzoru nad tymi podmiotami rozpatrywanymi indywidualnie.

Implementacja przepisu art. 1 ust. 5 dyrektywy 2011/89/UE również nie wymaga dokonywania zmian w ustawie o działalności ubezpieczeniowej. Art. 204 tej ustawy reguluje w sposób właściwy zasady współpracy Komisji Nadzoru Finansowego z organami nadzoru państw członkowskich Unii Europejskiej w zakresie sprawowania nadzoru dodatkowego.

Rozszerzenie zakresu podmiotowego nadzoru dodatkowego na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji podlegające nadzorowi dodatkowemu, których podmiotem dominującym jest dominujący podmiot nieregulowany, nie powoduje konieczności zmiany w treści ww. przepisu.

Art. 4 dyrektywy 2011/89/UE dotyczy zmian w poszczególnych przepisach tytułu IV dyrektywy Wyłącalność II „Nadzór nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji w grupach”. W związku z koniecznością implementacji przepisów dyrektywy Wyłącalność II do krajowego porządku prawnego w Ministerstwie Finansów został opracowany projekt założeń projektu ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. W rozdziale 15 założeń „Nadzór nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji w grupach” uwzględniono zmiany w treści poszczególnych przepisów dyrektywy Wyłącalność II wynikające z art. 4 dyrektywy 2011/89/UE. Przebieg dalszych prac nad projektem założeń projektu ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, a następnie nad projektem ustawy będzie zależał od dalszych prac na poziomie Unii Europejskiej w odniesieniu do dyrektyw Omnibus II oraz Quick Fix 2.

Wejście w życie projektowanej ustawy nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego. Stosownie do art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885, z późn. zm.), zauważyć należy, iż w wyniku zaproponowanych w projekcie rozwiązań nie dojdzie do zmiany poziomu wydatków jednostek sektora finansów publicznych w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów, w związku z czym nie ma konieczności określenia w projekcie maksymalnego limitu tych wydatków.

Skutkiem projektowanych zmian może być objęcie nowych podmiotów, należących do kategorii określonych w projekcie, zakresem bankowego nadzoru skonsolidowanego, dodatkowego nadzoru ubezpieczeniowego czy nadzoru uzupełniającego. W takim przypadku obowiązki informacyjne lub obowiązki w zakresie wymogów adekwatności kapitałowej wynikające z przepisów zmienianych ustaw zostaną nałożone na podmioty dotychczas nimi nieobjęte. Należy jednak zauważyć, że projektowane rozwiązania nie niosą za sobą – z punktu widzenia instytucji finansowych, których dotyczą – istotnych zmian w zakresie przekazywania organowi nadzoru niezbędnych informacji. Warto zwrócić uwagę, że nadzór nad podmiotami konglomeratu finansowego został wprowadzony ustawą o nadzorze uzupełniającym w 2005 r. i od dnia jej wejścia w życie do chwili obecnej odnotowano w Polsce (przejściowo) zaledwie jeden przypadek konglomeratu finansowego; obecnie nie

istnieje żadna grupa spełniająca te kryteria. Trudno jest przewidzieć, czy powyższy stan rzeczy zmieni się w wyniku wejścia w życie proponowanych zmian. Krajowe instytucje finansowe są na bieżąco poddawane pod tym kątem przeglądowi dokonywanemu przez KNF – wyniki kolejnych przeglądów pozwolą na ustalenie ewentualnego pojawienia się konglomeratu finansowego. Biorąc pod uwagę powyższe, a także rozpoczęcie obowiązywania od dnia 1 stycznia 2014 r. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012, nie ma konieczności formułowania w niniejszym projekcie przepisów przejściowych w zakresie zmian wprowadzanych w obszarze nadzoru uzupełniającego i nadzoru skonsolidowanego.

Zaproponowano natomiast wprowadzenie przepisów przejściowych w związku ze zmianą ustawy o działalności ubezpieczeniowej (ustawa zmieniana w art. 3 projektu). Zmiana definicji ubezpieczeniowej grupy kapitałowej oznacza rozszerzenie katalogu podmiotów zobowiązanych do sporządzania rocznych sprawozdań dotyczących transakcji w ramach ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, o których mowa w art. 173 ust. 1 i art. 223zzf ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz kwartalnych i dodatkowych rocznych sprawozdań finansowych i statystycznych, o których mowa w art. 169 ust. 1 i art. 223zdd ust. 1 ww. ustawy, w części dotyczącej wpływu przynależności zakładu do ubezpieczeniowej grupy kapitałowej na wielkość środków własnych zakładu. W przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, które sporządzały takie sprawozdania zgodnie z dotychczas obowiązującymi przepisami ustawy o działalności ubezpieczeniowej, zmiana definicji ubezpieczeniowej grupy kapitałowej oznacza konieczność uwzględnienia w nich dominujących podmiotów nieregulowanych wchodzących w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej.

Zgodnie z proponowanym art. 5 ust. 1 projektu, w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, które wchodzi w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej i które powinny uwzględniać nowe podmioty w rocznych sprawozdaniach dotyczących transakcji w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej oraz w kwartalnych i dodatkowych rocznych sprawozdaniach finansowych i statystycznych wchodzące w skład grupy, przewiduje się stosowanie w okresie przejściowym przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z proponowanym art. 5 ust. 2 projektu zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, których podmiotem dominującym jest dominujący podmiot nieregulowany i które zgodnie z dotychczas obowiązującymi przepisami ustawy o działalności ubezpieczeniowej nie były

obowiązane do sporządzania rocznych sprawozdań dotyczących transakcji w ramach ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, będą obowiązane sporządzić takie sprawozdanie po raz pierwszy za rok kalendarzowy rozpoczynający się po dniu wejścia w życie projektowanej ustawy.

W proponowanym art. 6 projektu przewidziano, że dotychczasowe akty wykonawcze wydane na podstawie upoważnień zawartych w art. 148 ust. 8, art. 169 ust. 2, art. 173 ust. 2, art. 223zw ust. 12, art. 223zdz ust. 2 i art. 223zzf ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej zachowają moc do dnia wejścia w życie nowych aktów wykonawczych wydanych na ich podstawie, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy. Rozporządzenia wydane na podstawie ww. przepisów dla nowych (pełnych) okresów sprawozdawczych (zgodnie z art. 5 ust. 2 projektu) dokonają rozszerzenia zakresu podmiotowego tych sprawozdań.

Proponowany w ustawie 14-dniowy okres *vacatio legis* jest więc wystarczający dla podmiotów, których ona dotyczy, do dostosowania się do wprowadzanych ustawą zmian.

Stosownie do § 11a uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.).

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Proponowane przepisy nie mieszczą się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE) w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych.

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych, tj. w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływał akt normatywny

Proponowane zmiany będą oddziaływać na banki, zakłady ubezpieczeń, zakłady reasekuracji i firmy inwestycyjne oraz Komisję Nadzoru Finansowego.

2. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy został przekazany do Komisji Nadzoru Finansowego, Polskiej Izby Ubezpieczeń, Związku Banków Polskich, Krajowego Związku Banków Spółdzielczych, Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Izby Zarządzających Funduszami i Aktywami, Polskiego Stowarzyszenia Aktuariuszy, Giełdy Papierów Wartościowych SA, Bondspot SA, Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych SA, Izby Gospodarczej Ubezpieczeń i Obsługi Ryzyka, Związku Maklerów i Doradców, Izby Domów Maklerskich, Stowarzyszenia Inwestorów Indywidualnych, Stowarzyszenia Emitentów Giełdowych, Stowarzyszenia Rynków Finansowych ACI Polska, Polskiego Stowarzyszenia Inwestorów Kapitałowych oraz Izby Gospodarczej Towarzystw Emerytalnych.

Komisja Nadzoru Finansowego zaproponowała usunięcie z projektowanej definicji konglomeratu finansowego pojęcia „podgrupy” oraz zastosowanie pojęcia „podmiot stojący na czele grupy”. W jej ocenie posługiwanie się pojęciem „podgrupy” jest niecelowe, a określenia „podmiot wiodący w grupie” (w angielskiej wersji dyrektywy *the head of the group*), którego wyznaczania przepisy nie określają, i „podmiot wiodący w konglomeracie finansowym” (*the head of the financial conglomerate*) nie zawsze odnoszą się do tych samych podmiotów. Zasady wyznaczania podmiotu wiodącego w konglomeracie finansowym określają przepisy art. 4 ust. 5 i 6 ustawy o nadzorze uzupełniającym. W myśl tych przepisów podmiot wiodący może być wyznaczony przez koordynatora. W związku z powyższym, w opinii Komisji tłumaczenie określenia *the head of the group* jako „podmiotu wiodącego”, a nie jako „podmiotu stojącego na czele grupy”, może doprowadzić do niejasności przy odróżnianiu podmiotu wiodącego w grupie (stojącego na czele grupy) od podmiotu wiodącego w konglomeracie. Istnienie „podmiotu stojącego na czele grupy” jest stanem faktycznym i zależy od struktury organizacyjnej grupy. Natomiast „podmiot wiodący w konglomeracie lub grupie, która spełnia kryteria identyfikujące ją jako konglomerat”, jest wyznaczany na zasadach art. 4 ustawy o nadzorze uzupełniającym w celu ułatwienia nadzorcy i konglomeratowi realizacji uprawnień i obowiązków nadzoru uzupełniającego. Powyższa

uwaga Komisji została uwzględniona. Zgodnie z sugestiami Komisji doprecyzowano też i poprawiono dodawany art. 9a ustawy o nadzorze uzupełniającym, definicję zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym oraz tabelę zbieżności do projektu. Nie uwzględniono natomiast propozycji Komisji co do nieposługiwania się w projektowanych przepisach art. 42 i art. 57 ustawy o nadzorze uzupełniającym (wyliczających obligatoryjne elementy przy określaniu struktury prawnej grupy, jej struktury zarządzania i struktury organizacyjnej konglomeratu finansowego) pojęciem „znaczącego oddziału”. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Ministra Spraw Zagranicznych, przepisy te mają stanowić implementację art. 9 i art. 12 ust. 1 akapit drugi lit. a dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych, które *expressis verbis* zawierają odesłanie do „istotnych oddziałów”. Stąd też uwzględnienie uwagi Komisji spowodowałoby niezgodność projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej. W projekcie posłużono się więc pojęciem istotnych oddziałów instytucji kredytowych i domów maklerskich.

Ponadto uwagi zgłosił Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych SA. W jego ocenie projekt nie obejmuje wszystkich zmian, jakie wprowadziła dyrektywa 2011/89/UE, i nie odnosi się do kwestii zawartych w art. 3 ust. 5, art. 8 ust. 3 oraz art. 18 ust. 3 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych w zmienionym brzmieniu. Projektodawca zauważa, że art. 3 ust. 5 tej dyrektywy implementowany jest art. 6a dodawanym do ustawy o nadzorze uzupełniającym. Art. 8 ust. 3 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych regulujący kwestię ryzyka transakcji wewnątrzgrupowych daje możliwość Państwom Członkowskim (nie nakłada obowiązku) w zakresie implementacji przyjętych w nim rozwiązań, tj. wprowadzenia ograniczeń dotyczących transakcji wewnątrzgrupowych. Zmiany wprowadzone do art. 18 ust. 3 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych mają charakter redakcyjny, w konsekwencji czego nie wymaga on implementacji do polskiego porządku prawnego. KDPW odniósł się także do projektowanego art. 3 pkt 21 ustawy o nadzorze uzupełniającym, gdzie użyto pojęcia „podmiotu dominującego najwyższego szczebla”, które zdaniem KDPW jest niezrozumiałe. Projektodawca zauważa, że pojęcie podmiotu (jednostki) dominującej najwyższego szczebla jest używane w Międzynarodowym Standardzie Rachunkowości nr 24 oraz rozporządzeniu Komisji (UE) nr 632/2010 z dnia 19 lipca 2010 r. Przez podmiot dominujący (jednostkę dominującą) najwyższego szczebla należy rozumieć podmiot dominujący (jednostkę dominującą), który nie jest podmiotem zależnym (jednostką zależną) innego podmiotu dominującego (innej jednostki dominującej). Uwzględniono natomiast pozostałe uwagi KDPW dotyczące włączenia zarządzających

alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w zakres podmiotowy nadzoru (art. 3 pkt 3 lit. i dodawany do ustawy o nadzorze uzupełniającym), wskazania w projektowanym art. 9a tej ustawy formy wykonywania przez koordynatora kompetencji przyznanej mu w przedmiotowym przepisie w stosunku do podmiotów wchodzących w skład konglomeratu, a także poprawienia redakcji przepisu dodawanego w art. 55 ust. 2 przedmiotowej ustawy.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie projektowanych przepisów nie będzie miało wpływu na dochody i wydatki sektora finansów publicznych, w szczególności nie przewiduje się wzrostu kosztów funkcjonowania nadzoru finansowego. Niniejszy projekt nie zawiera zasadniczych zmian istotnych z tego punktu widzenia. Komisja Nadzoru Finansowego w trakcie konsultacji nie zgłosiła prognozowanego wzrostu kosztów swojej działalności w związku z proponowanymi w projekcie zmianami.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie projektowanych przepisów nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Proponowane zmiany mogą pozytywnie wpłynąć na rynek finansowy przez usprawnienie nadzoru wykonywanego w stosunku do podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego. W szczególności nie przewiduje się wpływu projektowanych zmian na koszty funkcjonowania podmiotów nadzorowanych, zwłaszcza w zakresie wykonywania obowiązków sprawozdawczych na rzecz Komisji Nadzoru Finansowego. Projekt nie niesie ze sobą – z punktu widzenia instytucji finansowych, których dotyczy – uciążliwych zmian w zakresie przekazywania nadzorowi niezbędnych informacji. Warto zwrócić uwagę, że nadzór nad podmiotami konglomeratu finansowego został wprowadzony ustawą o nadzorze uzupełniającym w 2005 r. i od dnia jej wejścia w życie do chwili obecnej odnotowano w Polsce (przejściowo) zaledwie jeden przypadek konglomeratu finansowego; obecnie nie istnieje żadna grupa spełniająca te kryteria. Trudno jest przewidzieć, czy powyższy stan rzeczy zmieni się w wyniku wejścia w życie proponowanych zmian. Krajowe instytucje finansowe są na bieżąco poddawane pod tym kątem przeglądowi dokonywanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego – wyniki kolejnych przeglądów pozwolą na ustalenie ewentualnego pojawienia się konglomeratu finansowego.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie projektowanych przepisów nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Wejście w życie projektowanych przepisów nie spowoduje bezpośrednich obciążeń budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:	Projekt ustawy o zmianie ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego oraz niektórych innych ustaw		
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO:	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/89/UE z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/78/WE, 2002/87/WE, 2006/48/WE i 2009/138/WE w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego		
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Koniczność wdrożenia T/N	Jedn. red. ustawy zmienianej
<p>Art. 1 pkt 1</p> <p>Zmiany w dyrektywie 98/78/WE</p> <p>W dyrektywie 98/78/WE wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) lit. j) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„j) „ubezpieczeniowa grupa kapitałowa prowadząca działalność mieszaną” oznacza zakład macierzysty inny niż zakład ubezpieczeń, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim, zakład reasekuracji, zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim, ubezpieczeniową grupę kapitałową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, które wśród swoich zakładów zależnych posiadają co najmniej jeden zakład ubezpieczeń lub reasekuracji;”;</p> <p>b) dodaje się literę w brzmieniu:</p> <p>„m) „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej zdefiniowaną w art. 2 pkt 15</p>	<p>Treść przepisu/ów projektu</p>	<p>N</p>	<p>Definicja mieszanej dominującego podmiotu ubezpieczeniowego w art. 2 ust. 1 pkt 5b ustawy o działalności ubezpieczeniowej odpowiada definicji zawartej w przedmiotowym przepisie dyrektywy.</p>

Art. 1 pkt 2	dyrektywy 2002/87/WE"; art. 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Każdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, którego zakład macierzysty jest ubezpieczeniową grupą kapitałową, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, podlega nadzorowi dodatkowemu w sposób przewidziany w art. 5 ust. 2 oraz w art. 6, 8 i 10.”;	T	art. 2 ust. 1 pkt 5c lit. b ust. o dz. u.	w art. 2 ustawy w ust. 1 w pkt 5c lit b otrzymuje brzmienie: „b) jest podmiotem zależnym od dominującego podmiotu ubezpieczeniowego lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym, lub zakładu ubezpieczeń mającego siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, lub zakładu reasekuracji mającego siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, lub”;
Art. 1 pkt 3	<p>dodaje się artykuł w brzmieniu:</p> <p>„Artykuł 2a</p> <p><i>Poziom stosowania w odniesieniu do finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej</i></p> <p>1. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom na mocy niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 2002/87/WE, w szczególności w zakresie nadzoru opartego na ryzyku, właściwy organ odpowiedzialny za sprawowanie nadzoru dodatkowego, po skonsultowaniu się z innymi zainteresowanymi właściwymi organami, może stosować w odniesieniu do tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej jedynie stosowny przepis dyrektywy 2002/87/WE.</p> <p>2. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom na mocy niniejszej dyrektywy i dyrektywy 2006/48/WE, w szczególności w zakresie nadzoru opartego na ryzyku, właściwy organ odpowiedzialny za sprawowanie nadzoru dodatkowego, w porozumieniu z organem odpowiedzialnym za nadzór skonsolidowany w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych, może stosować jedynie przepis dyrektywy dotyczący najbardziej istotnego sektora określonego zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE.</p> <p>3. Organ odpowiedzialny za sprawowanie nadzoru dodatkowego informuje Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 („EUNB”) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr</p>	N		<p>W opinii projektodawcy nie jest konieczne implementowanie art. 1 pkt 3 dyrektywy 2011/89/UE. Zgodnie z dodanym tym przepisem art. 2a dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, w przypadku gdy dominujący podmiot nieregulowany podlega równoważnym przepisom na mocy dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych oraz dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych, w szczególności w zakresie nadzoru opartego na ryzyku, właściwy organ odpowiedzialny za sprawowanie nadzoru dodatkowego, po skonsultowaniu się z innymi zainteresowanymi organami nadzoru może stosować w odniesieniu do tego dominującego podmiotu nieregulowanego jedynie stosowny przepis dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych. W przypadku zatem gdyby dominujący podmiot nieregulowany podlegał równoważnym do wymagań wynikających z nadzoru dodatkowego wymaganiom wynikającym z nadzoru uzupełniającego możliwe byłoby stosowanie do takiego podmiotu wyłącznie wymagań z zakresu nadzoru uzupełniającego. Wymagania wynikające z przepisów ustawy o działalności ubezpieczeniowej dotyczących sprawowania nadzoru dodatkowego oraz z przepisów ustawy o nadzorze uzupełniającym nie są jednak równoważne – różnice dotyczą w szczególności rozwiązań dotyczących:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wymogów, które muszą spełniać członkowie organu zarządzającego dominującego podmiotu nieregulowanego na terytorium RP; 2) nadzoru nad znaczącymi transakcjami wewnątrzgrupowymi; 3) nadzoru nad znaczącą koncentracją ryzyka; 4) obowiązków podmiotów regulowanych w zakresie zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej. <p>W związku z powyższym do dominującego podmiotu nieregulowanego powinny być stosowane zarówno przepisy o nadzorze dodatkowym, jak i przepisy o nadzorze uzupełniającym. Wymogi, które muszą spełniać członkowie organu zarządzającego dominującego podmiotu nieregulowanego mającego siedzibę na terytorium RP, zostały określone w art. 13 ustawy o nadzorze uzupełniającym. Ustawa o działalności ubezpieczeniowej nie zawiera analogicznych przepisów.</p> <p>Oddział 3 rozdziału 3 ustawy o nadzorze uzupełniającym (art. 29-34) zawiera przepisy dotyczące nadzoru nad znaczącymi transakcjami wewnątrzgrupowymi w</p>

1094/2010** („EUNUjPPE”) o decyzjach podjętych na mocy ust. 1 i 2. EUNB, EUNUjPPE i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Gield i Papierów Wartościowych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010*** – poprzez Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru („Wspólny Komitet”) – opracowują wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych oraz opracowują projekt regulacyjnych norm technicznych, który przedstawia Komisji w ciągu trzech lat od przyjęcia tych wytycznych.

Komisji przyznaje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych norm technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym zgodnie z art. 10-14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

* Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

** Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

*** Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

konglomeracie finansowym. Poszczególne przepisy tego oddziału stanowią implementację art. 8 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych. Art. 173 oraz art. 223zzf ustawy o działalności ubezpieczeniowej, stanowiące implementację art. 8 dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, określają zasady nadzoru dodatkowego nad wewnątrzgrupowymi znaczącymi transakcjami w ramach ubezpieczeniowej grupy kapitałowej. W obu ww. ustawach i wydanych na ich podstawie rozporządzeniach wykonawczych inny jest tryb ustalania oraz wielkość progu, według którego transakcje wewnątrzgrupowe uznaje się za znaczące. Zgodnie z art. 31 ust. 2, 3 i 5 ustawy o nadzorze uzupełniającej, próg uznania transakcji wewnątrzgrupowej za znaczącą jest ustalany przez koordynatora albo wynosi 5% wymogu z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego. Zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 2009 r. w sprawie rocznych sprawozdań zakładów ubezpieczeń dotyczących transakcji przeprowadzanych w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej (Dz. U. . Nr 172, poz. 1336) wydanego na podstawie art. 173 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej obowiązkowi sprawozdawczemu podlegają transakcje, z tytułu których po stronie zakładu ubezpieczeń podlegającego dodatkowemu nadzorowi powstało w okresie sprawozdawczym (a w przypadku transakcji warunkowych może powstać) zobowiązanie lub wierzytelność o wartości przekraczającej 3% wysokości kapitału gwarancyjnego zakładu ubezpieczeń podlegającego dodatkowemu nadzorowi lub o wartości przekraczającej 1 mln zł. W odniesieniu do towarzystw ubezpieczeń wzajemnych uznanych za małe, obowiązkowi sprawozdawczemu podlegają transakcje, z tytułu których powstało w okresie sprawozdawczym zobowiązanie lub wierzytelność o wartości przekraczającej 50 tys. zł.. Analogiczne przepisy odnoszące się do zakładów reasekuracji wchodzących w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej są zawarte w § 3 rozporządzenia wydanego na podstawie art. 223zzf ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.

Przepisy oddziału 4 rozdziału 3 ustawy o nadzorze uzupełniającej (art. 35-40) określają zasady nadzoru nad znaczącą koncentracją ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego. Przepisy te stanowią implementację art. 7 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych.. Dyrektywa w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych nie zawiera przepisów dotyczących nadzoru nad koncentracją ryzyka w ramach ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, a w szczególności w ramach ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, w skład której wchodzi dominujący podmiot nieregulowany. W związku z powyższym ustawa o działalności ubezpieczeniowej nie zawiera przepisów regulujących nadzór dodatkowy nad koncentracją ryzyka na poziomie ubezpieczeniowej grupy kapitałowej.

Przepisy oddziału 5 rozdziału 3 ustawy o nadzorze uzupełniającej (art. 41-45) dotyczą obowiązków podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego i podlegających nadzorowi uzupełniającemu sprawowanemu przez krajowy organ nadzoru w zakresie zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej. Przepisy te stanowią implementację art. 9 dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych. W szczególności art. 45 zobowiązuje podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego (w tym zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji)

Art. 1 pkt 4			<p>podlegające nadzorowi sprawowanemu przez krajowy organ nadzoru do wprowadzenia procedur kontroli wewnętrznej zapewniających efektywne uzyskiwanie i przekazywanie wszelkich danych i informacji, które mogą być istotne dla celów nadzoru uzupełniającego. Natomiast art. 30 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, zobowiązuje zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji wchodzące w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej podlegające nadzorowi dodatkowemu, aby wymagane w odniesieniu do każdego zakładu ubezpieczeń (zakładu reasekuracji) regulacje wewnętrzne, w tym regulaminy kontroli wewnętrznej zapewniły należyte gromadzenie i przekazywanie informacji i danych na potrzeby sprawowania nadzoru dodatkowego oraz identyfikowanie, mierzenie i kontrole nad transakcjami przeprowadzanymi z udziałem tego zakładu ubezpieczeń (zakładu reasekuracji) w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej. Powyższy przepis stanowi implementację art. 5 dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych.</p> <p>W związku z tym należy stwierdzić, że wymogi wynikające z przepisów omawianych ustaw nie mogą być uznane za równoważne, ponieważ informacje i dane istotne dla nadzoru dodatkowego nie są tożsame z informacjami i danymi, które są istotne dla nadzoru uzupełniającego (dotyczy to np. koncentracji ryzyka), inny jest również tryb ustalania i wysokość prognozy, według którego transakcje wewnątrzgrupowe uznaje się za znaczące.</p>
Art. 1 pkt 5	<p>art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Sprawowanie nadzoru dodatkowego zgodnie z art. 2 w żadnym wypadku nie wiąże się z obowiązkiem prowadzenia przez właściwe organy nadzoru nad zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim, nad zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, nad ubezpieczeniową grupą kapitałową, nad finansową spółką holdingową o działalności mieszanej ani nad ubezpieczeniową grupą kapitałową prowadzącą działalność mieszaną, rozpatrywanymi indywidualnie.”;</p>	N	<p>Zgodnie ze zmienionym przez art. 1 pkt 4 dyrektywy 2011/89/UE przepisem art. 3 dyrektywy w sprawie grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych sprawowanie nadzoru dodatkowego przez właściwe organy nadzoru nie oznacza sprawowania nadzoru nad podmiotami będącymi podmiotami dominującymi zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji objętych nadzorem dodatkowym, tzn.: zakładami ubezpieczeń z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, zakładami reasekuracji z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, dominującymi podmiotami ubezpieczeniowymi, dominującymi podmiotami nieregulowanymi oraz mieszanymi dominującymi podmiotami ubezpieczeniowymi rozpatrywanymi indywidualnie. W związku z powyższym nie zachodzi potrzeba wprowadzenia zmian w ustawie o działalności ubezpieczeniowej polegającej na wprowadzeniu przepisów dotyczących sprawowania przez organ nadzoru nad ww. podmiotami rozpatrywanymi indywidualnie. Z ustawy o działalności ubezpieczeniowej wynika, że krajowy organ nadzoru nie sprawuje nadzoru nad tymi podmiotami rozpatrywanymi indywidualnie.</p>
Art. 1 pkt 5	<p>art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, które otrzymały zezwolenie w dwóch lub więcej państwach członkowskich, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim, zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej lub ubezpieczeniową</p>	N	<p>Implementacja przepisu art. 1 ust. 5 dyrektywy 2011/89/UE również nie wymaga dokonywania zmian w ustawie o działalności ubezpieczeniowej. Art. 204 tej ustawy reguluje w sposób właściwy zasady współpracy Komisji Nadzoru Finansowego z organami nadzoru państw członkowskich Unii Europejskiej w zakresie sprawowania nadzoru dodatkowego. Rozszerzenie zakresu podmiotowego nadzoru dodatkowego na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji podlegające nadzorowi dodatkowemu, których podmiotem dominującym jest dominujący podmiot nieregulowany, nie</p>

Art. 1 pkt 6	<p>grupę kapitałową prowadzącą działalność mieszaną, właściwe organy tych państw członkowskich mogą osiągnąć porozumienie co do wyboru tych spośród nich, które będą odpowiedzialne za sprawowanie nadzoru dodatkowego.”;</p> <p>art.10 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„<i>Artykuł 10</i></p> <p><i>Ubezpieczeniowe grupy kapitałowe, finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, zakłady ubezpieczeń mieszczące się w państwie trzecim oraz zakłady reasekuracji mieszczące się w państwie trzecim</i></p> <p>1. W odniesieniu do art. 2 ust. 2, państwa członkowskie wymagają zastosowania metody nadzoru dodatkowego zgodnie z załącznikiem II. Obliczenie uwzględnia wszystkie zakłady powiązane ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim.</p> <p>2. Jeżeli na podstawie obliczenia, o którym mowa w ust. 1, właściwe organy dojdą do wniosku, że wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będących podmiotami zależnymi ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim jest lub może być zagrożona, podejmują one odpowiednie kroki na poziomie tego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.”;</p>	T		powoduje konieczności zmiany w treści ww. przepisu.
Art. 1 pkt 7	<p>w załączniku I i II wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszej dyrektywy.</p>	T		<p>Art. 1 pkt 6 dyrektywy 2011/89/UE (w odniesieniu do zmian w art. 10 ust. 1 dyrektywy 98/78/WE) oraz art. 1 pkt 7 dyrektywy 2011/89/UE zostaną implementowane w rozporządzeniach Ministra Finansów wydanych na podstawie :</p> <p>1) art. 148 ust. 8 ustawy o działalności ubezpieczeniowej;</p> <p>2) art. 223zw ust. 12 ustawy o działalności ubezpieczeniowej;</p> <p>3) art. 169 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej;</p> <p>4) art. 223zdd ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.</p> <p>Nie istnieje potrzeba implementacji art. 1 pkt 6 dyrektywy (w odniesieniu do zmian w art. 10 ust. 2 dyrektywy 98/78/WE) do ustawy o działalności ubezpieczeniowej poprzez dodanie dodatkowego przepisu. Zgodnie z treścią ww. przepisu dyrektywy, jeżeli właściwy organ nadzoru stwierdzi, że wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji podlegającego nadzorowi dodatkowemu i będącego podmiotem zależnym zakładu ubezpieczeń z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, zakładu reasekuracji z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, dominującego podmiotu ubezpieczeniowego lub dominującego podmiotu nieregulowanego jest lub może być zagrożona, powinni podjąć odpowiednie kroki na szczeblu tego zakładu. Zmiana w porównaniu z dotychczasową treścią art. 10 ust. 1 dyrektywy 98/78/WE polega na dodatkowym objęciu regulacją zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji podlegających nadzorowi dodatkowemu, których podmiotem dominującym jest dominujący podmiot nieregulowany.</p> <p>Zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy o działalności ubezpieczeniowej zakłady ubezpieczeń oraz zakłady reasekuracji są zobowiązane posiadać środki własne stanowiące pokrycie marginesu wypłacalności oraz środki własne stanowiące pokrycie kapitału gwarancyjnego. Art. 148 określa zasady ustalania wysokości środków własnych zakładów ubezpieczeń stanowiących pokrycie kapitału gwarancyjnego. Przepisy ust. 2, ust. 2a, ust. 2b, ust. 2d oraz ust. 8 odnoszą się do zakładów ubezpieczeń podlegających nadzorowi dodatkowemu. Z kolei art. 223zw określa zasady ustalania wysokości środków własnych zakładów reasekuracji stanowiących pokrycie marginesu wypłacalności oraz środków własnych zakładów reasekuracji stanowiących pokrycie kapitału gwarancyjnego. Przepisy ust. 2, ust. 3, ust. 4, ust. 6 oraz ust. 12 odnoszą się do zakładów reasekuracji podlegających nadzorowi dodatkowemu. Poszczególne przepisy rozdziału 11 działu II „Postępowanie naprawcze i likwidacja zakładów ubezpieczeń” oraz rozdziału 10 działu III „Postępowanie naprawcze i likwidacja zakładów reasekuracji” regulują zasady postępowania organu nadzoru w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, które</p>

Art. 2 pkt 1	<p>Zmiany w dyrektywie 2002/87/WE</p> <p>W dyrektywie 2002/87/WE wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) art. 1 i 2 otrzymują brzmienie:</p> <p>„Artykuł 1</p> <p>Przedmiot</p> <p>Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady sprawowania dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją, które otrzymały zezwolenie zgodnie z art. 6 dyrektywy 73/239/EWG, art. 4 dyrektywy 2002/83/WE, art. 5 dyrektywy 2004/39/WE, art. 3 dyrektywy 2005/68/WE, art. 6 dyrektywy 2006/48/WE, art. 5 dyrektywy 2009/65/WE, art. 14 dyrektywy 2009/138/WE lub art. 6-11 dyrektywy 2011/61/UE, oraz które stanowią część konglomeratu finansowego.</p> <p>Niniejsza dyrektywa zmienia również stosowne zasady sektorowe mające zastosowanie do podmiotów objętych regulacją na mocy tych dyrektyw.</p> <p>Artykuł 2</p> <p>Definicje</p> <p>Na użytek niniejszej dyrektywy:</p> <p>1) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową w rozumieniu art. 4 pkt 1 dyrektywy 2006/48/WE;</p> <p>2) „zakład ubezpieczeń” oznacza zakład ubezpieczeń w rozumieniu art. 13 pkt 1, 2 lub 3 dyrektywy 2009/138/WE;</p> <p>3) „przedsiębiorstwo inwestycyjne” oznacza</p>	T	Art. 3, 4 i 4a ust. o nadz. uzup.	<p>posiadają środki własne niższe niż wymagany margines wypłacalności lub środki własne niższe niż wymagany kapitał gwarancyjny. Powyższe przepisy mają zastosowanie także do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji wchodzących w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej. W związku ze zmianą definicji ubezpieczeniowej grupy kapitałowej przepisy ustawy o działalności ubezpieczeniowej, o których mowa powyżej będą miały zastosowanie także do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji podlegających nadzorowi dodatkowemu i będących podmiotami zależnymi dominujących podmiotów nieregulowanych.</p> <p>1) w art. 3:</p> <p>a) w pkt 3:</p> <p>– lit. h otrzymuje brzmienie:</p> <p>„h) spółkę zarządzającą, o której mowa w art. 2 pkt 10 ustawy o funduszach inwestycyjnych, lub inny podmiot z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, który, w przypadku gdyby jego siedziba znajdowała się w państwie członkowskim Unii Europejskiej, byłby obowiązany uzyskać zezwolenie właściwego organu na prowadzenie wykonywanej działalności zgodnie z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz. Urz. UE L 302 z 17.11.2009, str. 32, z późn. zm.),”,</p> <p>– dodaje się lit. i w brzmieniu:</p> <p>„i) zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. b dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz. Urz. UE L 174 z 01.07.2011, str. 1, z późn. zm.), który uzyskał zezwolenie, o którym mowa w art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, lub inny podmiot z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim, który, w przypadku gdyby jego siedziba znajdowała się w państwie członkowskim, byłby obowiązany uzyskać zezwolenie na prowadzenie wykonywanej działalności zgodnie z przepisami tej dyrektywy;”,</p> <p>b) pkt 10–13 otrzymują brzmienie:</p> <p>„10) sektor usług inwestycyjnych – sektor, który tworzą firmy inwestycyjne w zakresie określonym w pkt 3 lit. a–f;</p> <p>11) sektor finansowy – sektor, który tworzy co najmniej jeden podmiot z sektora bankowego, ubezpieczeniowego lub usług inwestycyjnych, zwanych dalej</p>
--------------	--	---	-----------------------------------	---

	<p>przedsiębiorstwo inwestycyjne w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2004/39/WE, w tym firmy, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych, lub przedsiębiorstwo, którego siedziba mieści się w państwie trzecim i które wymagałoby zezwolenia na mocy dyrektywy 2004/39/WE, gdyby jego siedziba mieściła się w Unii;</p> <p>4) „podmiot objęty regulacją” oznacza instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, przedsiębiorstwo inwestycyjne, spółkę zarządzania aktywami lub zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym;</p> <p>5) „spółka zarządzania aktywami” oznacza spółkę zarządzającą w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE, lub przedsiębiorstwo, którego siedziba statutowa mieści się w państwie trzecim i które wymagałoby zezwolenia na mocy tej dyrektywy, gdyby ich siedziba mieściła się w Unii;</p> <p>5a) „zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym” oznacza zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. b), l) i ab) dyrektywy 2011/61/UE lub przedsiębiorstwo, którego siedziba mieści się w państwie trzecim i które wymagałoby zezwolenia na mocy tej dyrektywy, gdyby ich siedziba mieściła się w Unii;</p> <p>6) „zakład reasekuracji” oznacza zakład reasekuracji w rozumieniu art. 13 pkt 4, 5 lub 6 dyrektywy 2009/138/WE lub podmiot specjalnego przeznaczenia w rozumieniu art. 13 pkt 26 dyrektywy 2009/138/WE;</p> <p>7) „zasady sektorowe” oznaczają ustawodawstwo Unii dotyczące nadzoru ostrożnościowego nad podmiotami objętymi regulacją, w szczególności dyrektywy 2004/39/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/138/WE;</p> <p>8) „sektor finansowy” oznacza sektor składający się z jednego lub większej liczby następujących podmiotów:</p> <p>a) instytucji kredytowej, instytucji finansowej lub przedsiębiorstwa usług pomocniczych w rozumieniu art. 4 pkt 1, 5 lub 21 dyrektywy 2006/48/WE (zwanym dalej</p>		<p>„sektorami”, lub co najmniej jeden z podmiotów, o których mowa w pkt 3 lit. g–i;</p> <p>12) podmiot dominujący – podmiot, który sprawuje nad innym podmiotem kontrolę w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 37 lit. a–d ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r. poz. 330 i 613) lub podmiot, który w ocenie krajowego organu nadzoru sprawuje w inny sposób kontrolę nad innym podmiotem;</p> <p>13) podmiot zależny – podmiot, wobec którego inny podmiot jest podmiotem dominującym;”;</p> <p>c) pkt 21 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„21) zainteresowane organy nadzoru:</p> <p>a) krajowy organ nadzoru lub zagraniczne organy nadzoru, sprawujące nadzór skonsolidowany lub dodatkowy nad podmiotami wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, w rozumieniu regulacji sektorowych, w szczególności nadzór nad podmiotem dominującym najwyższego szczebla w sektorze,</p> <p>b) koordynatora lub koordynatora zagranicznego,</p> <p>c) inne organy nadzoru wskazane przez organy, o których mowa w lit. a i b;”;</p> <p>2) w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Konglomerat finansowy stanowi grupa, na czele której stoi podmiot regulowany, albo grupa, w której co najmniej jeden z podmiotów zależnych jest podmiotem regulowanym, która :</p> <p>1) w przypadku gdy na czele grupy stoi podmiot regulowany, spełnia łącznie następujące warunki:</p> <p>a) podmiot stojący na czele grupy jest podmiotem dominującym wobec podmiotu sektora finansowego, podmiotem posiadającym znaczący udział kapitałowy w podmiocie sektora finansowego lub podmiotem powiązanym z podmiotem sektora finansowego przez umowę o zarządzanie, o której mowa w art. 7 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych lub inną umowę o podobnym charakterze,</p> <p>b) co najmniej jeden z podmiotów w grupie prowadzi działalność w sektorze ubezpieczeniowym i co najmniej jeden z nich prowadzi działalność w sektorze bankowym lub w sektorze usług inwestycyjnych lub jest podmiotem, o którym mowa w art. 3 pkt 3 lit. g–i,</p> <p>c) skonsolidowana lub zagregowana działalność wchodzących w skład grupy podmiotów prowadzących działalność w sektorze ubezpieczeniowym oraz podmiotów prowadzących działalność w sektorze bankowym i w sektorze</p>
--	---	--	---

	<p>razem „sektorem bankowym”);</p> <p>b) zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji lub ubezpieczeniowej spółki holdingowej w rozumieniu art. 13 pkt 1, 2, 4 lub 5 lub art. 212 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2009/138/WE (zwanych dalej razem „sektorem ubezpieczeń”);</p> <p>c) firmy inwestycyjnej w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/49/WE (zwanych dalej razem „sektorem usług inwestycyjnych”);</p> <p>9) „przedsiębiorstwo dominujące” oznacza jednostkę dominującą określoną w art. 1 siódmej dyrektywy Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych***** lub każde przedsiębiorstwo, które - w opinii właściwych władz - skutecznie wywiera dominujący wpływ na inne przedsiębiorstwo;</p> <p>10) „przedsiębiorstwo zależne” oznacza jednostkę zależną określoną w art. 1 dyrektywy 83/349/EWG lub każde przedsiębiorstwo, na które - w opinii właściwych władz - przedsiębiorstwo dominujące skutecznie wywiera dominujący wpływ, lub wszystkie jednostki zależne takich przedsiębiorstw zależnych;</p> <p>10) „udział kapitałowy” oznacza udział kapitałowy w rozumieniu art. 17 zdanie pierwsze czwartej dyrektywy Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, lub bezpośrednio lub pośrednią własność co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa;</p> <p>12) „grupa” oznacza grupę przedsiębiorstw, która składa się z przedsiębiorstwa dominującego, jego przedsiębiorstw zależnych oraz podmiotów, w których przedsiębiorstwo dominujące lub przedsiębiorstwa zależne posiadają udział kapitałowy, lub przedsiębiorstwa powiązane ze sobą w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG, i obejmującą wszelkie ich podgrupy;</p> <p>12a) „kontrola” oznacza związek między przedsiębiorstwem dominującym i przedsiębiorstwem zależnym określony w art. 1 dyrektywy 83/349/EWG, lub podobny związek między jakkolwiek osobą fizyczną lub prawną i przedsiębiorstwem;</p>		<p>usług inwestycyjnych jest znacząca w rozumieniu art. 6 ust. 2 lub 3;</p> <p>2) w przypadku gdy co najmniej jeden z podmiotów zależnych w grupie jest podmiotem regulowanym, spełnia łącznie następujące warunki:</p> <p>a) działalność grupy jest prowadzona głównie w sektorze finansowym w rozumieniu art. 6 ust. 1,</p> <p>b) co najmniej jeden z podmiotów w grupie prowadzi działalność w sektorze ubezpieczeniowym i co najmniej jeden z nich prowadzi działalność w sektorze bankowym lub w sektorze usług inwestycyjnych lub jest podmiotem, o którym mowa w art. 3 pkt 3 lit. g-i,</p> <p>c) skonsolidowana lub zagregowana działalność wchodzących w skład grupy podmiotów prowadzących działalność w sektorze ubezpieczeniowym oraz podmiotów prowadzących działalność w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych jest znacząca w rozumieniu art. 6 ust. 2 lub 3.”;</p> <p>3) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 4a. 1. Krajowy organ nadzoru wyraża ocenę, o której mowa w art. 3 pkt 12, w formie decyzji. Podmiot uznany za podmiot dominujący może zwrócić się do krajowego organu nadzoru o ponowne rozpatrzenie sprawy.</p> <p>2. Od decyzji krajowego organu nadzoru rozstrzygającej wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy podmiot uznany za podmiot dominujący może wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji.”;</p>	
--	--	--	--	--

	<p>13) „bliskie powiązania” oznaczają sytuację, w której co najmniej dwie osoby fizyczne lub prawne są ze sobą powiązane poprzez kontrolę lub udział kapitałowy, lub sytuację, w której co najmniej dwie osoby fizyczne lub prawne są trwale powiązane z jedną i tą samą osobą poprzez stosunek kontroli;</p> <p>14) „konglomerat finansowy” oznacza grupę lub podgrupę, w przypadku gdy na czele grupy lub podgrupy stoi podmiot objęty regulacją lub w przypadku gdy co najmniej jedno z przedsiębiorstw zależnych w grupie lub podgrupie jest podmiotem objętym regulacją, i które spełniają następujące warunki:</p> <p>a) w przypadku gdy na czele grupy lub podgrupy stoi podmiot objęty regulacją:</p> <p>(i) podmiot ten jest przedsiębiorstwem dominującym podmiotu sektora finansowego, podmiotem posiadającym udział kapitałowy w podmiocie sektora finansowego, lub podmiotem powiązanym z podmiotem sektora finansowego w sposób, o którym mowa w art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG;</p> <p>(ii) co najmniej jeden z podmiotów w grupie lub podgrupie funkcjonuje w sektorze ubezpieczeń i co najmniej jeden z nich funkcjonuje w sektorze bankowym lub w sektorze usług inwestycyjnych; oraz</p> <p>(iii) skonsolidowana lub zagregowana działalność podmiotów grupy lub podgrupy funkcjonujących w sektorze ubezpieczeń oraz podmiotów funkcjonujących w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych są istotne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lub 3 niniejszej dyrektywy; lub</p> <p>b) w przypadku gdy na czele grupy lub podgrupy nie stoi podmiot objęty regulacją:</p> <p>(i) działalność grupy lub podgrupy prowadzona jest głównie w sektorze finansowym w rozumieniu art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy;</p> <p>(ii) co najmniej jeden z podmiotów w grupie lub podgrupie funkcjonuje w sektorze ubezpieczeń i co najmniej z nich jeden funkcjonuje w sektorze bankowym lub w sektorze usług inwestycyjnych; oraz</p> <p>(iii) skonsolidowana lub zagregowana działalność</p>			
--	--	--	--	--

	<p>podmiotów grupy lub podgrupy funkcjonujących w sektorze ubezpieczeń oraz podmiotów funkcjonujących w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych są istotne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lub 3 niniejszej dyrektywy;</p> <p>15) „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszananej” oznacza przedsiębiorstwo dominujące, inne niż podmiot objęty regulacją, które wraz ze swoimi przedsiębiorstwami zależnymi - z których co najmniej jedno jest podmiotem objętym regulacją, którego siedziba mieści się w Unii - oraz z innymi podmiotami stanowi konglomerat finansowy;</p> <p>16) „właściwe władze” oznaczają władze krajowe państw członkowskich upoważnione na mocy przepisów ustawowych lub wykonawczych do sprawowania nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji, przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, spółkami zarządzania aktywami lub zarządzającym alternatywnym funduszem inwestycyjnym, zarówno na poziomie indywidualnym, jak i na poziomie grupy;</p> <p>17) „odpowiednie właściwe władze” oznaczają:</p> <p>a) właściwe władze państw członkowskich odpowiedzialne za sektorowy nadzór na poziomie grupy nad wszelkimi podmiotami konglomeratu finansowego objętymi regulacją, w szczególności nad najwyższym przedsiębiorstwem dominującym w sektorze;</p> <p>b) koordynatora wyznaczonego zgodnie z art. 10, jeżeli nie są nim władze, o których mowa w lit. a);</p> <p>c) w stosownych przypadkach - inne właściwe władze odpowiednie w opinii władz, o których mowa w lit. a) i b);</p> <p>18) „transakcje dokonywane między przedsiębiorstwami należącymi do grupy” oznaczają wszystkie transakcje dokonywane przez podmioty konglomeratu finansowego objęte regulacją, dotyczące bezpośrednio lub pośrednio innych przedsiębiorstw tej samej grupy lub jakiegokolwiek osoby fizycznej lub prawnej powiązanej z przedsiębiorstwami należącymi do tej grupy na podstawie bliskich powiązań, do celów wypełnienia zobowiązania, bez względu na to, czy ma ono charakter</p>			
--	---	--	--	--

	<p>umowny, oraz bez względu na to, czy dotyczy płatności;</p> <p>19) „koncentracja ryzyka” oznacza wszelkie narażenie na ryzyko wiążące się potencjalnymi stratami, które są wystarczająco duże, aby zagrozić wypłacalności lub ogólnej pozycji finansowej podmiotów konglomeratu finansowego objętych regulacją, niezależnie od tego, czy takie narażenie jest spowodowane ryzykiem kontrahenta/ryzykiem kredytowym, ryzykiem inwestycyjnym, ryzykiem ubezpieczeniowym, ryzykiem rynkowym, innymi rodzajami ryzyka, lub połączeniem lub współwystępowaniem tych rodzajów ryzyka.</p> <p>Do chwili wejścia w życie wszelkich regulacyjnych norm technicznych przyjętych zgodnie z art. 21a ust. 1 lit. b) opinia, o której mowa w pkt 17 lit. c), uwzględnia w szczególności udział rynkowy podmiotów konglomeratu finansowego objętych regulacją w innych państwach członkowskich, zwłaszcza jeśli przekracza on 5 %, oraz rangę w konglomeracie finansowym każdego podmiotu objętego regulacją prowadzącego działalność w innym państwie członkowskim;</p>			
--	--	--	--	--

<p>Art. 2 pkt 2 lit. a</p>	<p>w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:</p> <p>„1. Do celów ustalenia, czy działalność grupy jest prowadzona głównie w sektorze finansowym w rozumieniu art. 2 pkt 14 lit. b) ppkt (i), stosunek sumy bilansowej podmiotów sektora finansowego objętych i nieobjętych regulacją, należących do grupy, do sumy bilansowej grupy jako całości powinien przekraczać 40 %.</p> <p>2. Do celów ustalenia, czy działalność w różnych sektorach finansowych ma istotne znaczenie w rozumieniu art. 2 pkt 14 lit. a) ppkt (iii) lub pkt 14 lit. b) ppkt (iii) dla każdego sektora finansowego, średni stosunek sumy bilansowej tego sektora finansowego do sumy bilansowej podmiotów sektora finansowego należących do grupy oraz stosunek wymogów dotyczących wypłacalności tego samego sektora finansowego do ogólnych wymogów dotyczących wypłacalności podmiotów sektora finansowego należących do grupy powinien przekraczać 10 %.</p> <p>Do celów niniejszej dyrektywy najmniejszym sektorem finansowym w konglomeracie finansowym jest sektor o najniższej średniej, a najważniejszym sektorem finansowym w konglomeracie finansowym jest sektor o najwyższej średniej. Do celów obliczenia średniej oraz pomiaru najmniejszych i najważniejszych sektorów finansowych sektor bankowy oraz sektor usług inwestycyjnych uwzględnia się łącznie.</p> <p>Spółki zarządzania aktywami zalicza się do sektora, do którego należą one w ramach grupy. Jeżeli nie należą one wyłącznie do jednego sektora w ramach grupy, zalicza się je do najmniejszego sektora finansowego.</p> <p>Zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym zalicza się do sektora, do którego należą w ramach grupy. Jeżeli nie należą oni wyłącznie do jednego sektora w ramach grupy, zalicza się ich do najmniejszego sektora finansowego.</p> <p>3. Działalność międzysektorową uznaje się również za istotną w rozumieniu art. 2 pkt 14 lit. a) ppkt (iii) lub pkt 14 lit. b) ppkt (iii), jeżeli suma bilansowa najmniejszego sektora</p>	<p>T</p>	<p>art. 6</p>	<p>w art. 6 po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:</p> <p>„6a. Podmiot wymieniony w art. 3 pkt 3 lit. g–i zalicza się do tego sektora, do którego należy on w ramach grupy. Jeżeli podmiot ten nie należy wyłącznie do jednego sektora w ramach grupy, zalicza się go do najmniej istotnego sektora w konglomeracie finansowym.”;</p> <p>art. 9 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 9. 1. Jeżeli grupa spełniając warunek, o którym mowa w art. 6 ust. 2, nie spełnia warunku, o którym mowa w art. 6 ust. 3, koordynator, po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, może, w drodze decyzji skierowanej do podmiotu wiodącego, ustalić, że grupa nie będzie podlegała nadzorowi uzupełniającemu, albo że nie będą podlegały nadzorowi znaczące transakcje wewnętrzne, albo że nie będą podlegały nadzorowi znaczące transakcje wewnętrzne, znacząca koncentracja ryzyka lub zarządzanie ryzykiem i kontrola wewnętrzna, o których mowa w art. 29–45, jeżeli ze względu na cele nadzoru uzupełniającego byłoby to niewłaściwe lub mylące.</p> <p>2. Jeżeli grupa spełniając warunek, o którym mowa w art. 6 ust. 3, nie spełnia warunku, o którym mowa w art. 6 ust. 2, koordynator, po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, może, w drodze decyzji skierowanej do podmiotu wiodącego, ustalić, że grupa nie będzie podlegała nadzorowi uzupełniającemu, albo że nie będą podlegały nadzorowi znaczące transakcje wewnętrzne, znacząca koncentracja ryzyka lub zarządzanie ryzykiem i kontrola wewnętrzna, o których mowa w art. 29–45, jeżeli ze względu na cele nadzoru uzupełniającego byłoby to niewłaściwe lub mylące.</p> <p>3. O decyzjach podjętych zgodnie z ust. 1 lub 2 koordynator informuje zainteresowane organy nadzoru sprawujące nadzór nad podmiotami wchodzącymi w skład grupy, której dotyczą te decyzje.”;</p>
----------------------------	--	----------	---------------	---

	<p>finansowego w grupie przekracza 6 miliardów EUR.</p> <p>Jeżeli grupa nie osiąga progu, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, odpowiednie właściwe władze mogą podjąć decyzję, w drodze wspólnego porozumienia, o nietraktowaniu grupy jako konglomeratu finansowego. Odpowiednie właściwe władze mogą także podjąć decyzję o niestosowaniu przepisów art. 7, 8 lub 9, jeżeli w ich opinii włączenie grupy w zakres stosowania niniejszej dyrektywy lub stosowanie tych przepisów nie jest konieczne lub mogłoby być niewłaściwe lub wprowadzać w błąd w odniesieniu do celów dodatkowego nadzoru.</p> <p>O decyzjach podejmowanych zgodnie z niniejszym ustępem powiadamia się inne właściwe władze i zostają one – z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności – podane do wiadomości publicznej przez właściwe władze.</p> <p>3a. Jeżeli grupa osiąga próg, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, ale najmniejszy sektor nie przekracza 6 miliardów EUR, odpowiednie właściwe władze mogą podjąć decyzję, w drodze wspólnego porozumienia, o nietraktowaniu grupy jako konglomeratu finansowego. Odpowiednie właściwe władze mogą także podjąć decyzję o niestosowaniu przepisów art. 7, 8 lub 9, jeżeli w ich opinii włączenie grupy w zakres stosowania niniejszej dyrektywy lub stosowanie tych przepisów nie jest konieczne lub mogłoby być niewłaściwe lub wprowadzać w błąd w odniesieniu do celów dodatkowego nadzoru.</p> <p>O decyzjach podejmowanych zgodnie z niniejszym ustępem powiadamia się inne właściwe władze i zostają one – z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności – podane do wiadomości publicznej przez właściwe władze.”;</p>		
--	---	--	--

Art. 2 pkt 2 lit. b	<p>w ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„a) wykluczyć podmiot przy obliczaniu wskaźników w przypadkach, o których mowa w art. 6 ust. 5, chyba że podmiot przeniósł się z państwa członkowskiego do państwa trzeciego i istnieje dowody na to, że podmiot ten zmienił lokalizację w celu uniknięcia regulacji;”;</p> <p>(ii) dodaje się literę w brzmieniu:</p> <p>„c) wykluczyć jeden udział kapitałowy lub większą liczbę udziałów kapitałowych w mniejszym sektorze, jeżeli udziały te mają decydujące znaczenie dla zidentyfikowania konglomeratu finansowego i łącznie nie są znaczące odniesieniu do celów sprawowania dodatkowego nadzoru.”;</p>	T	art. 9a	<p>po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 9a. Koordynator, po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, może, w drodze decyzji skierowanej do podmiotu stojącego na czele grupy:</p> <p>1) w przypadkach określonych w art. 26 pkt 1–3 nie uwzględnić podmiotu wchodzącego w skład grupy przy obliczaniu wskaźników, o których mowa w art. 6, chyba że podmiot przemiósł siedzibę z państwa członkowskiego do państwa niebędącego państwem członkowskim, a istnieją przesłanki pozwalające na stwierdzenie, że podmiot przeniósł siedzibę, aby nie być objętym nadzorem uzupełniającym;</p> <p>2) uwzględnić osiągnięcie progów procentowych określonych w art. 6 ust. 1 i 2 przez określony czas, nie dłuższy niż 3 kolejne lata obrotowe, w przypadku gdy istnieją uzasadnione podstawy do stwierdzenia, że osiągnięcie tych progów może mieć charakter przejściowy, albo nie uwzględnić osiągnięcia takich progów, jeżeli w strukturze grupy zachodzą znaczące zmiany;</p> <p>3) wyłączyć jeden znaczący udział kapitałowy lub większą liczbę znaczących udziałów kapitałowych w mniej istotnym sektorze, jeżeli udziały te mają decydujące znaczenie dla zidentyfikowania konglomeratu finansowego i łącznie nie są istotne ze względu na cele nadzoru uzupełniającego.”;</p>
Art. 2 pkt 2 lit. c	<p>ust. 5 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„5. W celu stosowania ust. 1 i 2 odpowiednio właściwe władze mogą, w przypadkach wyjątkowych oraz w drodze wspólnego porozumienia, zastąpić kryterium oparte na sumie bilansowej jednym lub większą liczbą następujących parametrów lub dodać jeden lub większą liczbę tych parametrów, jeżeli w ich opinii parametry te są szczególnie przydatne do celów dodatkowego nadzoru na mocy niniejszej dyrektywy: struktura dochodów, działalność nieujęta w bilansie, całkowita wartość zarządzanych aktywów.”;</p>	T	art. 6a	<p>po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 6a. Koordynator może, jeżeli jest to szczególnie przydatne dla celów nadzoru uzupełniającego i po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, zastąpić lub uzupełnić kryterium, o którym mowa w art. 6 ust. 1, kryterium opartym na:</p> <p>1) strukturze przychodów lub</p> <p>2) działalności pozabilansowej, lub</p> <p>3) sumie zarządzanych aktywów.”;</p>
Art. 2 pkt 2 lit. d	<p>dodaje się ustępy w brzmieniu:</p> <p>„8. Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010* („EUNB”), Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru ds. Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 („EUNUjPPE”) oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski</p>	N		<p>Art. 14 ustawy o nadzorze uzupełniającym uwzględnia już przedmiotowy przepis dyrektywy.</p>

	<p>Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010^{****} („EUNGI PW”) (zwane dalej razem „Europejskimi Urzędami Nadzoru”) - poprzez Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru („Wspólny Komitet”) - wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w odniesieniu do stosowania ust. 2, 3, 3a, 4 i 5 niniejszego artykułu.</p> <p>9. Właściwe władze co roku ponownie oceniają odstąpienia od stosowania dodatkowego nadzoru i dokonują przeglądu wskaźników ilościowych określonych w niniejszym artykule oraz ocen opartych na ryzyku zastosowanych do grup finansowych.</p>			
--	---	--	--	--

Art. 2 pkt 3	<p>w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:</p> <p>„W tym celu:</p> <ul style="list-style-type: none"> - właściwe władze, które udzieliły zezwolenia podmiotom objętym regulacją w grupie, ściśle współpracują ze sobą, - jeżeli właściwe władze są zdania, że podmiot objęty regulacją, który otrzymał zezwolenie od tych właściwych władz, jest członkiem grupy, która może być konglomeratem finansowym, którego jeszcze nie zidentyfikowano zgodnie z niniejszą dyrektywą, właściwe władze informują o swojej opinii inne zainteresowane właściwe władze oraz Wspólny Komitet”; <p>b) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Koordynator informuje również właściwe władze, które udzieliły zezwolenia podmiotom objętym regulacją, należącym do grupy, właściwe władze państwa członkowskiego, w którym mieści się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, oraz Wspólny Komitet”;</p> <p>c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Wspólny Komitet publikuje i aktualizuje na swojej stronie internetowej wykaz konglomeratów finansowych określonych zgodnie z art. 2 pkt 14. Informacje te są dostępne poprzez hiperłącze na stronie internetowej każdego z Europejskich Urzędów Nadzoru.</p> <p>Nazwy każdego z objętych regulacją podmiotów, o których mowa w art. 1, które stanowią część konglomeratu finansowego, wpisuje się na listę, którą Wspólny Komitet publikuje i aktualizuje na swojej stronie internetowej.”</p>	N	Z uwagi na obecne brzmienie przepisu art. 4 ust. 3 ustawy o nadzorze uzupełniającym nie ma konieczności implementacji przedmiotowego przepisu dyrektywy.
--------------	--	---	--

Art. 2 pkt 4	<p>w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„b) każdy podmiot objęty regulacją, którego przedsiębiorstwem dominującym jest finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, której siedziba zarządu znajduje się w Unii;”;</p> <p>b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Każdy podmiot objęty regulacją, który nie jest poddany dodatkowemu nadzorowi zgodnie z ust. 2, a którego przedsiębiorstwo dominujące jest podmiotem objętym regulacją lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, mający siedzibę zarządu w państwie trzecim, jest poddany dodatkowemu nadzorowi na poziomie konglomeratu finansowego w zakresie przewidzianym w art. 18 oraz w sposób przewidziany w tym artykule.”;</p> <p>c) ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:</p> <p>„W celu stosowania takiego dodatkowego nadzoru, co najmniej jeden z podmiotów musi być podmiotem objętym regulacją, o którym mowa w art. 1, oraz muszą być spełnione warunki określone w art. 2 pkt 14 lit. a) ppkt (ii) lub pkt 14 lit. b) ppkt (ii) oraz w art. 2 pkt 14 lit. a) ppkt (iii) lub pkt 14 lit. b) ppkt (iii). Odpowiednie właściwe władze podejmują decyzję uwzględniając cele dodatkowego nadzoru przewidziane w niniejszej dyrektywie.”;</p>	N		Zmiany wprowadzone przez przedmiotowy przepis do dyrektywy 2002/87/WE mają charakter redakcyjny, w konsekwencji czego nie wymaga on implementacji do polskiego porządku prawnego.
--------------	---	---	--	---

<p>Art. 2 pkt 5</p>	<p>art. 6 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:</p> <p>„3. Do celów obliczenia wymagań adekwatności kapitałowej, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy, zakresem dodatkowego nadzoru zgodnie z załącznikiem I obejmują się następujące podmioty:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) instytucję kredytową, instytucję finansową lub przedsiębiorstwo usług pomocniczych; b) zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub ubezpieczeniową grupę kapitałową; c) przedsiębiorstwo inwestycyjne; d) finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej. <p>4. Przy obliczaniu dodatkowych wymagań adekwatności kapitałowej w odniesieniu do konglomeratu finansowego przy zastosowaniu metody 1 („konsolidacja rachunkowości”), o której mowa w załączniku I do niniejszej dyrektywy, fundusze własne oraz wymogi dotyczące wypłacalności podmiotów należących do grupy oblicza się poprzez zastosowanie odpowiednich zasad sektorowych dotyczących formy i zakresu konsolidacji ustanowionych w szczególności w art. 133 i 134 dyrektywy 2006/48/WE oraz w art. 221 dyrektywy 2009/138/WE.</p> <p>W przypadku zastosowania metody 2 („odliczenie i agregacja”), o której mowa w załączniku I, obliczenie uwzględnia proporcjonalny udział kapitału subskrybowanego znajdujący się pośrednio lub bezpośrednio w posiadaniu przedsiębiorstwa dominującego lub przedsiębiorstwa, które posiada udział kapitałowy w innym podmiocie grupy.”.</p>	<p>N</p>	<p>Zmiany wprowadzone przez przedmiotowy przepis do dyrektywy 2002/87/WE mają charakter redakcyjny, w konsekwencji czego nie wymaga on implementacji do polskiego porządku prawnego.</p>
---------------------	--	----------	--

Art. 2 pkt 6	<p>w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Do czasu dalszej koordynacji ustawodawstwa Unii państwa członkowskie mogą określić limity ilościowe, upoważnić swoje właściwe władze do określenia limitów ilościowych, lub przyjmując inne środki nadzorcze, które pozwoliłyby na osiągnięcie celów dodatkowego nadzoru, w odniesieniu do każdej koncentracji ryzyka na poziomie konglomeratu finansowego.”;</p> <p>b) dodaje się ustęp w brzmieniu:</p> <p>„5. Europejskie Urzędy Nadzoru - poprzez Wspólny Komitet - wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie stosowania dodatkowego nadzoru nad koncentracją ryzyka zgodnie z ust. 1-4 niniejszego artykułu. Aby uniknąć powielania, w wytycznych zapewnia się dostosowanie stosowania narzędzi nadzorczych przewidzianych w niniejszym artykule do stosowania art. 106-118 dyrektywy 2006/48/WE oraz art. 244 dyrektywy 2009/138/WE. Europejskie Urzędy Nadzoru wydają szczegółowe wspólne wytyczne dotyczące stosowania ust. 1-4 niniejszego artykułu do udziałów kapitałowych konglomeratu finansowego w przypadkach gdy krajowe przepisy prawa spółek stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 14 ust. 2 niniejszej dyrektywy.”;</p>	N		Przepis nie wymaga implementacji.
--------------	--	---	--	-----------------------------------

Art. 2 pkt 7	<p>w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Do czasu dalszej koordynacji ustawodawstwa Unii, państwa członkowskie mogą określić limity ilościowe i wymogi jakościowe, upoważnić swoje właściwe władze do określenia limitów ilościowych lub wymogów jakościowych, lub przyjmując inne środki nadzorcze, które pozwoliłyby na osiągnięcie celów dodatkowego nadzoru, w odniesieniu do transakcji podmiotów objętych regulacją należących do konglomeratu finansowego, dokonywanych między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy”;</p> <p>b) dodaje się ustęp w brzmieniu:</p> <p>„5. Europejskie Urzędy Nadzoru - poprzez Wspólny Komitet - wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie stosowania dodatkowego nadzoru nad transakcjami dokonywanymi między przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy zgodnie z ust. 1-4 niniejszego artykułu. Aby uniknąć powielania, w wytycznych zapewnia się dostosowanie stosowania narzędzi nadzorczych przewidzianych w niniejszym artykule do stosowania art. 245 dyrektywy 2009/138/WE. Europejskie Urzędy Nadzoru wydają szczegółowe wspólne wytyczne dotyczące stosowania ust. 1-4 niniejszego artykułu do udziałów kapitałowych konglomeratu finansowego, w przypadkach gdy krajowe przepisy prawa spółek stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 14 ust. 2 niniejszej dyrektywy.”.</p>	N	Przepis nie wymaga implementacji.
--------------	--	---	-----------------------------------

<p>Art. 2 pkt 8</p>	<p>w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby we wszystkich przedsiębiorstwach objętych zakresem dodatkowego nadzoru na podstawie art. 5 istniały odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej dotyczące sporządzania wszelkich danych i informacji, które mogłyby być odpowiednio do celów dodatkowego nadzoru.</p> <p>Państwa członkowskie wymagają od podmiotów objętych regulacją, na poziomie konglomeratu finansowego, regularnego dostarczania swoim właściwym władzom szczegółowych informacji dotyczących ich struktury prawnej oraz ich struktury zarządzania i struktury organizacyjnej, uwzględniając wszystkie podmioty objęte regulacją, nieobjęte regulacją podmioty zależne oraz istotne oddziały.</p> <p>Państwa członkowskie wymagają od podmiotów objętych regulacją corocznego publikowania, na poziomie konglomeratu finansowego, opisu, w pełnej formie lub poprzez odniesienia do informacji równoważnych, swojej struktury prawnej oraz swojej struktury zarządzania i struktury organizacyjnej.”;</p> <p>b) dodaje się ustęp w brzmieniu:</p> <p>„6. Właściwe władze dostosowują stosowanie dodatkowego nadzoru nad mechanizmami kontroli wewnętrznej i procesami zarządzania ryzykiem zgodnie z niniejszym artykułem do procesów przeglądu nadzorczego przewidzianych w art. 124 dyrektywy 2006/48/WE oraz w art. 248 dyrektywy 2009/138/WE. W tym celu Europejskie Urzędy Nadzoru - poprzez Wspólny Komitet - wydają wspólne wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie stosowania dodatkowego nadzoru nad mechanizmami kontroli wewnętrznej i procesami zarządzania ryzykiem zgodnie z niniejszym artykułem, a także uzyskanie spójności z procesami przeglądu nadzorczego przewidzianymi w art. 124 dyrektywy 2006/48/WE oraz art. 248 dyrektywy 2009/138/WE. Europejskie Urzędy Nadzoru wydają szczegółowe wspólne wytyczne dotyczące stosowania niniejszego artykułu do udziałów kapitałowych konglomeratu finansowego, w przypadkach gdy krajowe przepisy prawa spółek stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 14 ust. 2 niniejszej dyrektywy.”.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 42</p>	<p>art. 42 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 42. 1. Wchodzące w skład konglomeratu finansowego podmioty regulowane podlegające nadzorowi sprawowanemu przez krajowy organ nadzoru są obowiązane wdrożyć adekwatne systemy zarządzania ryzykiem oraz systemy kontroli wewnętrznej.</p> <p>2. Podmiot wiodący przekazuje koordynatorowi na piśmie, w terminie 90 dni od dnia kończącego rok obrotowy, szczegółowe informacje o strukturze prawnej, strukturze zarządzania i strukturze organizacyjnej podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego, w tym o podmiotach zależnych niebędących podmiotami regulowanymi oraz istotnych oddziałach instytucji kredytowych, o których mowa w art. 141f ust. 12, 13 i 17 ustawy – Prawo bankowe, i domów maklerskich, o których mowa w art. 98a ust. 12a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.</p> <p>3. Podmiot regulowany wchodzący w skład konglomeratu finansowego w terminie 90 dni od dnia kończącego rok obrotowy, ujawnia opis struktury prawnej, struktury zarządzania i struktury organizacyjnej w pełnej formie albo przez zamieszczenie odniesień do informacji równoważnych.”;</p>
---------------------	--	----------	----------------	--

Art. 2 pkt 9	<p> dodaje się artykuł w brzmieniu: „Artykuł 9b Testy warunków skrajnych 1. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby koordynator zapewniał odpowiednio i regularne prowadzenie testów warunków skrajnych w odniesieniu do konglomeratów finansowych. Państwa członkowskie wymagają, aby odpowiednie właściwe władze w pełni współpracowały z koordynatorem.</p>	N		Przepis fakultatywny – nie wymaga implementacji.
Art. 2 pkt 10	<p> w art. 10 ust. 2 lit. b) wprowadza się następujące zmiany: a) ppkt (ii) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „(ii) w przypadku gdy przedsiębiorstwem dominującym co najmniej dwóch podmiotów objętych regulacją, których siedziby mieszczą się w Unii jest ta sama finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, a jeden z tych podmiotów otrzymał zezwolenie w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwe władze podmiotu objętego regulacją, który otrzymał zezwolenie w tym państwie członkowskim”; b) ppkt (iii) otrzymuje brzmienie: „(iii) w przypadku gdy przedsiębiorstwem dominującym co najmniej dwóch podmiotów objętych regulacją, których siedziby mieszczą się w Unii jest ta sama finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, a żaden z tych podmiotów nie otrzymał zezwolenia w państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba zarządu finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zadania koordynatora są wykonywane przez właściwe władze, które udzieliły zezwolenia podmiotowi objętemu regulacją wykazującemu największą sumę bilansową w najważniejszym sektorze finansowym”;</p>	N		Zmiany wprowadzone przez przedmiotowy przepis do dyrektywy 2002/87/WE mają charakter redakcyjny, w konsekwencji czego nie wymaga on implementacji do polskiego porządku prawnego.

Art. 2 pkt 11	w art. 11 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Bez uszczerbku dla możliwości powierzenia szczególnych kompetencji i obowiązków w zakresie nadzoru, jak przewidziano w artach ustawodawczych Unii, obecność koordynatora, któremu powierzono zadania szczególne dotyczące dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją należącymi do konglomeratu finansowego, nie ma wpływu na zadania i obowiązki właściwych władz przewidziane w zasadach sektorowych.”; b) dodaje się ustęp w brzmieniu: „4. Za współpracę wymaganą zgodnie z niniejszą sekcją oraz wykonywanie zadań wymienionych w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu i w art. 12, z zastrzeżeniem wymogów poufności oraz prawa Unii, zapewnianie w stosownych przypadkach odpowiedniej koordynacji i współpracy z odpowiednimi władzami nadzorczymi państw trzecich, odpowiedzialną kolegią ustanowioną na mocy art. 131a dyrektywy 2006/48/WE lub art. 248 ust. 2 dyrektywy 2009/138/WE.	T	Art. 55 i 55a	w art. 55: a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1, b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. Porozumienia dotyczące współpracy, o których mowa w ust. 1, są uwzględniane w uzgodnieniach koordynacyjnych zawartych na podstawie regulacji sektorowych.”; po art. 55 dodaje się art. 55a w brzmieniu: „Art. 55a. Odpowiednią koordynację nadzoru uzupełniającego i współpracę z właściwymi organami nadzoru państw niebędących państwami członkowskimi zapewniają kolegi nadzorcze powołane na podstawie regulacji sektorowych.”;
Art. 2 pkt 12	art. 12 ust. 1 akapit drugi lit. a) otrzymuje brzmienie: „a) określenie struktury prawnej grupy oraz jej struktury zarządzania i struktury organizacyjnej, uwzględniając wszystkie podmioty objęte regulacją, nieobjęte regulacją podmioty zależne i istotne oddziały należące do konglomeratu finansowego, posiadaczy kwalifikowanych udziałów na najwyższym dominującym poziomie, a także właściwych władz podmiotów objętych regulacją, należących do grupy.”;	T	art. 57	w art. 57 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) struktury prawnej grupy, jej struktury zarządzania i struktury organizacyjnej, w tym o wszystkich podmiotach regulowanych, podmiotach zależnych niebędących podmiotami regulowanymi oraz istotnych oddziałach instytucji kredytowych, o których mowa w art. 141f ust. 12, 13 i 17 ustawy – Prawo bankowe, i domów maklerskich, o których mowa w art. 98a ust. 12a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, wchodzących w skład konglomeratu finansowego, podmiotach posiadających bezpośrednio lub pośrednio akcje lub prawa z akcji podmiotów regulowanych w liczbie zapewniającej osiągnięcie albo przekroczenie 10% ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym lub udziału w kapitale zakładowym

Art. 2 pkt 13	<p>w art. 12a dodaje się ustęp w brzmieniu:</p> <p>„3. Koordynatorzy przekazują Wspólnemu Komitetowi informacje, o których mowa w art. 9 ust. 4 i art. 12 ust. 1 akapit drugi lit. a). Wspólny Komitet udostępnia właściwym władzom informacje dotyczące struktury prawnej oraz struktury zarządzania i struktury organizacyjnej konglomeratów finansowych.”;</p>	T	art. 57	<p>danego podmiotu regulowanego, a także organów nadzoru właściwych dla podmiotów regulowanych wchodzących w skład grupy.”;</p> <p>w art. 57 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p> <p>„3. Koordynator przekazuje Wspólnemu Komitetowi informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i art. 42 ust. 2, niezwłocznie po ich otrzymaniu.”;</p>
Art. 2 pkt 14	<p>dodaje się artykuł w brzmieniu:</p> <p><i>„Artykuł 12 b</i> <i>Wspólne wytyczne</i></p> <p>1. Europejskie Urzędy Nadzoru - poprzez Wspólny Komitet - opracowują wspólne wytyczne dotyczące sposobu prowadzenia przez właściwe władze ocen opartych na ryzyku konglomeratów finansowych. Wytyczne te zapewniają w szczególności, aby oceny oparte na ryzyku obejmowały odpowiednio narzędzia w celu oceny ryzyka grupowego, na jakie narażone są konglomeraty finansowe.</p> <p>2. Europejskie Urzędy Nadzoru - poprzez Wspólny Komitet - wydają wspólne wytyczne mające na celu opracowanie praktyk nadzorczych umożliwiających dodatkowy nadzór finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, który stanowić będzie uzupełnienie nadzoru grupowego na mocy dyrektyw 98/78/WE i 2009/138/WE lub, w stosownych przypadkach, nadzoru skonsolidowanego na mocy dyrektywy 2006/48/WE. Wytyczne te pozwolą na uwzględnienie w nadzorze wszelkiego odnośnego ryzyka przy jednoczesnym wyeliminowaniu potencjalnego powielania działań nadzorczych i ostrożnościowych.”;</p>	N		Przepis nie wymaga implementacji.
Art. 2 pkt 15	<p>w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) tytuł otrzymuje brzmienie: „Przedsiębiorstwa dominujące w państwach trzecich”;</p> <p>b) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Właściwe władze mogą stosować inne metody,</p>	N		Zmiany wprowadzone przez przedmiotowy przepis do dyrektywy 2002/87/WE mają charakter redakcyjny, w konsekwencji czego nie wymaga on implementacji do polskiego porządku prawnego.

Art. 2 pkt 16	<p>które zapewniają odpowiedni dodatkowy nadzór nad podmiotami objętymi regulacją należącymi do konglomeratu finansowego. Metody te uzgadnia się z koordynatorem, po konsultacji z innymi odpowiednimi właściwymi władzami. Właściwe władze mogą w szczególności wymagać utworzenia finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, której siedziba zarządu znajduje się w Unii, oraz stosować niniejszą dyrektywę do podmiotów objętych regulacją należących do konglomeratu finansowego, na którego czele stoi ta spółka holdingowa. Właściwe władze zapewniają, aby metody te pozwoliły osiągnąć cel dodatkowego nadzoru zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz powiadają o tym inne zaangażowane właściwe władze oraz Komisję.”;</p>		
Art. 2 pkt 17	<p>art. 19 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 19</i> <i>Współpraca z właściwymi władzami państw trzecich</i> Do negocjacji umów zawartych z jednym lub większą liczbą państw trzecich, dotyczących środków sprawowania dodatkowego nadzoru nad podmiotami objętymi regulacją należącymi do konglomeratu finansowego stosuje się odpowiednio art. 39 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/48/WE, art. 10a dyrektywy 98/78/WE oraz art. 264 dyrektywy 2009/138/WE.”.</p> <p>tytuł rozdziału III otrzymuje brzmienie: „AKTY DELEGOWANE I ŚRODKI WYKONAWCZE”;</p>	N	Zmiany wprowadzone przez przedmiotowy przepis do dyrektywy 2002/87/WE mają charakter redakcyjno-dostosowawczy, w konsekwencji czego nie wymaga on implementacji do polskiego porządku prawnego.
Art. 2 pkt 18	<p>art. 20 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 20</i> <i>Uprawnienia przyznane Komisji</i> Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 21c, dotyczących dostosowań technicznych, jakie mają zostać wprowadzone w niniejszej dyrektywie w następujących obszarach: a) bardziej precyzyjne formułowanie definicji określonych w art. 2 w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na</p>	N	Przepis nie wymaga implementacji. Przepis nie wymaga implementacji.

<p>Art. 2 pkt 19</p>	<p>rynkach finansowych do celów stosowania niniejszej dyrektywy;</p> <p>b) dostosowanie terminologii oraz określanie definicji w niniejszej dyrektywie zgodnie z późniejszymi aktami Unii dotyczącymi podmiotów objętych regulacją i spraw pokrewnych;</p> <p>c) bardziej precyzyjne definiowanie metod obliczania określonych w załączniku I w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na rynkach finansowych oraz technik nadzoru ostrożnościowego.</p> <p>Środki te nie obejmują przedmiotu uprawnień przekazanych i powierzonych Komisji w odniesieniu do pozycji wymienionych w art. 21a.”;</p>	<p>N</p>	<p>Przepis nie wymaga implementacji.</p>
<p>Art. 2 pkt 20</p>	<p>w art. 21 skreśla się ust. 2, 3 i 5.</p> <p>w art. 21a wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) w ust. 1 akapit pierwszy dodaje się literę w brzmieniu:</p> <p>„d) art. 6 ust. 2 w celu zapewnienia jednolitego formatu (z instrukcjami), oraz określenia częstotliwości i – w stosownych przypadkach – terminów składania sprawozdań.”;</p> <p>b) dodaje się ustęp w brzmieniu:</p> <p>„1.a. W celu zapewnienia spójnego stosowania art. 2, 7 i 8 oraz załącznika II, Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet - opracowują projekt regulacyjnych norm technicznych w celu bardziej precyzyjnego formułowania definicji zawartych w art. 2 oraz w celu koordynowania przepisów przyjętych na mocy art. 7 i 8 oraz załącznika II.</p> <p>Wspólny Komitet przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych norm technicznych do dnia 1 stycznia 2015 r.</p> <p>Komisji przyznaje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych norm technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10-14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;</p>	<p>N</p>	<p>Przepis nie wymaga implementacji.</p>

Art. 2 pkt 21	<p>c) dodaje się ustęp w brzmieniu:</p> <p>„3. W okresie dwóch lat od przyjęcia wszelkich wykonawczych norm technicznych zgodnie z ust. 2 lit a) państwa członkowskie wymagają jednolitego formatu oraz określają częstotliwość i terminy składania sprawozdań z obliczeń, o których mowa w niniejszym artykule.”.</p>		
Art. 2 pkt 21	<p>w rozdziale III dodaje się artykuły w brzmieniu:</p> <p><i>„Artykuł 21b</i> <i>Wspólne wytyczne</i></p> <p>Europejskie Urzędy Nadzoru – poprzez Wspólny Komitet - wydają wspólne wytyczne, o których mowa w art. 3 ust. 8, art. 7 ust. 5, art. 8 ust. 5, art. 9 ust. 6, art. 11 ust. 1 akapit trzeci, art. 12b i art. 21 ust. 4, zgodnie z procedurą określoną w art. 56 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.</p> <p><i>Artykuł 21c</i> <i>Wykonywanie przekazanych uprawnień</i></p> <p>1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.</p> <p>2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 20, powierza się Komisji na okres czterech lat od dnia 9 grudnia 2011 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż sześć miesięcy przed końcem okresu czterech lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwia się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.</p> <p>3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 20, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.</p>	N	Przepis nie wymaga implementacji.

	<p>4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.</p> <p>5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 20 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”</p>		
<p>Art. 2 pkt 22</p>	<p>art. 30 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Do czasu dalszej koordynacji zasad sektorowych, państwa członkowskie przewidują włączenie spółek zarządzania aktywami:</p> <p>a) w zakresie nadzoru skonsolidowanego sprawowanego nad instytucjami kredytowymi oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi lub w zakresie sprawowania dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń należącymi do grupy ubezpieczeniowej;</p> <p>b) w przypadku gdy grupa stanowi konglomerat finansowy, w zakresie sprawowania dodatkowego nadzoru w rozumieniu niniejszej dyrektywy; oraz</p> <p>c) do procesu identyfikowania zgodnie z art. 3 ust. 2.”;</p>	<p>N</p>	<p>Przepis nie wymaga implementacji.</p>
<p>Art. 2 pkt 23</p>	<p>dodaje się artykuł w brzmieniu:</p> <p>„Artykuł 30a</p> <p>Zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym</p> <p>1. Do czasu dalszej koordynacji zasad sektorowych, państwa członkowskie przewidują włączenie zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym:</p> <p>a) w zakresie nadzoru skonsolidowanego sprawowanego nad instytucjami kredytowymi oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi, lub w zakresie sprawowania dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń należącymi do grupy ubezpieczeniowej;</p> <p>b) w przypadku gdy grupa stanowi konglomerat finansowy, w zakresie sprawowania dodatkowego nadzoru w</p>	<p>N</p>	<p>Przepis nie wymaga implementacji.</p>

	<p>rozumieniu niniejszej dyrektywy, oraz</p> <p>c) do procesu identyfikowania zgodnie z art. 3 ust. 2.</p> <p>2. Do celu stosowania ust. 1 państwa członkowskie określają - lub przydzielają swoim właściwym władzom uprawnienia do decydowania, zgodnie z jakimi zasadami sektorowymi (sektor bankowy, sektor ubezpieczeń lub sektor usług inwestycyjnych) zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym mają być włączeni w zakres nadzoru skonsolidowanego lub dodatkowego nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. a). Do celów niniejszego ustępu odnośne zasady sektorowe dotyczące sposobu i zakresu włączenia instytucji finansowych stosuje się odpowiednio do zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym. Do celów dodatkowego nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. b), zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym traktuje się jako część dowolnego sektora, do którego jest on włączony na mocy ust. 1 lit. a).</p> <p>W przypadku gdy zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym jest częścią konglomeratu finansowego, odniesienia do podmiotu objętego regulacją oraz odniesienia do właściwych władz i odpowiednich właściwych władz rozumie się, do celów niniejszej dyrektywy, jako włączające, odpowiednio, zarządzających alternatywnym funduszem inwestycyjnym oraz właściwe władze odpowiedzialne za nadzór nad zarządzającymi alternatywnym funduszem inwestycyjnym. Ma to zastosowanie odpowiednio do grup, o którym mowa w ust. 1 lit. a)";</p>		
Art. 2 pkt 24	w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszej dyrektywy.	T	Zmianie ulegnie przepis § 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 13 września 2007 r. w sprawie adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego (Dz. U. z dnia 19 września 2007 r.) oraz objaśnienia do Załącznika nr 1 do ww. rozporządzenia.
Art. 3 pkt 1	<p>Zmiany w dyrektywie 2006/48/WE</p> <p>W dyrektywie 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Art. 39 i art. 124-143 mają zastosowanie do finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej oraz spółek holdingowych o profilu mieszanym, które mają swoje siedziby</p>	N	Przepis nie wymaga implementacji.

Art. 3 pkt 2	zarządu w Unii.”;	T	Art. 4 Pr. bankowe	1) w art. 4 w ust. 1: a) pkt 28 i 29 otrzymują brzmienie: „28) instytucja dominująca w państwie członkowskim – instytucję kredytową lub bank krajowy, w stosunku do których podmiotem zależnym lub blisko powiązanym w rozumieniu pkt 15 lit. a jest instytucja kredytowa, instytucja finansowa lub bank krajowy, oraz które nie są podmiotami zależnymi w stosunku do instytucji kredytowej działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie ani w stosunku do instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym mających siedzibę na terytorium tego samego państwa, ani w stosunku do banku krajowego; 29) podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim – podmiot dominujący w holdingu finansowym lub hybrydowym, który nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie ani w stosunku do instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym mających siedzibę na terytorium tego samego państwa, ani w stosunku do banku krajowego, jeżeli podmiot ten ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;
Art. 3 pkt 2	<p>a) pkt 14–17 otrzymują brzmienie:</p> <p>„14) „dominująca instytucja kredytowa w państwie członkowskim” oznacza instytucję kredytową, której przedsiębiorstwem zależnym jest instytucja kredytowa lub instytucja finansowa, lub która posiada udział kapitałowy w takiej instytucji, i która sama nie jest przedsiębiorstwem zależnym innej instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w tym samym państwie członkowskim lub finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mającej siedzibę w tym samym państwie członkowskim;</p> <p>15) „dominująca finansowa spółka holdingowa z siedzibą w państwie członkowskim” oznacza finansową spółkę holdingową, która sama nie jest przedsiębiorstwem zależnym instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w tym samym państwie członkowskim lub finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mających siedzibę w tym samym państwie członkowskim;</p> <p>15a) „dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z siedzibą w państwie członkowskim” oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, która sama nie jest przedsiębiorstwem zależnym instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w tym samym państwie członkowskim lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mającej siedzibę w tym samym państwie członkowskim;</p> <p>16) „unijna dominująca instytucja kredytowa” oznacza dominującą instytucję kredytową w państwie członkowskim, która nie jest przedsiębiorstwem zależnym innej instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w którymkolwiek państwie członkowskim lub finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mających siedzibę w którymkolwiek państwie członkowskim;</p> <p>17) „unijna dominująca finansowa spółka holdingowa” oznacza dominującą finansową spółkę holdingową w państwie członkowskim, która sama nie jest przedsiębiorstwem</p>			<p>b) pkt 29a dodaje się pkt 29b w brzmieniu: „29b) dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim – dominujący podmiot nieregulowany w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, który nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie ani w stosunku do dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym mającego siedzibę na terytorium tego samego państwa, ani w stosunku do banku krajowego, jeżeli podmiot ten ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;</p> <p>c) pkt 30 i 31 otrzymują brzmienie: „30) unijna instytucja dominująca – instytucję dominującą w państwie członkowskim, która nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej lub banku krajowego ani w stosunku do instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego;</p> <p>31) unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym – podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim, który nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej lub banku krajowego ani w stosunku do instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5</p>

<p>zależnym instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w którymkolwiek państwie członkowskim lub innej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mających siedzibę w którymkolwiek państwie członkowskim;</p> <p>17a) „unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w państwie członkowskim, która sama nie jest przedsiębiorstwem zależnym instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie w którymkolwiek państwie członkowskim lub innej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej mających siedzibę w którymkolwiek państwie członkowskim;”;</p> <p>b) dodaje się punkt w brzmieniu:</p> <p>„19a) „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej zdefiniowaną w art. 2 pkt 15 dyrektywy 2002/87/WE;”;</p> <p>c) pkt 48 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„48) „organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany” oznacza właściwy organ odpowiedzialny za sprawowanie na zasadzie skonsolidowanej nadzoru nad unijnymi dominującymi instytucjami kredytowymi oraz instytucjami kredytowymi kontrolowanymi przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe lub unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej;”;</p>	<p>Art. 98a o obrocie instrumentami finansowymi</p>	<p>ustawy o nadzorze uzupełniającym mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego;”;</p> <p>d) dodaje się pkt 32 w brzmieniu:</p> <p>„32) unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej – dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim, która nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej lub banku krajowego ani w stosunku do instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego.”;</p> <p>1) a) pkt 18 i 19 otrzymują brzmienie:</p> <p>„18) firma inwestycyjna dominująca w państwie członkowskim – rozumie się dom maklerski lub zagraniczną firmę inwestycyjną, od której podmiotem zależnym jest firma inwestycyjna, bank lub instytucja finansowa, lub która posiada udział kapitałowy w takich podmiotach, oraz która nie jest podmiotem zależnym od innej instytucji działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie członkowskim ani od finansowej spółki holdingowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego mających siedzibę na terytorium tego samego państwa członkowskiego;”;</p> <p>19) finansowa spółka holdingowa dominująca w państwie członkowskim – rozumie się finansową spółkę holdingową działającą na podstawie zezwolenia, która nie jest podmiotem zależnym od instytucji działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie członkowskim ani od finansowej spółki holdingowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego mających siedzibę na terytorium tego samego państwa członkowskiego;”;</p> <p>b) po pkt 19 dodaje się pkt 19a w brzmieniu:</p> <p>„19a) dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim – rozumie się dominujący podmiot nieregulowany, który nie jest podmiotem zależnym od instytucji działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie członkowskim ani dominującego podmiotu nieregulowanego mającego siedzibę na terytorium tego samego państwa członkowskiego.”;</p> <p>c) pkt 20 i 21 otrzymują brzmienie:</p> <p>„20) unijna dominująca firma inwestycyjna – rozumie się firmę inwestycyjną dominującą w państwie członkowskim, która nie jest podmiotem zależnym od instytucji, finansowej spółki holdingowej ani dominującego podmiotu nieregulowanego mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego;</p> <p>21) unijna dominująca finansowa spółka holdingowa – rozumie się finansową spółkę</p>
---	---	---

Art. 3 pkt 3	<p>art. 14 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 14</i> EUNB jest powiadamiany o każdym udzielonym zezwoleniu. Nazwę każdej instytucji kredytowej, której udzielono zezwolenia, umieszcza się w wykazie, który EUNB publikuje i aktualizuje na swojej stronie internetowej. Właściwy organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany przekazuje zainteresowanym właściwym organom oraz EUNB wszelkie informacje dotyczące grupy bankowej zgodnie z art. 12 ust. 3, art. 22 ust. 1 oraz art. 73 ust. 3, w szczególności dotyczące struktury prawnej oraz struktury zarządzania i struktury organizacyjnej grupy.”.</p>		<p>holdingową dominującą w państwie członkowskim, która nie jest podmiotem zależnym od instytucji, finansowej spółki holdingowej ani dominującego podmiotu nieregulowanego mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego.”;</p> <p>d) po pkt 21 dodaje się pkt 21a w brzmieniu: „21a) unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej – rozumie się dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w państwie członkowskim, która nie jest podmiotem zależnym od instytucji, finansowej spółki holdingowej ani dominującego podmiotu nieregulowanego mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego.”;</p>
Art. 3 pkt 4	<p>art. 14 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 14</i> EUNB jest powiadamiany o każdym udzielonym zezwoleniu. Nazwę każdej instytucji kredytowej, której udzielono zezwolenia, umieszcza się w wykazie, który EUNB publikuje i aktualizuje na swojej stronie internetowej. Właściwy organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany przekazuje zainteresowanym właściwym organom oraz EUNB wszelkie informacje dotyczące grupy bankowej zgodnie z art. 12 ust. 3, art. 22 ust. 1 oraz art. 73 ust. 3, w szczególności dotyczące struktury prawnej oraz struktury zarządzania i struktury organizacyjnej grupy.”.</p>	N	<p>Przepisy uchwały KNF Nr 385/2008 KNF i rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie upowszechniania informacji związanych z adekwatnością kapitałową (dalej: „rozporządzenie w sprawie upowszechniania informacji”) zapewniają wdrożenie przepisu dyrektywy.</p>
Art.3 pkt 4	<p>w art. 39 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie: „b) instytucjami kredytowymi mającymi siedziby w państwach trzecich, których przedsiębiorstwo dominujące, będące instytucją kredytową, finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, posiada siedzibę zarządu w Unii.”; b) ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie: „a) możliwości uzyskania przez właściwe organy państw członkowskich informacji niezbędnych do sprawowania nadzoru, na podstawie skonsolidowanej sytuacji finansowej, nad instytucjami kredytowymi, finansowymi spółkami holdingowymi lub finansowymi spółkami holdingowymi</p>	N	<p>Przepis nie wymaga implementacji.</p>

Art. 3 pkt 5	o działalności mieszanej usytuowanymi w Unii, które posiadają przedsiębiorstwa zależne będące instytucjami kredytowymi lub instytucjami finansowymi mającymi siedziby w państwie trzecim, lub posiadają udziały kapitałowe w takich instytucjach;”;	N	
Art. 3 pkt 5	art. 69 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Państwa członkowskie mogą wykorzystać możliwość przewidzianą w ust. 1 w przypadku gdy przedsiębiorstwo dominujące jest finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej mającymi siedzibę w tym samym państwie członkowskim co instytucja kredytowa, pod warunkiem że podlega ona takiemu samemu nadzorowi, jaki ma zastosowanie do instytucji kredytowych, w szczególności normom określonym w art. 71 ust. 1.”;	N	Przepisy uchwały KNF Nr 385/2008 KNF i rozporządzenia w sprawie upowszechniania informacji zapewniają wdrożenie przepisów dyrektywy.
Art.3 pkt 6	art. 71 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Bez uszczerbku dla art. 68, 69 i 70, instytucje kredytowe kontrolowane przez dominującą finansową spółkę holdingową w państwie członkowskim lub dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w państwie członkowskim muszą spełniać, w zakresie określonym i w sposób przewidziany w art. 133, obowiązki określone w art. 75, 120, 123 oraz w sekcji 5 na podstawie skonsolidowanej sytuacji finansowej tej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej. W przypadku gdy dominująca finansowa spółka holdingowa w państwie członkowskim lub dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim kontroluje	N	Przepisy uchwały KNF Nr 76/2010 i rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie zakresu i szczegółowych zasad wyznaczania całkowitego wymogu kapitałowego, w tym wymogów kapitałowych, dla domów maklerskich oraz określenia maksymalnej wysokości kredytów, pożyczek i wyemitowanych dłużnych papierów wartościowych w stosunku do kapitałów (dalej: „rozporządzenie CWK”) zapewniają wdrożenie przepisów dyrektywy.

Art.3 pkt 7	<p>więcej niż jedną instytucję kredytową, akapit pierwszy ma zastosowanie jedynie do instytucji kredytowej objętej nadzorem skonsolidowanym zgodnie z art. 125 i 126.”</p>		
Art.3 pkt 7	<p>art. 72 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Instytucje kredytowe kontrolowane przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej muszą spełniać obowiązki określone w rozdziale 5 na podstawie skonsolidowanej sytuacji finansowej tej finansowej spółki holdingowej lub tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.</p> <p>Istotne przedsiębiorstwa zależne unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych lub unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej ujawniają informacje określone w załączniku XII część 1 pkt 5, na zasadzie nieskonsolidowanej lub na zasadzie subskonsolidowanej.”</p>	N	Przepisy uchwały KNF Nr 385/2008 KNF i rozporządzenia w sprawie upowszechniania informacji zapewniają wdrożenie przepisów dyrektywy.

Art. 3 pkt 8	<p>Art. 3 pkt 8</p> <p>„Artykuł 72 a</p> <p>1. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom na mocy niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 2002/87/WE, w szczególności w zakresie nadzoru opartego na ryzyku, organ sprawujący nadzór skonsolidowany może, po konsultacji z innymi właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór przedsiębiorstw zależnych, zastosować do tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej jedynie stosowny przepis dyrektywy 2002/87/WE.</p> <p>2. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 2009/138/WE, w szczególności w zakresie nadzoru opartego na ryzyku, organ sprawujący nadzór skonsolidowany może, w porozumieniu z organem sprawującym nadzór nad grupą w sektorze ubezpieczeń, zastosować do tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej jedynie przepis tej dyrektywy, która dotyczy najważniejszego sektora finansowego w rozumieniu art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE.</p> <p>3. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany informuje EUNB oraz Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010* (EUNUjPPE) o decyzjach podjętych na mocy ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. EUNB, EUNUjPPE i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010** (EUNGiPW) – poprzez Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru („Wspólny Komitet”) – opracowują wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych oraz opracowują projekt regulacyjnych norm technicznych, który przedstawiają Komisji w ciągu</p>	N	Przepis nie wymaga implementacji.
--------------	--	---	-----------------------------------

	<p>trzech lat od przyjęcia wytycznych.</p> <p>Komisji przyznaje się uprawnienia do przyjmowania regulacyjnych norm technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym zgodnie z art. 10-14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.</p> <p>_____</p> <p>* Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.</p> <p>** Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”</p>		
Art. 3 pkt 9	<p>art. 73 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Właściwe organy wymagają od instytucji kredytowych będących przedsiębiorstwami zależnymi stosowania wymogów określonych w art. 75, 120 i 123 oraz sekcji 5 niniejszej dyrektywy na zasadzie subkonsolidowanej, jeżeli te instytucje kredytowe, lub ich przedsiębiorstwo dominujące w przypadku gdy przedsiębiorstwo dominujące jest finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, posiadają przedsiębiorstwo zależne w kraju trzecim, będące instytucją kredytową, instytucją finansową lub spółką zarządzania aktywami, zdefiniowanymi w art. 2 ust. 5 dyrektywy 2002/87/WE, lub posiadają udziały kapitałowe w takim przedsiębiorstwie.”;</p>	N	Przepis nie wymaga implementacji.
Art. 3 pkt 10	<p>art. 80 ust. 7 lit. a) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„a) kontrahent jest instytucją lub finansową spółką holdingową, finansową spółką holdingową o profilu mieszanym, instytucją finansową, spółką zarządzania aktywami lub przedsiębiorstwem usług pomocniczych, objętymi odpowiednimi wymogami ostrożnościowymi.”;</p>	N	Przepis § 12 załącznika nr 4 do uchwały KNF Nr 76/2010 i § 12 załącznika nr 6 do rozporządzenia CWK zapewniają wdrożenie przepisu dyrektywy.

Art. 3 pkt 11	<p>w art. 84 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:</p> <p>„W przypadku gdy unijna dominująca instytucja kredytowa i jej przedsiębiorstwa zależne lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa i jej przedsiębiorstwa zależne lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej i jej przedsiębiorstwa zależne stosują metodę IRB w sposób jednolity, właściwe organy mogą zezwolić, aby minimalne wymogi określone w załączniku VII część 4 spełnione były przez przedsiębiorstwo dominujące i jego przedsiębiorstwa zależne w ujęciu łącznym.”;</p> <p>b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„6. W przypadku gdy metoda IRB ma być stosowana przez unijną dominującą instytucję kredytową oraz jej przedsiębiorstwa zależne lub przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową i jej przedsiębiorstwa zależne, lub przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej i jej przedsiębiorstwa zależne, właściwe organy nadzorcze poszczególnych podmiotów prawnych ściśle współpracują ze sobą zgodnie z art. 129-132.”;</p>	N		Przepisy załącznika nr 5 do uchwały KNF Nr 76/2010 i załącznika nr 6 do rozporządzenia CWK zapewniamą wdrożenie przepisów dyrektywy.
Art. 3 pkt 12	<p>art. 89 ust. 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„e) ekspozycje instytucji kredytowej wobec kontrahenta będącego jej przedsiębiorstwem dominującym, jej przedsiębiorstwem zależnym lub przedsiębiorstwem zależnym jej przedsiębiorstwa dominującego, pod warunkiem że kontrahent jest instytucją lub finansową spółką holdingową, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, instytucją finansową, spółką zarządzającą aktywami lub przedsiębiorstwem usług pomocniczych, objętymi odpowiednimi wymogami ostrożnościowymi lub przedsiębiorstwem powiązanym w sposób</p>	N		Przepis § 12 ust. 1 pkt 5 załącznika nr 5 do uchwały KNF Nr 76/2010 i § 107 ust. 1 pkt 5 załącznika nr 6 do rozporządzenia CWK zapewniamą wdrożenie przepisów dyrektywy.

Art.3 pkt 13	określony w art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG, oraz ekspozycje między instytucjami kredytowymi, które spełniają wymogi określone w art. 80 ust. 8;"		
	<p>· art 105 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:</p> <p>„3. W przypadku gdy zaawansowana metoda pomiaru ma być stosowana przez unijną dominującą instytucję kredytową i jej przedsiębiorstwa zależne lub przez przedsiębiorstwa zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, właściwe organy dla poszczególnych podmiotów prawnych ściśle współpracują ze sobą zgodnie z art. 129–132. Wniosek musi zawierać elementy wymienione w załączniku X część 3. 4. W przypadku gdy unijna dominująca instytucja kredytowa i jej przedsiębiorstwa zależne lub przedsiębiorstwa zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej stosują zaawansowaną metodę pomiaru w sposób jednolity, właściwe organy mogą zezwolić, aby kryteria kwalifikacyjne określone w załączniku X część 3 spełnione były przez przedsiębiorstwo dominujące i jego przedsiębiorstwa zależne w ujęciu łącznym</p>	N	Przepisy załącznika nr 14 uchwały KNF Nr 76/2010 i załącznika nr 11 do rozporządzenia CWK zapewniają wdrożenie przepisów dyrektywy.

Art. 3 pkt 14	<p>art. 122a ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. W przypadku gdy unijna dominująca instytucja kredytowa, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca spółka finansowa o działalności mieszanej, lub jedno z jej przedsiębiorstw zależnych, jako jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca, sekurytyzuje ekspozycje z kilku instytucji kredytowych, firm inwestycyjnych lub innych instytucji finansowych, objętych zakresem nadzoru skonsolidowanego, wymóg, o którym mowa w ust. 1, może zostać spełniony na podstawie skonsolidowanej sytuacji powiązanej unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej. Niniejszy ustęp ma zastosowanie tylko w przypadku gdy instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa inwestycyjne lub instytucje finansowe, które utworzyły sekurytyzowane ekspozycje, zobowiązały się do przestrzegania wymogów określonych w ust. 6 oraz do terminowego dostarczenia jednostce inicjującej lub jednostce sponsorującej oraz unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej lub unijnej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej informacji potrzebnych do spełnienia wymogów, o których mowa w ust. 7.</p>	N		Przepis § 18a ust. 2 załącznika nr 18 do uchwały KNF Nr 76/2010 i § 31a ust. 5 załącznika nr 8 do rozporządzenia CWK zapewniamą wdrożenie przepisów dyrektywy.
Art. 3 pkt 15	<p>art. 125 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. W przypadku gdy przedsiębiorstwem dominującym instytucji kredytowej jest dominująca finansowa spółka holdingowa w państwie członkowskim, dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca spółka holdingowa o działalności mieszanej, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe organy, które udzieliły zezwolenia tej instytucji kredytowej na mocy art. 6.”;</p>	T	Art. 141f – ustawa Prawo bankowe	<p>w art. 141f:</p> <p>a) w ust. 6 pkt 2–7 otrzymują brzmienie:</p> <p>„2) podmiotem dominującym wobec banku jest podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim, dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym albo unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej – sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego;</p> <p>3) podmiotem dominującym wobec instytucji kredytowej jest podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim, dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym albo unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej – sprawuje władza nadzorcza, która udzieliła</p>
Art. 3 pkt	art. 126 otrzymuje brzmienie:	T		

1. W przypadku gdy przedsiębiorstwem dominującym instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w dwóch lub większej liczbie państw członkowskich, jest ta sama dominująca finansowa spółka holdingowa w państwie członkowskim, ta sama dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim, ta sama unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub ta sama unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe organy właściwe dla instytucji kredytowej posiadającej zezwolenie przyznane w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej.

W przypadku gdy przedsiębiorstwami dominującymi instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w co najmniej dwóch państwach członkowskich, są co najmniej dwie finansowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, których siedziby zarządu znajdują się w różnych państwach członkowskich, a w każdym z tych państw członkowskich znajduje się instytucja kredytowa, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe organy właściwe dla instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej.

2. W przypadku gdy przedsiębiorstwem dominującym co najmniej dwóch instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie w Unii, jest ta sama finansowa spółka holdingowa lub ta sama finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, a żadna z tych instytucji kredytowych nie uzyskała zezwolenia w państwie członkowskim, w którym ta finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej ma siedzibę, nadzór skonsolidowany wykonywany jest przez właściwe organy, które udzieliły zezwolenia instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej; ta ostatnia jest traktowana do celów niniejszej dyrektywy jako instytucja kredytowa kontrolowana przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub przez unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej.

3. W szczególnych przypadkach właściwe organy mogą na mocy wspólnego porozumienia odstąpić od stosowania

zewolnienia na prowadzenie działalności instytucji kredytowej;

4) unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim albo dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim jest podmiotem dominującym wobec instytucji kredytowych, działających na podstawie zezwoleń udzielonych w państwach członkowskich – sprawuje władza nadzorcza, która udzieliła zezwolenia na prowadzenie działalności instytucji kredytowej z państwa, w którym ma siedzibę unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim albo dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim;

5) unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest podmiotem dominującym wobec banku krajowego i instytucji kredytowych – sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego;

6) instytucje finansowe z siedzibą w różnych państwach członkowskich lub dominujące podmioty nieregulowane w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym z siedzibą na terytorium różnych państw członkowskich są podmiotami dominującymi wobec banku lub instytucji kredytowych działających na podstawie zezwoleń udzielonych w państwach członkowskich, w których mają siedziby te instytucje finansowe lub dominujące podmioty nieregulowane – sprawuje władza nadzorcza, która udzieliła zezwolenia na prowadzenie działalności bankowi lub instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej;

7) instytucja finansowa lub dominujący podmiot nieregulowany w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym jest podmiotem dominującym wobec banku lub instytucji kredytowych działających na podstawie zezwoleń udzielonych w państwach członkowskich innych niż państwo siedziby tej instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego – sprawuje władza nadzorcza, która udzieliła zezwolenia na prowadzenie działalności bankowi lub instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej, a bank lub instytucję kredytową uważa się za podmioty zależne od unijnego podmiotu dominującego w holdingu finansowym albo unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.”,

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. W celu dokonania uzgodnienia, o którym mowa w ust. 8, właściwe władze nadzorcze mogą zasięgnąć opinii unijnej instytucji dominującej, unijnego

<p>kryteriów, o których mowa w ust. 1 i 2, jeżeli stosowanie tych kryteriów byłoby niewłaściwe, mając na uwadze instytucje kredytowe i znaczenie prowadzonej przez nie działalności w różnych krajach, oraz wyznaczyć inne organy właściwe do wykonywania nadzoru skonsolidowanego. Przed zatwierdzeniem takiego odstąpienia właściwe organy umożliwiają unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej, unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej lub instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej, stosownie do przypadku, wyrażenie swojej opinii.</p> <p>4. Właściwe organy powiadamiają Komisję i EUNB o każdym odstąpieniu na mocy ust. 3.”;</p>		<p>podmiotu dominującego w holdingu finansowym, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej albo instytucji kredytowej lub banku o najwyższej sumie bilansowej, o których mowa w ust. 6.”;</p> <p>c) ust. 11 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„11. Komisja Nadzoru Finansowego informuje unijną instytucję dominującą, unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym, unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej albo bank o najwyższej sumie bilansowej, o których mowa w ust. 6, o sprawowaniu przez siebie nadzoru skonsolidowanego.”</p> <p>Art. 98a ustawy obrocie</p> <p>2) w ust. 7 pkt 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2) podmiotem zależnym od finansowej spółki holdingowej dominującej w państwie członkowskim, dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej mieszanej;”;</p> <p>3) w ust. 8 pkt 2–5 otrzymują brzmienie:</p> <p>„2) od finansowej spółki holdingowej dominującej w państwie członkowskim, dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej podmiotem zależnym jest dom maklerski lub zagraniczna firma inwestycyjna, a jednocześnie podmiotami zależnymi w stosunku do tej spółki nie są banki krajowe lub instytucje kredytowe – sprawuje organ nadzoru, który udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności tego domu maklerskiego lub tej zagranicznej firmy inwestycyjnej;</p> <p>3) od finansowej spółki holdingowej dominującej w państwie członkowskim, dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej podmiotami zależnymi są domy maklerskie lub zagraniczne firmy inwestycyjne, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności w dwóch lub więcej państwach członkowskich, a jednocześnie podmiotami zależnymi w stosunku do tej spółki nie są banki krajowe lub instytucje kredytowe – sprawuje organ nadzoru, który udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności tego domu maklerskiego lub tej zagranicznej firmy inwestycyjnej w państwie członkowskim, w którym siedzibę</p>
---	--	---

Art. 3 pkt 17			<p>posiada ta spółka;</p> <p>4) od dwóch lub więcej finansowych spółek holdingowych dominujących w państwach członkowskich, dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej w państwach członkowskich, unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych lub unijnych dominujących finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, posiadających siedziby w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podmiotami zależnymi są domy maklerskie lub zgraniczne firmy inwestycyjne, które uzyskały zezwolenia na prowadzenie działalności w tych państwach członkowskich, a jednocześnie podmiotami zależnymi w stosunku do tej spółki nie są banki krajowe lub instytucje kredytowe – sprawuje organ nadzoru, który udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności tego domu maklerskiego lub tej zgranicznej firmy inwestycyjnej, która ma najwyższą sumę bilansową;</p> <p>5) podmiotem dominującym wobec dwóch lub więcej domów maklerskich lub zgranicznych firm inwestycyjnych jest finansowa spółka holdingowa dominująca w państwie członkowskim, dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, która posiada siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym te domy maklerskie lub te zgraniczne firmy inwestycyjne uzyskały zezwolenia na prowadzenie działalności, a jednocześnie podmiotami zależnymi w stosunku do tej spółki nie są banki krajowe lub instytucje kredytowe – sprawuje organ nadzoru, który udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności tego domu maklerskiego lub tej zgranicznej firmy inwestycyjnej, która ma najwyższą sumę bilansową.”;</p> <p>4) ust. 10 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„10. W celu dokonania uzgodnienia, o którym mowa w ust. 9, właściwe organy nadzoru mogą zasięgnąć opinii unijnej dominującej firmy inwestycyjnej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, a także tego domu maklerskiego lub tej zgranicznej firmy inwestycyjnej, która ma najwyższą sumę bilansową.”;</p> <p>5) ust. 12 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„12. Komisja informuje unijną dominującą firmę inwestycyjną, unijną dominującą finansową spółkę holdingową, unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej albo dom maklerski, który ma najwyższą sumę bilansową, o sprawowaniu przez siebie nadzoru w ujęciu skonsolidowanym.”.</p>
Art. 3 pkt 17	w art. 127 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:	N	Art. 141f i 141i ustawy – Prawo bankowe zapewniają wdrożenie przepisu.

Art. 3 pkt 18	<p>„1. Państwa członkowskie przyjmują w stosownych przypadkach wszelkie niezbędne środki w celu objęcia finansowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej nadzorem skonsolidowanym. Bez uszczerbku dla art. 135, konsolidacja sytuacji finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w żadnym razie nie oznacza, że właściwe organy zobowiązane są do pełnienia roli nadzorczej w stosunku do finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej na zasadzie indywidualnej.”;</p> <p>b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Państwa członkowskie zapewniają właściwym organom odpowiedzialnym za wykonywanie nadzoru skonsolidowanego możliwość żądania informacji, o których mowa w art. 137, od przedsiębiorstw zależnych instytucji kredytowej, finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, które nie są objęte zakresem nadzoru skonsolidowanego. W takim przypadku stosuje się procedury przekazywania i weryfikowania tych informacji określone w tym artykule.”;</p>		
Art. 3 pkt 18	<p>w art. 129 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Oprócz obowiązków przewidzianych w niniejszej dyrektywie, właściwe organy odpowiedzialne za wykonywanie nadzoru skonsolidowanego nad unijnymi dominującymi instytucjami kredytowymi oraz instytucjami kredytowymi</p>	N	Art. 138b ustawy – Prawo bankowe zapewnia wdrożenie przepisu dyrektywy.

	<p>kontrolowanymi przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe lub przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej wykonują następujące zadania:”;</p> <p>b) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. W przypadku wniosków o zezwolenia, o których mowa w art. 84 ust. 1, art. 87 ust. 9 i art. 105 oraz w załączniku III część 6, przedłożonych przez unijną dominującą instytucję kredytową i jej przedsiębiorstwa zależne lub wspólnie przez przedsiębiorstwa zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, właściwe organy współpracują ze sobą w ramach pełnych konsultacji w celu podjęcia decyzji, czy należy udzielić zezwolenia, oraz określenia ewentualnych warunków udzielenia takiego zezwolenia.”;</p> <p>c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany oraz właściwe organy odpowiedzialne za nadzór przedsiębiorstw zależnych unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej podejmują wszelkie starania, aby podjąć wspólną decyzję w sprawie stosowania art. 123 i 124 w celu</p>		
--	---	--	--

	<p>określenia adekwatności skonsolidowanych funduszy własnych grupy w odniesieniu do jej sytuacji finansowej i profilu ryzyka oraz poziomu funduszy własnych wymaganego do stosowania art. 136 ust. 2 w odniesieniu do każdego podmiotu w ramach grupy bankowej i w ujęciu skonsolidowanym.”;</p> <p>(ii) akapit piąty otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Decyzję o zastosowaniu art. 123, 124 i art. 136 ust. 2 podejmują odpowiednie właściwe organy odpowiedzialne za nadzorowanie przedsiębiorstw zależnych unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, na zasadzie nieskonsolidowanej lub na zasadzie subskonsolidowanej, po należytych rozpatrzeniu opinii i zastrzeżeń wyrażonych przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany. Jeżeli pod koniec okresu czterech miesięcy którykolwiek z zainteresowanych organów właściwych skieruje sprawę do EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, właściwe organy odraczają podjęcie decyzji i czekają na decyzję, którą EUNB podejmuje zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz podejmują swoją decyzję zgodnie z decyzją EUNB. Okres czterech miesięcy uznaje się za fazę postępowania pojednawczego w rozumieniu tego rozporządzenia. EUNB podejmuje decyzję w ciągu jednego miesiąca. Sprawy nie kieruje</p>		
--	---	--	--

Art. 3 pkt 19	<p>się do EUNB, jeśli upłynął termin czterech miesięcy lub jeśli została podjęta wspólna decyzja.”;</p> <p>(iii) akapit dziewiąty otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Wspólna decyzja, o której mowa w akapicie pierwszym, i każda decyzja podjęta w przypadku braku wspólnej decyzji zgodnie z akapitem czwartym i piątym, są corocznie aktualizowane lub, w wyjątkowych przypadkach, gdy właściwy organ odpowiedzialny za nadzór przedsiębiorstw zależnych unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zwraca się do organu odpowiedzialnego za nadzór skonsolidowany z pisemnym i w pełni uzasadnionym wnioskiem o aktualizację decyzji dotyczącej stosowania art.136 ust.2. W tym ostatnim przypadku aktualizacja może zostać przesłana w ramach dwustronnych między organem odpowiedzialnym za nadzór skonsolidowany a właściwym organem składającym wniosek.”;</p>		
Art. 3 pkt 19	<p>art. 131a ust. 2 akapit szósty otrzymuje brzmienie:</p> <p>„W kolegiach organów nadzoru mogą uczestniczyć:</p> <p>a) właściwe organy odpowiedzialne za nadzór przedsiębiorstw zależnych unijnej dominującej instytucji kredytowej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej;</p> <p>b) właściwe organy państwa przyjmującego,</p>	N	Art. 141f ustawy – Prawo bankowe zapewnia wdrożenie przepisu dyrektywy.

Art. 3 pkt 20	<p>w którym mają siedzibę istotne oddziały, o których mowa w art. 42a;</p> <p>c) w stosowanych przypadkach - banki centralne; oraz</p> <p>d) w stosownych przypadkach i z zastrzeżeniem wymogów poufności równoważnych – w opinii wszystkich właściwych organów – wymogom określonym w art. 44-52 - właściwe organy państw trzecich.”;</p>		
Art. 3 pkt 20	<p>w art. 132 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) akapit piąty otrzymuje brzmienie:</p> <p>„W szczególności, organy właściwe odpowiedzialne za nadzór skonsolidowany nad unijnymi dominującymi instytucjami kredytowymi oraz instytucjami kredytowymi kontrolowanymi przez unijne dominujące finansowe spółki holdingowe lub unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej, przekazują wszystkie istotne informacje właściwym organom w innych państwach członkowskich, które to organy sprawują nadzór nad przedsiębiorstwami zależnymi tych przedsiębiorstw dominujących. Przy określaniu zakresu istotnych informacji uwzględnia się znaczenie tych przedsiębiorstw zależnych w systemie finansowym tych państw członkowskich.”;</p> <p>b) akapit szósty lit. a) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„a) określenie struktury prawnej grupy oraz jej struktury zarządzania i struktury organizacyjnej, z uwzględnieniem wszystkich podmiotów objętych regulacją, przedsiębiorstw zależnych nieobjętych regulacją oraz istotnych oddziałów należących do grupy,</p>	N	Art. 141f oraz art. 131 ust. 2 i 3 ustawy – Prawo bankowe zapewniają wdrożenie przepisów dyrektywy.

	<p>przebiegu choroby dominującego, zgodnie z art. 12 ust. 3, art. 22 ust. 1 oraz art. 73 ust. 3, a także określenie właściwych organów dla podmiotów objętych regulacją należących do grupy”;</p>		
<p>Art. 3 pkt 21</p>	<p>art. 135 otrzymuje brzmienie: <i>„Artykuł 135</i> Państwa członkowskie wymagają, aby osoby faktycznie kierujące działalnością finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej posiadały wystarczającą nieposzlakowaną opinię i wystarczające doświadczenie do wykonywania tych obowiązków.”;</p>	<p>N</p>	<p>Art. 13 ustawy o nadzorze uzupełniającym zapewnia wdrożenie przepisów dyrektywy.</p>
<p>Art. 3 pkt 22</p>	<p>art. 139 ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „3. Państwa członkowskie upoważniają swoje właściwe organy do wymiany informacji, o których mowa w ust. 2, pod warunkiem że w przypadku finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, instytucji finansowych lub przedsiębiorstw usług pomocniczych, gromadzenie lub posiadanie informacji w żaden sposób nie oznacza, że od właściwych organów wymaga się pełnienia roli nadzorczej w odniesieniu do tych instytucji lub przedsiębiorstw jako przedsiębiorstw indywidualnych.”;</p>	<p>N</p>	<p>Art. 141f ust. 3 ustawy – Prawo bankowe zapewnia wdrożenie przepisów dyrektywy.</p>
<p>Art. 3 pkt 23</p>	<p>w art. 140 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. W przypadku gdy instytucja kredytowa, finansowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej kontroluje jedno</p>	<p>N</p>	<p>Art. 141h i 141i ustawy – Prawo bankowe zapewniają wdrożenie przepisów dyrektywy.</p>

Art. 3 pkt 24	<p>lub większą liczbę przedsiębiorstw zależnych będących zakładami ubezpieczeń lub inne przedsiębiorstwa świadczące usługi inwestycyjne, objęte wymogiem uzyskania zezwolenia, właściwe organy i organy, którym powierzono publiczne zadanie nadzorowania zakładów ubezpieczeń lub tych innych przedsiębiorstw świadczących usługi inwestycyjne, ściśle ze sobą współpracują. Bez uszczerbku dla ich odpowiednich obowiązków, organy te przekazują sobie wszelkie informacje mogące uprościć ich zadania i umożliwić nadzór nad działalnością i ogólną sytuacją finansową nadzorowanych przez nie przedsiębiorstw.”;</p> <p>b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Właściwe organy odpowiedzialne za nadzór skonsolidowany sporządzają wykazy finansowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, o których mowa w art. 71 ust. 2. Wykazy te przekazywane są właściwym organom pozostałych państw członkowskich, EUNB oraz Komisji.”</p>		
Art. 3 pkt 24	<p>art. 141 i 142 otrzymują brzmienie:</p> <p>„<i>Artykuł 141</i></p> <p>W przypadku gdy przy stosowaniu niniejszej dyrektywy właściwe organy jednego z państw członkowskich w szczególnych przypadkach chcą dokonać weryfikacji informacji dotyczące instytucji kredytowej, finansowej spółki holdingowej, instytucji finansowej, przedsiębiorstwa usług pomocniczych, spółki holdingowej o profilu mieszanym, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, przedsiębiorstwa zależnego, o których mowa w art. 137, lub przedsiębiorstwa zależnego, o którym mowa w art. 127 ust. 3, usytuowanych w innym państwie członkowskim, o przeprowadzenie takiej weryfikacji zwracają się do właściwych organów</p>	N	Art. 141f, 141h oraz 171 ust. 6 i 7 ustawy – Prawo bankowe zapewniają wdrożenie przepisów dyrektywy.

Art. 3 pkt 25	<p>tego innego państwa członkowskiego. Organy otrzymujące taki wniosek, w ramach swoich uprawnień, przeprowadzają weryfikację we własnym zakresie lub umożliwiają jej przeprowadzenie przez organy składające wniosek, lub umożliwiają jej przeprowadzenie przez biegłego rewidenta lub eksperta. Właściwy organ składający wniosek może uczestniczyć w weryfikacji jeżeli nie przeprowadza jej we własnym zakresie.</p> <p><i>Artykuł 142</i></p> <p>Bez uszczerbku dla przepisów prawa karnego, państwa członkowskie zapewniają możliwość nakładania sankcji lub przyjmowania środków mających na celu usunięcie stwierdzonych naruszeń przepisów lub przyczyn takich naruszeń w odniesieniu do finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej i spółek holdingowych o profilu mieszanym lub osób faktycznie nimi zarządzających, które naruszają przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne przyjęte w celu transpozycji art. 124–141 oraz niniejszego artykułu. Właściwe organy ściśle ze sobą współpracują w celu zapewnienia, aby te sankcje lub środki przyniosły pożądane skutki, w szczególności w przypadku gdy zarząd lub główna jednostka organizacyjna finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, lub spółki holdingowej o profilu mieszanym nie mieści się w jej siedzibie.”;</p>		
Art. 3 pkt 25	<p>w art. 143 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. W przypadku gdy instytucja kredytowa, której przedsiębiorstwo dominujące jest instytucją kredytową lub finansową spółką holdingową, lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, której siedziba zarządu znajduje się w państwie trzecim, nie podlega nadzorowi skonsolidowanemu na mocy art. 125 i 126,</p>	N	Art. 141k ust. 3-5 ustawy – Prawo bankowe zapewnia wdrożenie przepisu dyrektywy.

	<p>właściwe organy sprawdzają, czy instytucja kredytowa podlega nadzorowi skonsolidowanemu właściwego organu państwa trzeciego, równoważnego nadzorowi podlegającemu zasadom ustanowionym w niniejszej dyrektywie.</p> <p>Sprawdzenia dokonuje, na wniosek przedsiębiorstwa dominującego lub jakiegokolwiek podmiotu objętego regulacją, posiadającego zezwolenie udzielone w Unii, lub z własnej inicjatywy, właściwy organ, który odpowiadałby za nadzór skonsolidowany, gdyby zastosowano ust. 3. Właściwy organ konsultuje się z innymi zaangażowanymi właściwymi organami.”;</p> <p>b) w ust. 3 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:</p> <p>„właściwe organy mogą w szczególności wymagać utworzenia finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, której siedziba zarządu znajduje się w Unii, oraz mogą zastosować przepisy dotyczące nadzoru skonsolidowanego do skonsolidowanej pozycji tej finansowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.”</p>		
<p>Art. 3 pkt 26</p>	<p>„Artykuł 146a</p> <p>Państwa członkowskie wymagają od instytucji kredytowych corocznego publikowania na poziomie grupy bankowej, w pełnej formie lub poprzez zamieszczenie odniesień do informacji równoważnych, opisu ich struktury prawnej oraz ich struktury zarządzania i struktury organizacyjnej.”;</p>	<p>N</p>	<p>Art. 111a ustawy – Prawo bankowe oraz uchwała KNF nr 385/2008 zapewniają wdrożenie przepisu dyrektywy.</p>
<p>Art. 3 pkt 27</p>	<p>w załączniku X wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem III do niniejszej dyrektywy.</p>	<p>N</p>	<p>Przepis § 66 załącznika nr 14 do uchwały KNF Nr 76/2010 oraz § 25 ust. 1 załącznika nr 11 do rozporządzenia CWK zapewniają wdrożenie przepisu dyrektywy.</p>

<p>Art. 4</p>	<p>Zmiany w dyrektywie 2009/138/WE</p> <p>W dyrektywie 2009/138/WE wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) art. 212 ust. 1 lit. f) i g) otrzymują brzmienie:</p> <p>„f) „ubezpieczeniowa spółka holdingowa” oznacza jednostkę dominującą, która nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej i której główna działalność polega na nabywaniu i posiadaniu udziałów kapitałowych w jednostkach zależnych, w przypadku gdy te jednostki zależne są wyłączone lub głównie zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji, lub zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji państw trzecich, a co najmniej jedna z tych jednostek zależnych jest zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji;</p> <p>g) „ubezpieczeniowa spółka holdingowa prowadząca działalność mieszaną” oznacza jednostkę dominującą inną niż zakład ubezpieczeń, zakład ubezpieczeń państwa trzeciego, zakład reasekuracji, zakład reasekuracji państwa trzeciego, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, posiadającą wśród swoich jednostek zależnych co najmniej jeden zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji;”;</p> <p>h) „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej zdefiniowaną w art. 2 pkt 15 dyrektywy 2002/87/WE.”.</p> <p>2) art. 213 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:</p> <p>„2. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie nadzoru na poziomie grupy do następujących podmiotów:</p> <p>a) zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji posiadających udziały kapitałowe w przynajmniej jednym zakładzie ubezpieczeń, zakładzie reasekuracji, zakładzie ubezpieczeń państwa trzeciego lub zakładzie reasekuracji państwa trzeciego, zgodnie z art. 218–258;</p> <p>b) zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, których jednostką dominującą jest ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej mająca siedzibę w Unii, zgodnie z art. 218–258;</p> <p>c) zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji,</p>		<p>Art. 4 dyrektywy 2011/89/UE dotyczy zmian w poszczególnych przepisach tytułu IV dyrektywy Wyplacalność II „Nadzór nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji w grupach”. W związku z koniecznością implementacji przepisów dyrektywy Wyplacalność II do krajowego porządku prawnego w Ministerstwie Finansów został opracowany projekt założeń do projektu ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. W rozdziale 15 założeń „Nadzór nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji w grupach” uwzględniono zmiany w treści poszczególnych przepisów dyrektywy Wyplacalność II wynikające z art. 4 dyrektywy 2011/89/UE. Przebieg dalszych prac nad projektem założeń do projektu ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, a następnie nad projektem ustawy będzie zależał od dalszych prac na poziomie Unii Europejskiej w odniesieniu do dyrektyw Omnibus II oraz Quick Fix 2.</p>
---------------	---	--	---

których jednostką dominującą jest ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej mająca siedzibę w państwie trzecim lub zakład ubezpieczeń państwa trzeciego lub zakład reasekuracji państwa trzeciego, zgodnie z art. 260–263;

d) zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, których jednostką dominującą jest ubezpieczeniowa spółka holdingowa prowadząca działalność mieszaną, zgodnie z art. 265.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 lit. a) i b), gdy zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, lub ubezpieczeniowa spółka holdingowa, lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej mające siedzibę w Unii, jest zakładem powiązanym z podmiotem objętym regulacją lub z finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, albo sam(-a) jest podmiotem objętym regulacją lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, które podlegają dodatkowemu nadzorowi zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE, organ sprawujący nadzór nad grupą może po konsultacji z innymi zainteresowanymi organami nadzoru podjąć decyzję o niesprawowaniu nadzoru w zakresie koncentracji ryzyka, o którym mowa w art. 244 niniejszej dyrektywy, nadzoru w zakresie transakcji wewnątrz grupy, o którym mowa w art. 245 niniejszej dyrektywy, lub obu tych rodzajów nadzoru, na poziomie danego zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały w innym zakładzie, lub tej ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

4. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom na mocy niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 2002/87/WE, w szczególności w zakresie nadzoru opartego na ryzyku, organ sprawujący nadzór nad grupą, po konsultacji z innymi zainteresowanymi organami nadzorczymi, może zastosować jedynie stosowne przepisy dyrektywy 2002/87/WE do tej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

5. W przypadku gdy finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega równoważnym przepisom na mocy niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy 2006/48/WE,

w szczególności w zakresie nadzoru opartego na ryzyku, organ sprawujący nadzór nad grupą, w porozumieniu z organem odpowiedzialnym za nadzór skonsolidowany w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych, może zastosować jedynie przepisy dyrektywy dotyczącej najważniejszego sektora w rozumieniu art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE.

6. Organ sprawujący nadzór nad grupą informuje Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 (EUNB)* i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Powszechnych Programów Emerytalnych) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 (EUNUIPPE)** o decyzjach podjętych na mocy ust. 4 i 5. EUNB, EUNUIPPE i Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowiony na mocy rozporządzenia (UE) nr 1095/2010 (EUNGI PW)*** – poprzez Wspólny Komitet Europejskich Urzędów Nadzoru („Wspólny Komitet”) – opracowują wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych oraz opracowują projekt regulacyjnych norm technicznych, który przekazują Komisji w ciągu trzech lat od daty przyjęcia tych wytycznych.

Komisji przyznaje się uprawnienia do przyjęcia regulacyjnych norm technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10-14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 i rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

* Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

** Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

*** Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

3) art. 214 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sprawowanie nadzoru nad grupą zgodnie z art. 213 nie pociąga za sobą w żadnym razie obowiązku organów nadzoru do prowadzenia nadzoru nad zakładem ubezpieczeń państwa trzeciego, nad zakładem reasekuracji państwa trzeciego, nad ubezpieczeniową spółką holdingową, finansową

	<p>spółką holdingową o działalności mieszanej lub ubezpieczeniową spółką holdingową prowadzącą działalność mieszaną, rozpatrywanymi indywidualnie, bez uszczerbku dla art. 257 w odniesieniu do ubezpieczeniowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej.”;</p> <p>4) art. 215 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:</p> <p>„1. W przypadku gdy zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, o których mowa w art. 213 ust. 2 lit a) i b), same są jednostkami zależnymi innego zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji lub ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, art. 218–258 mają zastosowanie jedynie na poziomie najwyższego dominującego zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii.</p> <p>2. W przypadku gdy najwyższy dominujący zakład ubezpieczeń lub najwyższy dominujący zakład reasekuracji lub najwyższa dominująca ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub najwyższa dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, o których mowa w ust. 1, są jednostkami zależnymi zakładu podlegającego dodatkowemu nadzorowi zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE, organ sprawujący nadzór nad grupą może, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru, podjąć decyzję o nieprowadzeniu nadzoru w zakresie koncentracji ryzyka, o którym mowa w art. 244, nadzoru w zakresie transakcji wewnątrz grupy, o którym mowa w art. 245, lub obu tych rodzajów nadzoru, na poziomie najwyższego zakładu dominującego.”;</p> <p>5) art. 216 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. W przypadku gdy zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały w innym zakładzie, lub ubezpieczeniowa spółka holdingowa, lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, o których mowa w art. 213 ust. 2 lit. a) i b), nie mają swojej siedziby w tym samym państwie członkowskim, co najwyższy zakład</p>		
--	--	--	--

dominujący na poziomie Unii, o którym mowa w art. 215, państwa członkowskie mogą umożliwić swoim organom nadzoru podjęcie, po konsultacji z organem sprawującym nadzór nad grupą oraz najwyższym zakładem dominującym na poziomie Unii, decyzji o objęciu nadzorem nad grupą najwyższego dominującego zakładu ubezpieczeń na poziomie krajowym, najwyższego dominującego zakładu reasekuracji na poziomie krajowym lub najwyższej ubezpieczeniowej spółki holdingowej, lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej na poziomie krajowym.”;

6) art. 219 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 219*

Częstotliwość obliczeń

1. Organ sprawujący nadzór nad grupą zapewnia przeprowadzanie obliczeń, o których mowa w art. 218 ust. 2 i 3, przez zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, przez ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, z częstotliwością co najmniej raz do roku.

Stosowne dane do obliczeń oraz ich wyniki są przekazywane organowi sprawującemu nadzór nad grupą przez zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub, w przypadku gdy na czele grupy nie znajduje się zakład ubezpieczeń ani zakład reasekuracji, przez ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, lub przez zakład należący do grupy wyznaczony przez organ sprawujący nadzór nad grupą po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru i z samą grupą.

2. Zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji, ubezpieczeniowa spółka holdingowa oraz finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej stale monitorują kapitałowy wymóg wypłacalności grupy. W przypadku gdy profil ryzyka grupy znacznie odbiega od założeń stanowiących podstawę ostatnio zgłoszonego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, grupa bezzwłocznie dokonuje ponownego obliczenia kapitałowego wymogu wypłacalności grupy i informuje organ sprawujący nadzór nad grupą o wyniku tych obliczeń.

W przypadku gdy istnieją dane sugerujące, że profil ryzyka grupy uległ znacznej zmianie od ostatniego zgłoszenia kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, organ sprawujący nadzór nad grupą może wymagać ponownego obliczenia kapitałowego wymogu wypłacalności grupy.”;

7) art. 226 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 226*

Pośredniczące ubezpieczeniowe spółki holdingowe

1. Przy obliczaniu wypłacalności grupy zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, które posiadają udziały w powiązanych zakładzie ubezpieczeń, w powiązanych zakładzie reasekuracji, w zakładzie ubezpieczeń państwa trzeciego lub w zakładzie reasekuracji państwa trzeciego, za pośrednictwem ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, uwzględnia się sytuację tej pośredniczącej ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

Pośredniczącą ubezpieczeniową spółkę holdingową lub pośredniczącą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej traktuje się, wyłącznie do celów tego obliczenia, tak jakby była zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym, w odniesieniu do kapitałowego wymogu wypłacalności, przepisom określonym w tytule I rozdział VI sekcja 4 podsekcje 1, 2 i 3, oraz tak jakby podlegała warunkom określonym w tytule I rozdział VI sekcja 3 podsekcje 1, 2 i 3 w odniesieniu do środków własnych dopuszczalnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności.

2. W przypadku gdy pośrednicząca ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub pośrednicząca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej ma zobowiązania podporządkowane lub inne dopuszczalne środki własne objęte limitami zgodnie z art. 98, uznaje się je za dopuszczalne środki własne do wysokości obliczonej poprzez zastosowanie limitów określonych w art. 98 do wysokości całkowitych dopuszczalnych środków własnych na poziomie grupy, jakiej brakuje do spełnienia kapitałowego wymogu wypłacalności na poziomie grupy.

Wszelkie dopuszczalne środki własne pośredniczącej ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub pośredniczącej

finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, które – gdyby należały do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji – wymagałyby uprzedniego zatwierdzenia przez organ nadzoru zgodnie z art. 90, mogą być uwzględniane w obliczeniu wypłacalności grupy jedynie w takim zakresie, w jakim zostały należycie zatwierdzone przez organ sprawujący nadzór nad grupą.”;

8) art. 231 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku złożenia przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jego zakłady powiązane, lub wspólnie przez zakłady powiązane z ubezpieczeniową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, wniosku o zezwolenie na obliczanie skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy oraz kapitałowego wymogu wypłacalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w grupie na podstawie modelu wewnętrznego, zainteresowane organy nadzoru współpracują w celu przyjęcia decyzji o udzieleniu lub odmowie udzielenia takiego zezwolenia oraz w celu określenia ewentualnych warunków, którym ono podlega.”;

9) art. 233 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Art. 231 stosuje się odpowiednio w przypadku złożenia przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jego zakłady powiązane, lub wspólnie przez zakłady powiązane z ubezpieczeniową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, wniosku o zezwolenie na obliczanie kapitałowego wymogu wypłacalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w grupie na podstawie modelu wewnętrznego.”;

10) w tytule III rozdziale II sekcji 1 tytuł podsekcji 5 otrzymuje brzmienie:

„Nadzór nad wypłacalnością grupy w przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji będących jednostkami zależnymi ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej”;

11) art. 235 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 235

Wypłacalność grupy w przypadku ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej

1. W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji są jednostkami zależnymi ubezpieczeniowej grupy kapitałowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, organ sprawujący nadzór nad grupą zapewnia obliczanie wypłacalności grupy na poziomie ubezpieczeniowej grupy kapitałowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z zastosowaniem art. 220 ust. 2 do art. 233.

2. Do celów tego obliczenia jednostkę dominującą traktuje się tak, jakby była zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym w odniesieniu do kapitałowego wymogu wypłacalności przepisom określonym w tytule I rozdział VI sekcja 4 podsekcje 1, 2 i 3, oraz podlegała warunkom określonym w tytule I rozdział VI sekcja 3 podsekcje 1, 2 i 3 w odniesieniu do środków własnych dopuszczalnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności.”;

12) art. 243 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 243

Jednostki zależne ubezpieczeniowej spółki holdingowej oraz finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej

Art. 236–242 stosuje się odpowiednio do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji będących jednostkami zależnymi ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.”;

13) art. 244 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie wymagają od zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji lub ubezpieczeniowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej regularnego zgłaszania organowi sprawującemu nadzór nad grupą, ale nie rzadziej niż raz w roku, wszelkich przypadków znacznej koncentracji ryzyka na poziomie grupy, chyba że zastosowanie ma art. 215 ust. 2.

Niezbędne informacje przekazuje organowi sprawującemu nadzór nad grupą zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji stojący na czele grupy lub, w przypadku gdy na jej czele nie stoi zakład ubezpieczeń ani zakład reasekuracji, przez ubezpieczeniową spółkę holdingową, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej lub przez należący do grupy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji wyznaczony przez organ sprawujący nadzór nad grupą, po konsultacji

	<p>z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru i z grupą. Koncentracja ryzyka, o której mowa w akapicie pierwszym, podlega nadzorowi prowadzonemu przez organ sprawujący nadzór nad grupą.”;</p> <p>14) art. 245 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Państwa członkowskie wymagają od zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, ubezpieczeniowych spółek holdingowych oraz finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej regularnego zgłaszania organowi sprawującemu nadzór nad grupą, ale nie rzadziej niż raz w roku, wszystkich istotnych transakcji wewnątrz grupy dokonywanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji należące do grupy, w tym transakcji dokonywanych z osobą fizyczną mającą bliskie powiązania z zakładem należącym do grupy, chyba że zastosowanie ma art. 215 ust. 2.</p> <p>Ponadto państwa członkowskie wymagają zgłaszania szczególnie istotnych transakcji wewnątrz grupy w możliwie najkrótszym terminie.</p> <p>Niezbędne informacje przekazuje organowi sprawującemu nadzór nad grupą zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji stojący na czele grupy lub, w przypadku gdy na jej czele nie stoi zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, przez ubezpieczeniową spółkę holdingową, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej lub należący do grupy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji wyznaczony przez organ sprawujący nadzór nad grupą, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru i z grupą.</p> <p>Transakcje wewnątrz grupy podlegają nadzorowi prowadzonemu przez organ sprawujący nadzór nad grupą.”;</p> <p>15) w art. 246 ust. 4 akapity pierwszy, drugi i trzeci otrzymują brzmienie:</p> <p>„4. Państwa członkowskie wymagają od zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub od ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej przeprowadzania na poziomie grupy oceny wymaganej na mocy art. 45. Własna ocena ryzyka i wypłacalności przeprowadzana na poziomie grupy jest</p>		
--	---	--	--

	<p>nadzorowana przez organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z i rozdziałem III.</p> <p>W przypadku gdy obliczanie wypłacalności na poziomie grupy prowadzi się zgodnie z metodą 1, o której mowa w art. 230, zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej odpowiednio wyjaśnia organowi sprawującemu nadzór nad grupą różnicę między sumą kapitałowych wymogów wypłacalności wszystkich powiązanych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji należących do grupy a skonsolidowanym kapitałowym wymogiem wypłacalności grupy.</p> <p>Zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej może, z zastrzeżeniem uzyskania zgody organu sprawującego nadzór nad grupą, przeprowadzać wszelkie oceny wymagane zgodnie z art. 45 jednocześnie na poziomie grupy i na poziomie każdej jednostki zależnej należącej do grupy w tym samym czasie, oraz może sporządzać jeden dokument obejmujący wszystkie te oceny.”;</p> <p>16) art. 247 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„b) w przypadku gdy na czele grupy nie stoi zakład ubezpieczeń ani zakład reasekuracji - następujący organ nadzoru:</p> <p>(i) w przypadku gdy jednostka dominująca zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji jest ubezpieczeniową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej – organ nadzoru, który wydał zezwolenie temu zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji;</p> <p>(ii) w przypadku gdy co najmniej dwa zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji z siedzibą w Unii mają jako jednostkę dominującą tę samą ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, a jeden z tych zakładów uzyskał zezwolenie w państwie członkowskim, w którym ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności</p>		
--	--	--	--

<p>mieszanej ma siedzibę – organ nadzoru zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, który uzyskał zezwolenie w tym państwie członkowskim;</p> <p>(iii) w przypadku gdy na czele grupy stoją co najmniej dwie ubezpieczeniowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej i spółki te mają siedziby w różnych państwach członkowskich, a w każdym z tych państw członkowskich znajduje się zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji – organ nadzoru zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji z największą sumą bilansową;</p> <p>(iv) w przypadku gdy co najmniej dwa zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji z siedzibą w Unii mają jako jednostkę dominującą tę samą ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, a żaden z tych zakładów nie uzyskał zezwolenia w państwie członkowskim, w którym ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej ma siedzibę – organ nadzoru, który wydał zezwolenie zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji z największą sumą bilansową; lub</p> <p>(v) w przypadku gdy grupa nie posiada jednostki dominującej oraz w jakiegokolwiek okoliczności niewymienionej w ppkt (i)-(iv) – organ nadzoru, który wydał zezwolenie zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji z największą sumą bilansową.”;</p> <p>17) w art. 249 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:</p> <p>„Organ nadzoru przedstawia zainteresowanym organom sprawującym nadzór oraz EUNU i PPE informacje dotyczące grupy, zgodnie z art. 19, art. 51 ust. 1 i art. 254 ust. 2, w szczególności w odniesieniu do struktury prawnej, struktury zarządzania i struktury organizacyjnej grupy.”;</p> <p>18) art. 256 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:</p> <p>„1. Państwa członkowskie wymagają od zakładu ubezpieczeń posiadającym udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającym udziały kapitałowe w innym zakładzie, od ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej publikowania corocznie sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej na poziomie grupy. Art. 51, 53, 54 i 55 stosuje się</p>	
--	--

	<p>odpowiednio.</p> <p>2. Zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej może, z zastrzeżeniem uzyskania zgody organu sprawującego nadzór nad grupą, przedstawić jedno sprawozdanie na temat jej wypłacalności i kondycji finansowej obejmujące:</p> <p>a) informacje na poziomie grupy, których ujawnianie jest wymagane zgodnie z ust. 1;</p> <p>b) informacje dla każdej jednostki zależnej w grupie, której informacje muszą być indywidualnie identyfikowalne i ujawnione zgodnie z art. 51, 53, 54 i 55.</p> <p>Przed wydaniem zgody na podstawie akapitu pierwszego, organ sprawujący nadzór nad grupą konsultuje się z członkami kolegium organów nadzoru i należyście uwzględni wszelkie ich opinie i zastrzeżenia.”;</p> <p>19) art. 257 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„<i>Artykuł 257</i> <i>Organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej</i></p> <p>Państwa członkowskie wymagają, aby wszystkie osoby, które faktycznie zarządzają ubezpieczeniową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, spełniały wymogi dotyczące kompetencji i reputacji związane z wykonywaniem swoich obowiązków.</p> <p>Art. 42 stosuje się odpowiednio.”;</p> <p>20) art. 258 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:</p> <p>„1. W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji należące do grupy nie spełniają wymogów przewidzianych w art. 218–246, lub w przypadku gdy wymogi te są spełnione, ale wypłacalność może mimo to być zagrożona, lub w przypadku gdy transakcje wewnątrz grupy lub koncentracja ryzyka stanowią zagrożenie dla sytuacji finansowej zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, następujące organy podejmują jak najszybciej niezbędne środki w celu naprawy sytuacji:</p>		
--	--	--	--

	<p>a) w odniesieniu do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej – organ sprawujący nadzór nad grupą;</p> <p>b) w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji – organy nadzoru.</p> <p>Jeżeli w przypadku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), organ sprawujący nadzór nad grupą nie jest jednym z organów nadzoru państwa członkowskiego, w którym ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej ma siedzibę, organ sprawujący nadzór nad grupą informuje te organy nadzoru o swoich ustaleniach w celu umożliwienia im podjęcia niezbędnych środków.</p> <p>Jeżeli w przypadku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), organ sprawujący nadzór nad grupą nie jest jednym z organów nadzoru państwa członkowskiego, w którym zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji ma siedzibę, organ sprawujący nadzór nad grupą informuje te organy nadzoru o swoich ustaleniach w celu umożliwienia im podjęcia niezbędnych środków.</p> <p>Bez uszczerbku dla ust. 2, państwa członkowskie określają środki, jakie ich organy nadzoru mogą podejmować w odniesieniu do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej.</p> <p>Zainteresowane organy nadzoru, w tym organ sprawujący nadzór nad grupą, w stosownych przypadkach koordynują podejmowane przez siebie środki.</p> <p>2. Bez uszczerbku dla przepisów prawa karnego państwa członkowskie nakładają kary lub podejmują środki w odniesieniu do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej naruszających przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne przyjęte w celu transpozycji niniejszego tytułu, lub w odniesieniu do osób faktycznie zarządzających tymi przedsiębiorstwami. Organy nadzoru ściśle współpracują ze sobą w celu zapewnienia skuteczności takich kar lub środków, w szczególności w przypadku gdy zarząd lub główna jednostka organizacyjna ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej nie znajduje się w tym samym państwie</p>		
--	---	--	--

	<p>członkowski co jej siedziba.”;</p> <p>21) art. 262 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Artykuł 262</p> <p><i>Jednostki dominujące zarejestrowane w państwie trzecim: brak równoważności</i></p> <p>1. W przypadku gdy w wyniku weryfikacji przeprowadzonej zgodnie z art. 260 okaże się, że brak jest równoważnego nadzoru, państwa członkowskie stosują do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji odpowiednio art. 218–258, z wyjątkiem art. 236–243, albo jedną z metod określonych w ust. 2 niniejszego artykułu.</p> <p>Na poziomie ubezpieczeniowej spółki holdingowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń państwa trzeciego lub zakładu reasekuracji państwa trzeciego stosuje się ogólne zasady i metody określone w art. 218–258.</p> <p>Wyłączenie do celów obliczania wypłacalności grupy jednostkę dominującą traktuje się tak, jakby była zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym warunkom określonym w tytule I rozdział VI sekcja 3 podsekcje 1, 2 i 3 w odniesieniu do środków własnych dopuszczalnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności oraz:</p> <p>a) kapitałowemu wymogowi wypłacalności określonego zgodnie z zasadami zawartymi w art. 226, w przypadku gdy jednostka dominująca jest ubezpieczeniową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej;</p> <p>b) kapitałowemu wymogowi wypłacalności określonego zgodnie z zasadami zawartymi w art. 227, w przypadku gdy jednostka dominująca jest zakładem ubezpieczeń państwa trzeciego lub zakładem reasekuracji państwa trzeciego.</p> <p>2. Państwa członkowskie zezwalają swoim organom nadzoru na stosowanie innych metod zapewnających odpowiedni nadzór nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji należącymi do grupy. Metody te są uzgodnione z organem sprawującym nadzór nad grupą po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru.</p> <p>Organy nadzoru mogą w szczególności wymagać utworzenia ubezpieczeniowej spółki holdingowej z siedzibą w Unii lub</p>		
--	---	--	--

	<p>finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii oraz stosować przepisy niniejszego tytułu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji należących do grupy, na której czele stoi ta ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej.</p> <p>Wybiera się metody umożliwiające realizację celów nadzoru nad grupą określonych w niniejszym tytule i zgłasza się je innym zainteresowanym organom nadzoru oraz Komisji.”;</p> <p>22) art. 263 akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:</p> <p>„W przypadku gdy jednostka dominująca, o której mowa w art. 260, sama jest jednostką zależną ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w państwie trzecim, lub zakładu ubezpieczeń państwa trzeciego lub zakładu reasekuracji państwa trzeciego, państwa członkowskie dokonują weryfikacji przewidzianej w art. 260 jedynie na poziomie najwyższej jednostki dominującej będącej ubezpieczeniową spółką holdingową państwa trzeciego, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej państwa trzeciego, zakładem ubezpieczeń państwa trzeciego lub zakładem reasekuracji państwa trzeciego.</p> <p>W przypadku braku równoważnego nadzoru, o którym mowa w art. 260, państwa członkowskie mogą jednak przeprowadzić nową weryfikację na niższym poziomie, w przypadku gdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji mają jednostkę dominującą, na poziomie ubezpieczeniowej spółki holdingowej państwa trzeciego, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej państwa trzeciego, zakładu ubezpieczeń państwa trzeciego, lub zakładu reasekuracji państwa trzeciego.”.</p>		
<p>Art. 5</p>	<p><i>Artykuł 5</i> <i>Przeгляд</i></p> <p>Komisja dokonuje pełnego przeglądu dyrektywy 2002/87/WE, w tym aktów delegowanych i aktów wykonawczych przyjętych na mocy tej dyrektywy. W następstwie tego przeglądu do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące w szczególności zakresu stosowania tej dyrektywy, w tym kwestii, czy należy</p>	<p>N</p>	<p>Nie wymaga implementacji.</p>

	<p>rozszerzyć ten zakres w ramach przeglądu art. 3, oraz kwestii stosowania tej dyrektywy do jednostek nieobjętych regulacją, w szczególności spółek celowych. Sprawozdanie to powinno również obejmować kryteria identyfikacji konglomeratów finansowych należących do szerszych grup niefinansowych, których działalność w sektorze bankowym, sektorze ubezpieczeń i sektorze usług inwestycyjnych mają istotne znaczenie na rynku wewnętrznym usług finansowych.</p> <p>Komisja powinna również rozważyć, czy Europejskie Urzędy Nadzoru - poprzez Wspólny Komitet - powinny wydać wytyczne dla oceny takiego istotnego znaczenia.</p> <p>W tym samym kontekście sprawozdanie powinno również obejmować istotne pod względem systemowym konglomeraty finansowe, których wielkość, system wzajemnych połączeń lub złożoność sprawiają, że są one szczególnie narażone, które należy zidentyfikować analogicznie do zmieniających się standardów Rady Stabilności Finansowej oraz Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego. Ponadto w sprawozdaniu dokonuje się przeglądu możliwości wprowadzenia obowiązkowych testów warunków skrajnych. W razie konieczności sprawozdaniu towarzyszą odpowiednie wnioski ustawodawcze.</p>		
<p>Art. 6</p>	<p><i>Artykuł 6</i> <i>Transpozycja</i></p> <p>1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów art. 1, 2 i 3 niniejszej dyrektywy do dnia... Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów wraz z tabelą korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.</p> <p>2. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 4 niniejszej dyrektywy od Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów wraz z tabelą korelacji między tymi przepisami</p>	<p>N</p>	<p>Nie wymaga implementacji.</p>

* Dz.U.: proszę wstawić datę: 18 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

** Dz.U.: proszę wstawić datę: 1 stycznia 2013 r. (data rozpoczęcia stosowania dyrektywy Wyłączalność II) lub 18 miesięcy po dniu wejścia w życie niniejszej dyrektywy, w zależności od tego, która z nich jest późniejsza.

	<p>a niniejszą dyrektywą.</p> <p>3. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie wprowadzają w życie do dnia 22 lipca 2013 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 2 pkt 23 niniejszej dyrektywy, a także art. 2 ust. 1 i 2 lit. a) niniejszej dyrektywy w zakresie, w jakim przepisy te zmieniają art. 1, art. 2 pkt 4, 5a i 16, oraz art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/87/WE w odniesieniu do zarządzających alternatywnych funduszy inwestycyjnych. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów wraz z tabelą korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.</p> <p>4. Przepisy, o których mowa w niniejszym artykule, przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.</p> <p>5. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.</p>		
Art. 7	<p><i>Artykuł 7</i> <i>Wejście w życie</i></p> <p>Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>.</p>	N	Nie wymaga implementacji.
Art. 8	<p><i>Artykuł 8</i> <i>Adresaci</i></p> <p>Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.</p>	N	Nie wymaga implementacji.
ZALĄCZNIK I	<p>W załącznikach I i II do dyrektywy 98/78/WE wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>A. w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w sekcji 2,1:</p> <p>a) w akapicie czwartym tiret drugie otrzymuje brzmienie:</p> <p>„- jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji</p>	N	Nie wymaga implementacji.

	<p>jest powiązany z ubezpieczeniową grupą kapitałową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, która ma swoją siedzibę w tym samym państwie członkowskim co zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, a zarówno ubezpieczeniowa grupa kapitałowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, jak i powiązany zakład ubezpieczeń lub powiązany zakład reasekuracji uwzględnione są w dokonywanym obliczeniu.”;</p> <p>b) akapit piąty otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Państwa członkowskie mogą także odstąpić od obliczania skorygowanej wypłacalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, jeżeli jest nim zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji powiązany z innym zakładem ubezpieczeń, innym zakładem reasekuracji lub ubezpieczeniową grupą kapitałową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, które mają swoją siedzibę w innym państwie członkowskim, oraz jeżeli właściwe organy tych państw porozumiały się co do przekazania funkcji nadzoru dodatkowego właściwym organom drugiej strony.”;</p> <p>2) pkt 2.2. otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2.2. Pośredniczące ubezpieczeniowe grupy kapitałowe i pośredniczące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej</p> <p>Obliczając skorygowaną wypłacalność zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, które posiadają udział kapitałowy w powiązanym zakładzie ubezpieczeń, w powiązanym zakładzie reasekuracji, w zakładzie ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub w zakładzie reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, poprzez ubezpieczeniową grupę kapitałową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, uwzględnia się sytuację pośredniczącej ubezpieczeniowej grupy kapitałowej lub pośredniczącej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej. Jedyne dla potrzeb tego obliczenia, dokonywanego zgodnie z ogólnymi przepisami i metodami opisanymi w niniejszym załączniku, ta ubezpieczeniowa grupa kapitałowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej jest traktowana tak jakby była zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym wymogowi wypłacalności</p>		
--	---	--	--

	<p>równiej zero oraz podlegającym tym samym warunkom co warunki określone w art. 16 dyrektywy 73/239/EWG, w art. 27 dyrektywy 2002/83/WE lub w art. 36 dyrektywy 2005/68/WE w odniesieniu do pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności.”;</p> <p>B. w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) tytuł otrzymuje brzmienie:</p> <p>„DODATKOWY NADZÓR NAD ZAKŁADAMI UBEZPIECZEŃ I ZAKŁADAMI REASEKURACJI BĘDĄCYMI PODMIOTAMI ZALEŻNYMI UBEZPIECZENIOWEJ GRUPY KAPITAŁOWEJ, FINANSOWEJ SPÓŁKI HOLDINGOWEJ O DZIAŁALNOŚCI MIESZANEJ, ZAKŁADU UBEZPIECZEŃ MIESZCZĄCEGO SIĘ W PAŃSTWIE TRZECIM LUB ZAKŁADU REASEKURACJI MIESZCZĄCEGO SIĘ W PAŃSTWIE TRZECIM”;</p> <p>2) pkt 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. W przypadku dwóch lub większej liczby zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, o których mowa w art. 2 ust. 2, będących podmiotami zależnymi ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim oraz mających siedziby w różnych państwach członkowskich, właściwe organy zapewniają spójne stosowanie metody opisanej w niniejszym załączniku.”;</p> <p>3) w pkt 2 tiret drugie i trzecie oraz akapit następujący po tiret trzecim otrzymują brzmienie:</p> <p>„– jeżeli ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jeden lub większa liczba innych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, dla których zostały wydane zezwolenia w tym samym państwie członkowskim, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim lub zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim oraz zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji jest uwzględniony w przewidzianych w niniejszym załączniku obliczeniach dokonywanych dla jednego z tych</p>		
--	--	--	--

	<p>innych zakładów,</p> <p>jeżeli ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jeden lub większa liczba innych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, dla których zostały wydane zezwolenia w innych państwach członkowskich, mają za zakład macierzysty tę samą ubezpieczeniową grupę kapitałową, finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, zakład ubezpieczeń mieszczący się w państwie trzecim lub zakład reasekuracji mieszczący się w państwie trzecim oraz umowa przyznająca sprawowanie dodatkowego nadzoru objętego zakresem niniejszego załącznika organom nadzoru innego państwa członkowskiego została zawarta zgodnie z art. 4 ust. 2.</p> <p>W przypadku gdy ubezpieczeniowe grupy kapitałowe, finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej lub zakłady ubezpieczeń mieszczące się w państwie trzecim lub zakłady reasekuracji mieszczące się w państwie trzecim posiadają udziały kapitałowe sukcesywne w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej, finansowych spółkach holdingowych o działalności mieszanej lub w zakładzie ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładzie reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim, państwa członkowskie mogą stosować obliczenia przewidziane w niniejszym załączniku jedynie na poziomie ostatniego zakładu macierzystego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego ubezpieczeniową grupą kapitałową, finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim.”;</p> <p>4) pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Właściwe organy zapewniają, aby na poziomie ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim zostały dokonane obliczenia analogiczne do opisanych w załączniku I.</p> <p>Analogiczność ta polega na stosowaniu ogólnych zasad i metod opisanych w załączniku I na poziomie ubezpieczeniowej grupy kapitałowej, finansowej spółki</p>		
--	--	--	--

	<p>holdingowej o działalności mieszanej, zakładu ubezpieczeń mieszczącego się w państwie trzecim lub zakładu reasekuracji mieszczącego się w państwie trzecim.</p> <p>Jedynie do potrzeb obliczenia zakład macierzysty traktowany jest w taki sposób jakby był zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji podlegającym następującym warunkom:</p> <p>wymogowi wypłacalności równej zero, w przypadku gdy jest on ubezpieczeniową grupą kapitałową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej,</p> <p>wymogowi wypłacalności określonego zgodnie z zasadami zawartymi w pkt 2.3 załącznika I, w przypadku gdy jest on zakładem ubezpieczeń mieszczącym się w państwie trzecim lub zakładem reasekuracji mieszczącym się w państwie trzecim,</p> <p>takim samym warunkom jak warunki określone w art. 16 ust. 1 dyrektywy 73/239/EWG lub w art.18 dyrektywy 79/267/EWG w odniesieniu do pozycji kwalifikujących się do marginesu wypłacalności.”.</p>		
ZAŁĄCZNIK II	<p>W załączniku I do dyrektywy 2002/87/WE w pkt „II. Techniczne metody obliczania” opis metod 3 i 4 zastępuje się następującym tekstem:</p> <p>„Metoda 3: „Metoda łączona”</p> <p>Właściwe organy mogą dopuścić łączenie metody 1 i metody 2.”.</p>	N	Nie wymaga implementacji.
ZAŁĄCZNIK III	<p>W dyrektywie 2006/48/WE w załączniku X część 3 sekcja 3 pkt 30 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„30. Jeżeli unijna dominująca instytucja kredytowa i jej podmioty zależne lub podmioty zależne unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zamierzają zastosować zaawansowaną metodę pomiaru, muszą one zawrzeć we wniosku opis metod stosowanych podczas alokacji kapitału ryzyka operacyjnego poszczególnym podmiotom grupy.”.</p>	N	Nie wymaga implementacji.